„Un portret cutremurător al unei relații cu un sfârșit devastator."
Heather Gudenkauf

A. S. A. HARRISON

SOȚIA TĂCUTĂ

THRILLERUL PSIHOLOGIC AL ANULUI

Alte cupluri vorbesc, se ceartă iar şi iar, discută lucrurile, însă la ei doi totul e disimulare. Pune-ţi o mască, respectă rutina, nu spune nimic. Prefă-te că totul e bine şi

totul *va fi* bine. Marele dar al lui Jodi e tăcerea ei, iar lui întotdeauna i-a plăcut asta la ea, faptul că ştie cum să-şi vadă de treaba ei, să ţină totul în sine, însă tăcerea e totodată arma ei. Femeia care refuză să obiecteze, care nu ţipă şi urlă… e o forţă în asta, o putere. Felul în care îşi controlează emoţiile, în care evită să-l cicălească şi să-l învinovăţească nu-i lasă lui nicio cale de ieşire, nu-i permite să riposteze, Iar ea ştie că acest refuz al ei îi lasă lui toate alegerile. Şi totuşi, îşi dă seama că ea suferă.

SUSAN HARRISON (1948 – 2013) a fost o scriitoare şi artistă canadiană, care s-a făcut cunoscută sub numele A.S.A. Harrison. A locuit la Toronto. A publicat câteva cărţi de nonficţiune. Primul ei roman, *Soţia tăcută*, a apărut în 2013 şi a fost primit cu entuziasm deopotrivă de critica literară şi de marele public. La puţin timp de la apariţia cărţii, autoarea a murit de cancer, la vârsta de 65 de ani.

Jodi şi Todd se află într-un moment de cumpănă al relaţiei lor. Totul e în pericol, inclusiv viaţa prosperă pe care o duc în locuinţa lor din Chicago. Chiar dacă nu sunt căsătoriţi, sunt împreună de peste douăzeci de ani. El este un antreprenor bogat, iar ea, psihoterapeută.

Romanul este un thriller psihologic despre căsnicie şi crimă, rutină şi nevoia de nou, despre disoluţia unei relaţii, relatat alternativ din perspectiva celor două personaje principale.

Un roman negru savuros, mai inteligent, mai profund şi mai pătrunzător decât altele de acelaşi gen.

editura rao

MacLean's

ISBN 978 – 606 – 609 – 748 – 2

9786066097482

9.786066.097482

www.rao.ro www.raobooks.com

A.S.A. HARRISON

SOŢIA TĂCUTĂ

Traducere din limba engleză ADRIANA BĂDESCU

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României HARRISON, A.S.A.

Soţia tăcută / A.S.A. Harrison; trad.: Adriana Bădescu. Bucureşti: Editura RAO, 2014 ISBN 978 – 606 – 609 – 748 – 2 I. Bădescu, Adriana (trad.) 821.111 – 93 – 31 = 135.1

Editura RAO

A.S.A. HARRISON

The Silent Wife, 2013

Această ediţie a fost publicată prin înţelegere cu Penguin Books, membru al Penguin Group (USA) Inc.

Editura RAO, 2013

2014

ISBN 978 – 606 – 609 – 748 – 2

Pentru Jonathan

MULŢUMIRI

Îi sunt recunoscătoare lui John Massey pentru că m-a însoţit pe tot parcursul; lui Beth Kapusta, prima şi cea mai bună cititoare a mea; psihoterapeuţilor Diane Scally şi Elle Roselle, pentru că mi-au împărtăşit cunoştinţele şi experienţa lor; lui Margaret Dragu, pentru că mi-a arătat dedesubturile vieţii de club; şi lui Bruce Bailey pentru că mi-a împrumutat cu generozitate reşedinţele sale. Pentru căutarea locurilor potrivite, le mulţumesc Lisei Harrison, lui Chelsea Nash-Wolfe, Barb Webb, Steve Reinke şi Philip von Zweck. Nimeni nu merită mai multe mulţumiri decât agenţii mei, Samantha Haywood şi Kimberly Witherspoon.

Şi William Callahan trebuie amintit. De asemenea, îmi exprim recunoştinţa faţă de editorii mei, Tara Singh, Adrienne Kerr şi Marion Donaldson, precum şi faţă de redactorul Sheilla Moody. Nu în ultimul rând, îi sunt îndatorată lui Karyn Marcus pentru că ea a schimbat totul.

A.S.A. Harrison

Soţia tăcută

Traducere din limba engleză Adriana Bădescu

Editura rao

Pentru Jonathan

Partea întâi

EA ŞI EL

1

EA

Este începutul lui septembrie. Jodi Brett e în bucătărie, pregătind cina. Graţie planului deschis al apartamentului, poate vedea bine de-a lungul camerei de zi, până la ferestrele orientate spre răsărit, şi dincolo de ele, spre peisajul dominat de lac şi de cer, învăluit de lumina înserării într-o nuanţă de albastru uniform. O dungă subţire, de un albastru mai închis – orizontul – pare să se afle foarte aproape, la îndemână, gata se atingi. Îi place arcul acesta de cerc net trasat şi senzaţia pe care i-o dă, de a fi înconjurată. Sentimentul restrângerii, al închiderii, este cel care o încântă cel mai mult cu privire la viaţa ei aici, în cuibul de la etajul douăzeci şi şapte.

La vârsta de patruzeci şi cinci de ani, Jodi se consideră încă o femeie tânără. Nu stă cu privirea aţintită mereu spre viitor, ci trăieşte deplin momentul, concentrată asupra existenţei de fiecare zi. Presupune, fără a se fi gândit în mod special la asta, că lucrurile vor continua la infinit în felul lor imperfect de a fi, dar acceptabil. Cu alte cuvinte, habar nu are că viaţa ei a ajuns acum la o culme, că forţa ei tinerească – pe care cei douăzeci de ani de căsnicie cu Todd au erodato puţin câte puţin – se apropie de stadiul ultim al dezintegrării, că ideile ei despre cine

este ea însăşi şi despre felul în care ar trebui să se comporte sunt mult mai puţin ferme decât îşi închipuie, dat fiind că doar de câteva luni va fi nevoie pentru a face din ea o ucigaşă.

Dacă iai spune asta, nu te-ar crede. Crima e un simplu cuvânt în vocabularul ei, un concept lipsit de semnificaţie, subiectul acelor reportaje de la ştiri în care sunt implicaţi oameni pe care ea nu-i cunoaşte şi nu-i va întâlni niciodată. Violenţa domestică i se pare mai cu seamă implauzibilă – faptul că frecuşurile dintr-o familie ar putea ajunge până la un asemenea nivel. Există motive pentru această incapacitate de a înţelege situaţia, chiar lăsând la o parte obişnuinţa ei de autocontrol: nu este o idealistă, crede în existenţa împreună a binelui şi a răului, nu e certăreaţă şi nu se lasă uşor încolţită.

Câinele, un golden retriever cu blana aurie şi mătăsoasă, stă la picioarele ei în vreme ce ea taie legumele. Din când în când îi aruncă o feliuţă de morcov crud, pe care el o prinde şi o ronţăie bucuros. Acest pingpong cu legumele este un vechi ritual care precedă cina, unul pe care ea şi căţelul l-au împărtăşit încă de când la adus acasă, un ghemotoc de pui care să-i mai îndepărteze lui Todd atenţia de la dorinţa de a avea copii, dorinţă care la podidit aparent pe neaşteptate, cam pe când a împlinit patruzeci de ani. Îl botezase Freud, sperând că se va putea amuza pe seama tizului său celebru – misoginul pe care fusese nevoită să-l ia în serios la universitate. Freud trage pârţuri, Freud papă mizerii. Freud aleargă după propria coadă. Câinele e vesel din fire şi nul deranjează câtuşi de puţin să fie subiect de glume.

Tăind legumele şi tocând verdeţurile, se lasă complet absorbită de ceea ce face. Îi place intensitatea gătitului – disponibilitatea flăcării aragazului, timerul care numără minutele, rezultatul vizibil pe loc. Este conştientă de tăcerea care domneşte dincolo de bucătărie, totul curgând rapid spre momentul în care va auzi cheia în uşă – moment pe care îl anticipează cu plăcere. Încă mai simte că ai pregăti masa lui Todd este o ocazie deosebită, încă se mai

poate mira de întorsătura fericită a destinului care la adus în viaţa ei, o chestiune de noroc absolut, care nu părea prielnică unei relaţii mai apropiate şi cu atât mai mult unui viitor caracterizat de mese apetisante, pregătite cu dragoste.

Se întâmplase într-o dimineaţă ploioasă de primăvară. Ocupată cu studiile ei de psihologie, cu o slujbă de chelneriţă seara, istovită, se muta şi era la volanul unei camionete închiriate, în care îşi încărcase tot ce avea, şi se îndrepta spre nord, pe State Street. Pregătindu-se să schimbe banda de pe dreapta pe stânga, poate că se uitase peste umăr. Sau poate nu. Camioneta i se părea greu de condus, no simţea, iar partea de sus a geamurilor de la portiere era aburită, aşa că la ultimul semafor nu apucase să cotească. Date fiind condiţiile, e posibil să fi fost distrasă – o chestiune care mai târziu avea să fie îndelung discutată între ei. Când el îi lovise portiera stângă şi-i proiectase camioneta pe contrasens, izbucnise o cacofonie de claxoane şi scârţâit de frâne, şi înainte să-şi poată da seama ce se întâmplă – înainte să realizeze că maşina se oprise, iar ea nu păţise nimic – el urla la ea prin geamul închis al portierei.

— Muiere idioată! Ceţi închipui că faci aici? Nu eşti în toate minţile?

Cine tea învăţat să conduci? Oameni ca tine n-au ce căuta pe drumurile publice! Ai de gând să ieşi din maşină sau vrei să stai acolo ca o imbecilă? Tirada lui în ploaie nu avea darul de a face o impresie favorabilă, dar e firesc ca un bărbat implicat într-un accident rutier să-şi iasă din fire, chiar dacă fusese vina lui, ceea ce nu era cazul acum, aşa că după câteva zile, când o sunase că se invite la masă, ea acceptase cu amabilitate.

O dusese la Greentown, unde mâncaseră souvlaki cu carne de miel şi băuseră retsina rece. Restaurantul era aglomerat, mesele aproape unele de altele şi lumina puternică. Se văzuseră nevoiţi să strige pentru a se auzi în hărmălaia din jur şi începuseră să râdă de încercările lor ratate de a se face înţeleşi. Conversaţia, atâta cât fusese

posibilă, se rezumase la fraze scurte, ca „Mâncarea e bună... Îmi place aici... Geamurile mele erau aburite... Dacă nu s-ar fi întâmplat, nu te-aş fi întâlnit”.

Ea nu ieşise până atunci la prea multe întâlniri adevărate. Bărbaţii pe care îi cunoştea de la universitate o scoteau la o pizza cu bere, după care îşi numărau banii. O aşteptau la restaurant nebărbieriţi, neîngrijiţi, în hainele în care fuseseră la cursuri. Todd îmbrăcase o cămaşă curată şi venise se ia de acasă, mergând apoi împreună la restaurant, iar acum era curtenitor, îi reumplea paharul şi o întrebă dacă se simte bine. Aşezată în faţa lui, era mulţumită de ceea ce vedea – felul în care el se simţea firesc, în largul lui, şi aerul că avea totul sub control. Îi plăcuse maniera lui relaxată de aşi şterge cuţitul pe felia de pâine şi faptul că întinsese cardul de credit fără să se uite la nota de plată.

După aceea urcaseră din nou în camioneta lui şi el condusese până la clădirea în care locuia, un conac din secolul al XIX – le-a pe care îl renova, retransformându-l din pensiune în locuinţă unifamilială. O ţinuse uşor de cot în vreme ce străbăteau aleea crăpată.

— Ai grijă. Uită-te unde pui piciorul.

Era o construcţie neogotică din cărămidă, care stătea să cadă, cu tencuială cojită şi ferestre înguste, cu frontoane ascuţite care păreau se înalţe ameninţător – o aberaţie vulgară pe o stradă mărginită de clădiri cubice, pe deplin restaurate. În locul vestibulului de la intrare se afla o scară, iar pe podeaua din hol zăcea, pe o parte, un candelabru masiv. Încăperea din faţă, un spaţiu boltit cu plafonul mult prea de înalt, era plină de grămezi de moloz şi fire atârnând.

— Aici a fost un perete, îi spusese el, arătându-i cu mâna. Îi poţi vedea urma pe podea.

Ea privise spre scândurile lipsă din podea.

— Când au transformat casa în pensiune, au construit numeroase ziduri despărţitoare. Acum clădirea respectă din nou planul iniţial. Poţi să-ţi dai seama cum va arăta în

final.

Ei nu i se păruse deloc uşor să-şi imagineze un eventual rezultat final. Nu ajuta nici faptul că nu exista curent electric, singura sursă de lumină fiind strălucirea palidă a becurilor din stradă. El aprinsese o lumânare, turnase ceara topită într-o farfurioară şi o fixase în poziţie verticală. Era dornic să-i arate totul şi, ţinând lumânarea în mână, străbătuseră încăperile goale – viitoarea bucătărie, vechiul salon, spaţiile auxiliare definite de pereţi dezgoliţi până la zidărie. La etaj, structura anterioară de pensiune era mai vizibilă, cu uşile prinse în ivăre şi pereţii zugrăviţi în culori implauzibile. Izul de vechi şi umed era mai puternic aici, iar atmosfera avea ceva straniu, cu lemnul scârţâind sub picioare şi flacăra tremurândă a lumânării proiectându-le pe pereţi şi pe tavan umbrele spectrale.

— Nu e o restaurare, spusese el. Totul va fi refăcut şi modernizat. Podele de stejar, uşi din lemn masiv, ferestre cu dublu strat… Va fi ceea ce îşi doreşte toată lumea, o casă veche cu personalitate, însă una cât se poate de solidă şi de modernă.

Se ocupa singur de lucrări, îi explicase apoi, învăţând totul din mers. Prefera să facă asta, în loc de studii universitare, împrumutase bani, trăia din credite şi din optimism. Ea îşi dăduse seama cât de strâmtorat era când văzuse sacul de dormit rulat într-unul dintre dormitoare, iar în baie, aparatul de ras şi un borcan cu spumă.

— Deci, ce părere ai? o întrebase el când coborâseră din nou la parter.

— Aş vrea se văd când va fi gata. El izbucnise în râs.

— Crezi că m-am ambalat prea mult.

— E un proiect ambiţios.

— O să fii impresionată.

Când îl aude în sfârşit intrând, lacul şi cerul se confundă deja cu întunericul catifelat din jur. Ea stinge lampa din plafon, lăsând aplicele să orchestreze o lumină difuză, îşi scoate şorţul şi îşi umezeşte cu salivă degetele cu care îşi netezeşte părul la tâmple – un gest care nu-i

altceva decât pură anticipare, în vreme cei ascultă mişcările în hol. El zăboveşte o clipă lângă câine, îşi pune sacoul în cuier şi îşi goleşte buzunarele în bolul din bronz de pe măsuţă. Linişte apoi, cât el sortează corespondenţa. Ea aşază păstrăvul afumat pe o farfurie, punând alături câţiva biscuiţi.

El e un tip masiv, cu părul de culoarea nisipului, ochi cenuşii ca ardezia şi o vitalitate explozivă. Când Todd Gilbert intră într-o încăpere, ceilalţi se ridică în picioare. Asta ar răspunde ea dacă ar întrebao cineva cei place mai mult la el. Şi că ştie se facă să râdă atunci când vrea şi că, spre deosebire de mulţi alţi bărbaţi pe care-i cunoaşte, are atenţie distributivă, aşa că poate, în timp ce vorbeşte la mobil, să-i desfacă închizătoarea lănţişorului de la gât sau să-i arate cum se foloseşte un tirbuşon profesional.

El îi atinge fruntea cu buzele, păşeşte pe lângă ea şi întinde mâna în dulap, după paharele de cocktail.

— Arată bine. Ce e? întreabă apoi, referindu-se la carnea în aluat auriu, scoasă din cuptor şi aflată încă în tigaie.

— Vită Wellington. Am mai mâncat şi altă dată, îţi aminteşti? ţi-a plăcut.

El e cel care pregăteşte paharele de martini. În vreme ce prepară marinata pentru legume, ea aude clinchetul cuburilor de gheaţă şi simte aroma lămâii tăiate. El îi stă în cale, dărâmă lucrurile, se loveşte de ea, însă îi place să-l ştie aproape, trupul lui masiv o reconfortează. Adulmecă mirosul lui după o zi de lucru, gravitează spre căldura lui corporală. E un bărbat cu atingerea întotdeauna caldă – un lucru cu o semnificaţie animalică pentru cineva aproape în permanenţă rece.

După ce ia pus paharul pe blatul din bucătărie, şi-l ia pe al lui, plus farfuria cu păstrăvul, în camera de zi, unde îşi ridică picioarele comod şi deschide ziarul pe care ea i l-a lăsat pe măsuţa de cafea, frumos reîmpăturit. Ea pune la abur fasolea franţuzească şi morcovii, separat, şi ia o înghiţitură din băutură, încântată de felul în care votca îi

înfierbântă imediat sângele şi îi coboară în mâini şi în picioare. De pe canapea, el comentează ştirile zilei: apropiatele Jocuri Olimpice, o analiză a ratei dobânzilor, previziuni meteo ce anunţă ploaie. După ce mănâncă aproape tot păstrăvul şi ia ultima înghiţitură de martini, se ridică şi deschide o sticlă de vin, în timp ce ea taie vita în felii groase. Îşi iau farfuriile la masă, de unde amândoi pot vedea cerul strălucitor.

— Ceai făcut astăzi? o întreabă el, înfigând furculiţa într-o bucată de carne.

— Am văzut-o pe Bergman.

— Bergman. Şi cea avut de zis?

Mănâncă vita concentrat şi vorbeşte fără a ridica privirea din farfurie.

— Mia amintit că sunt trei ani de când a făcut reclama la budincă.

Cred că avea de gând să dea o parte din vină pe mine.

El îi cunoaşte clienţii după numele de cod pe care le foloseşte ea. Cum ei vin şi pleacă în timp ce el e la muncă, nul ştie personal pe niciunul dintre ei, însă ea îl ţine mereu la curent, aşa că, într-un fel, îi cunoaşte bine pe toţi. Ea nu vede nimic rău în asta, atât timp cât numele lor reale rămân secrete. Bergman e codul pentru actriţa şomeră al cărei ultim rol – celebra reclamă la budincă – e o amintire îndepărtată.

— Deci, acum e vina ta, replică el.

— Înţelege că disperarea ei e ceea ce îi îndepărtează pe ceilalţi şi vrea

— Să ştie de ce n-am ajutato în privinţa asta. La naiba! Săptămâni întregi altceva n-am făcut!

— Nu ştiu cum de accepţi aşa ceva.

— Dacă ai vedeao, ai înţelege. E vivace, o adevărată luptătoare. N-o să renunţe niciodată, şi până la urmă ceva se va schimba.

— Eu naş avea atâta răbdare.

— Ai avea, dacă ai ţine la ei. Ştii, clienţii mei îmi sunt ca nişte copii.

O umbră se aşterne pe chipul lui, iar ea îşi dă seama că ideea surogatelor de copii ia amintit de copiii reali, pe care nu-i are. Revenind la Bergman, continuă:

— Dar îmi fac griji pentru ea. E unul dintre cazurile acelea în care nu are încredere în sine dacă no angajează nimeni şi nimeni no angajează fiindcă nu are încredere în sine, iar chestia e că nu ştiu dacă îi sunt cu adevărat de ajutor. Uneori mă gândesc că ar trebui să mă concediez singură, să nu-i mai fiu terapeut.

— Şi de ce no faci? Dacă tot n-ajungi nicăieri.

— Ei, undeva ajungem. Aşa cum ţi-am spus, cel puţin şi-a dat seama că ea e responsabilă pentru ceea ce i se întâmplă.

— Îmi place friptura asta, o întrerupe el. Cum ai pus carnea în aluat?

Aşa cum pui o corăbioară în sticlă, iar răspunde, dar ştie că el nu glumeşte. Pentru un tip care construieşte ziduri şi sapă fundaţii, e surprinzător de inept în privinţa gătitului.

— E înfăşurată, îi explică ea. Gândeşte-te la izolaţia unei conducte. Dar el priveşte în gol şi nu pare să-i fi auzit răspunsul.

Întotdeauna a avut asemenea momente de pierdere, dar în ultimul timp par să fie mai dese. Aici într-o clipă, departe în clipa următoare, purtat de apele gândului, ale supoziţiilor, ale îngrijorării, cine ştie?! Poate că numără în tăcere înapoi de la o sută sau recită în minte numele preşedinţilor americani. Cel puţin no mai supără dispoziţia lui. De la o vreme e evident mai bine dispus, mai el însuşi, aşa că ea a început să creadă că depresia lui e deja de domeniul trecutului. La un moment dat se temuse că s-ar putea permanentiza. Dura de prea mult timp şi nici măcar Freud nul mai putea scoate din ea. Freud, căţeluşul, cu năzbâtiile lui caraghioase, era la fel de amuzant ca un bufon la curtea unui rege.

La petreceri cel puţin, întotdeauna reuşise să se prefacă – să toarne mereu în pahare, să menţină antrenul, să-i facă pe ceilalţi să se simtă în largul lor. Femeile reacţionează bine în faţa lui, fiindcă e candid şi generos. „Rosalie, iar ai băut din izvorul tinereţii”. „Deirdre, arăţi numai bine pentru masă”. Dar ştie să se poarte şi cu bărbaţii, lăsându-i să vorbească nestingheriţi despre ei înşişi, şi stârneşte râsete cu imitaţiile lui: indianul adept al naturismului („Eşti prea tensionat… trebuie se iei încetişor, încetişor”) sau mecanicul jamaican („Maşinii îi trebe trei cauciuce noi… scoate banu’, omule”).

Acum e categoric mai bine, mai energic, gata să râdă chiar şi când sunt singuri, mai relaxat şi mai liniştit, mai puţin îngrijorat, aşa cum era la început – deşi sau dus zilele în care obişnuiau să zăbovească goi în pat citind ziarul, uitându-se la meciuri şi împărţind un bol cu floricele de porumb, cu cutia de lapte în echilibru precar pe capătul patului şi cu zahărul scuturându-se din punga cu dulciuri pe aşternuturi. Pe atunci se bucurau de libertatea pe care le-o dădea faptul că abia dacă se cunoşteau; aveau la îndemână un viitor relaxat, cu toate uşile încă deschise şi cu toate făgăduinţele sale încă pe deplin disponibile.

— Dau un ban pentru gândurile tale, spune ea. Pleoapele lui tremură, iar el zâmbeşte.

— Mâncarea e delicioasă, răspunde şi se întinde după sticla pe jumătate goală, reumplând ambele pahare. Cum ţi se pare vinul ăsta?

Îi place să vorbească despre vin. Uneori, băutura de la masă poate constitui subiectul unei întregi conversaţii. Dar acum, în loc să aştepte replica ei, îşi trage o palmă peste frunte şi exclamă:

— Am tot vrut să-ţi spun. În weekend se organizează o excursie la pescuit. Unii dintre băieţi merg.

— O excursie la pescuit…

— El a terminat cele două felii de vită şi acum şterge sosul din farfurie cu o bucată de pâine.

— Se pleacă vineri, după lucru. Întoarcerea e

duminică.

Todd nu merge în excursii de pescuit şi, din câte ştie ea, nici vreunul dintre băieţi. Dar înţelege imediat – şi nu e niciun dubiu în mintea ei – că el foloseşte expresia ca pe un eufemism.

— Te duci şi tu? îl întreabă.

— Mă mai gândesc.

Ea încă na terminat din farfurie şi încearcă să se grăbească acum. Felul în care mănâncă uneori, luând îmbucături foarte mici şi ţinându-le în gură, îi pune lui răbdarea la încercare, şi ea ştie asta. Înghite pe jumătate nemestecat şi dumicatul i se opreşte în gât, făcând-o să se înece. Amabil, el se ridică şi o bate pe spate, iar ea tuşeşte şi scuipă. În cele din urmă, bucata de carne problematică îi ţâşneşte în palmă. Fără să se uite la ea, o pune pe marginea farfuriei.

— Să-mi spui ce hotărăşti, îi zice apoi, ştergându-şi ochii cu şervetul din poală. Dacă te duci, poate dau covoarele la curăţat. Şi fac nişte marmeladă.

N-are de gând să facă niciuna, nici alta, dar trebuie să spună ceva. Întotdeauna a considerat un avantaj faptul că no minte – că nu-şi împănează poveştile despre sine cu acel gen de detalii care le-ar transforma în minciuni. Problema actuală nu are nimic de-a face cu perifrazele lui. Problema e că el nu pleacă în weekend, că niciodată până acum n-a mai plecat undeva în weekend.

— Hei! exclamă el, ţi-am luat un cadou.

Iese din cameră şi revine cu un pachet – unul plat, cam cât o carte, învelit în hârtie maro şi legat cu bandă adezivă. Îl pune pe masă, lângă farfuria ei, şi se aşază pe scaun. Deseori îi face cadouri, iar ei îi place asta, dar nu şi atunci când darurile au rolul de a o împăca.

— Cu ce ocazie? întreabă.

— Cu niciuna.

— El zâmbeşte, dar atmosfera e încărcată. Obiectele ar fi trebuit să zboare aruncate dintr-un capăt în altul al încăperii; ar fi trebuit să se lase cu capete sparte. Ea ia

pachetul şi constată că nu cântăreşte aproape nimic. Banda adezivă se îndepărtează uşor, iar dintre două foi de carton protector iese la lumină o pictură splendidă, un tablou Rajput, un original. Scena, în nuanţe de albastru şi verde, înfăţişează o femeie în rochie lungă, într-o grădină împrejmuită. Având în jur păuni şi o gazelă, şi împodobită cu bijuterii din aur, este în mod clar lipsită de orice griji sau preocupări lumeşti. Ramuri înfrunzite se arcuiesc protector deasupra ei, iar iarba îi formează un covor verde sub picioare. Studiază scena împreună şi o comentează – mâinile decorate cu henna ale femeii, coşul ei alb, silueta ei delicată întrezărită prin ţesătura rochiei. În vreme ce analizează detaliile şi petele de culoare, viaţa lor revine pe nesimţite la normal. A avut dreptate când ia cumpărat pictura. Are instincte bune.

S-a făcut aproape ora de culcare când ea strânge masa şi începe să spele vasele. El se oferă în treacăt se ajute, dar amândoi ştiu că e cel mai bine să lase gospodăria în seama ei şi să iasă la o plimbare cu câinele. Nu că ea ar fi exagerat de exigentă. Nu are standarde nerezonabile, dar dacă speli o tigaie de friptură, e de preferat să nu mai fie unsuroasă când termini şi nici nu e cazul să ştergi grăsimea cu prosopul de vase, pe care o să-l foloseşti pe urmă la pahare. E o chestiune de bun-simţ. El nu e neglijent când vine vorba de construcţii. Dacă ar monta un raft, nu l-ar fixa înclinat, ca obiectele aşezate pe el să cadă şi să se spargă. Ar fi atent şi ar face treaba cum trebuie şi nimeni care l-ar vedea nu ar zice că e un perfecţionist şi nu l-ar acuza că face fasoane. Pe urmă, ea nu e genul care să se plângă. E un lucru cunoscut că, în anumite contexte, cele mai mari atuuri ale cuiva pot deveni defecte catastrofale. Lipsa lui de răbdare în privinţa activităţilor gospodăreşti provine din faptul că energia lui năvalnică depăşeşte în amploare ceea ce are de făcut. Poţi să-ţi dai seama de asta văzând cum persoana lui umple efectiv încăperea, înalt şi masiv în spaţiul restrâns, cu glasul sonor, cu gesturile largi. E un om care-şi are locul afară sau pe un şantier de construcţii, unde magnitudinea

lui e relevantă. Acasă, cel mai bine e când doarme alături de ea, cu trupul în repaus şi energia latentă, într-un soi de absentă reconfortantă.

Ea trece dintr-o încăpere încântătoare în alta, trăgând perdele, umflând perne, îndreptând tablouri, culegând câte o scamă de pe covor şi creând astfel scena în care vrea să se trezească a doua zi dimineaţa. În dormitor, dă la o parte cuvertura şi aşază pe pat o pijama pentru el şi o cămaşă de noapte pentru ea, netezind materialul şi îndoind mânecile, ca să nu mai lase impresia unor trupuri nelocuite. Chiar şi aşa, ceva la ele o descumpăneşte – cusăturile albe pe pijamaua închisă la culoare, şnururile de mătase ale cămăşii. Iese din cameră şi păşeşte pe balcon. Bate un vânt aspru şi, în noaptea fără lună, în jur nu e decât beznă fără sfârşit. Se apleacă în întuneric, lăsându-se pradă unui sentiment de izolare, pe care-i plăcea că-l poate controla – prelungindu-l până când îşi pierde farmecul şi intrând apoi în casă. E recunoscătoare pentru stabilitatea şi certitudinea vieţii ei, a ajuns să preţuiască libertăţile de fiecare zi, absenţa complicaţiilor şi a cerinţelor. Amânând căsătoria şi copiii, a păstrat o pagină mereu goală şi şi-a oferit conştiinţa unui spaţiu suficient. Nu are regrete. Instinctele ei materne îşi găsesc un debuşeu în clienţii pe care-i are şi, din toate punctele de vedere, e cât se poate de măritată. Prietenii ei o ştiu, fireşte, ca Jodi Brett, dar pentru cei mai mulţi oameni e doamna Gilbert. Îi place numele şi titlul; îi conferă un fel de pedigri şi funcţionează ca un substitut universal valabil, eliminând necesitatea de a i corecta pe ceilalţi sau de a le da explicaţii şi scutindo de termeni incomozi ca „partener de viaţă” sau „perechea mea”.

Dimineaţa, după ce el pleacă la serviciu, ea se ridică din pat, se îmbracă şi scoate câinele la o plimbare pe malul apei, până la Navy Pier. Soarele scânteiază în pâcla lăptoasă, aruncând asupra lacului o lucire argintie. Briza care suflă pe ţărm e înţepătoare, grea de mirosurile specific marine de ulei de motor, peşte şi lemn putred. La ora asta din zi, digul e aidoma unui uriaş adormit, cu inima

bătându-i lent şi răsuflarea domoală. Numai localnicii sunt prin zonă – unii fac jogging, alţii îşi plimbă câinii – şi privesc bărcile care se leagănă în parâme, apa clipocind, aerul părăsit al caruselului şi al roţii din parcul de distracţii, pescăruşii plonjând în căutarea mesei de dimineaţă. Când se întoarce şi porneşte înapoi, spre oraş, în zare, clădirile se profilează de-a lungul ţărmului, scăldate spectaculos de lumina soarelui la răsărit. Venise la Chicago în studenţie, cu mai bine de douăzeci de ani în urmă, şi se simţise imediat ca acasă. Trăieşte aici nu doar fizic, ci şi temperamental. După privaţiunile specifice unui oraş mic, fusese încântată de clădirile înalte, de mulţimea locuitorilor, de diversitatea abundentă şi chiar de vremea capricioasă. Aici se maturizase, aici îşi cizelase identitatea, aici învăţase să prospere ca adult şi ca profesionist deopotrivă.

Îşi începuse activitatea în primăvara în care terminase facultatea. Pe atunci locuia deja împreună cu Todd într-un minuscul apartament cu un singur dormitor în Lincoln Park. Primii clienţi îi fuseseră trimişi de relaţiile ei de la universitate şi se obişnuise să-i primească în camera de zi în timp ce Todd era la lucru. Cum decisese demult, încă din şcoală, că va avea o abordare eclectică – apelând la toate acele elemente din repertoriul ei care păreau relevante în cazul respectiv – practica ascultarea activă, aplica tehnica Gestalt la interpretarea viselor şi combătea în mod deschis atitudinile şi comportamentele negative. Îşi sfătuia clienţii să pretindă mai mult de la ei înşişi şi să se implice în asigurarea propriei lor stări de bine, iar ea le oferea încurajări şi un feedback pozitiv. În primul an de practică învăţase să fie răbdătoare şi să le permită celorlalţi să avanseze în ritmul lor propriu. Principalul ei atu era firea prietenoasă – îşi îndrăgea clienţii şi le acorda prezumţia de nevinovăţie, lucru care îi ajuta să se relaxeze. Ei o recomandau altora şi astfel portofoliul ei crescuse.

Timp de aproape un an se descurcase bine, intrându-şi în ritm, rafinându-şi abilităţile şi consolidându-şi

încrederea în sine. Iar apoi, într-o zi, unul dintre clienţii ei – Sebastian, un adolescent de cincisprezece ani diagnosticat ca bipolar, un băiat cuminte, cu rezultate bune la şcoală şi carz *părea* cât se poate de bine, brunet cu ochii negri, curios, căruia îi plăcea să pună întrebări retorice (De ce există ceva în loc de nimic? Cum putem şti ceva cu certitudine?) – fusese găsit mort pe trotuarul de sub balconul apartamentului său de la etajul zece, unde locuia împreună cu părinţii. Când Sebastian nu venise la obişnuita şedinţă programată, ea telefonase acasă la el şi aflase vestea de la mama lui. Băiatul era deja mort de cinci zile.

Mama lui fusese suficient de amabilă, încât să-i spună că nu era cazul să se învinovăţească pentru această nereuşită, dar Sebastian se aruncase în gol exact în ziua în care avuseseră ei ultima şedinţă de terapie. Îl văzuse dimineaţă, iar el îşi luase viaţa la nici douăsprezece ore mai târziu. Despre ce vorbiseră oare? Despre o problemă minoră cu ochii: băiatul zărea diverse lucruri cu vederea periferică, lucruri care îi apăreau pentru o clipă fără să fi fost cu adevărat acolo.

Atunci se înscrisese ea la cursuri suplimentare la Şcoala Adler şi tot atunci începuse să-şi selecteze clienţii.

Străbate acum Parcul Gateway, stă puţin de vorbă cu un vecin şi se opreşte la Caffe Rom pentru un latte la pachet. În timp ce-şi mănâncă oul fiert moale şi pâinea prăjită cu unt, citeşte ziarul. După micul dejun spală vasele şi scoate fişa primului client – nume de cod judecătorul, un avocat homosexual cu soţie şi copii. Judecătorul are în comun anumite trăsături cu ceilalţi clienţi ai ei. A ajuns la un punct mort în viaţă şi crede, sau speră, că psihoterapia îl va ajuta. Să angajat faţă de sine însuşi să depăşească situaţia problematică. Şi nu-i pune ei direct mai mult decât poate duce. Acest din urmă punct la determinat ea printr-un proces de selecţie. Persoanele cu comportamente autodistructive sunt direcţionate spre alţi profesionişti. Nu acceptă dependenţi, de pildă, dependenţi de droguri, de alcool sau de jocurile de noroc, şi îi respinge pe toţi cei cu

tulburări alimentare, pe cei diagnosticaţi cu schizofrenie sau tulburare bipolară, pe cei care suferă de depresie cronică şi care au avut gânduri suicidare sau au încercat să se sinucidă. Oamenii de felul ăsta ar trebui să fie sub tratament medicamentos sau la dezintoxicare.

Programul ei de lucru îi permite să primească doar doi clienţi pe zi, înainte de prânz. Cei pe care îi acceptă după procesul de selecţie sunt în general persoane blocate, confuze sau nesigure pe sine, genul de oameni cărora le este greu să-şi dea seama ce vor şi să ia decizii pe baza a ceea ce se aşteaptă din partea lor sau a ceea ce cred ei că se aşteaptă din partea lor. Sunt duri cu ei înşişi – fiindcă au internalizat criticile unor părinţi insensibili – şi în acelaşi timp se comportă iresponsabil sau inadecvat. În ansamblu, nu-şi pot ordona priorităţile corect, nu reuşesc să-şi stabilească graniţe personale, îşi neglijează propriile interese şi se percep ca victime.

În dormitorul pentru oaspeţi, care îi serveşte drept cabinet de consultaţii, încape un birou, un dulap şi două fotolii aşezate faţă în faţă pe un covor ţesut, de doi metri pe trei. Între fotolii se află o măsuţă joasă pe care sunt aranjate mapa şi pixurile ei, o cutie cu batiste de hârtie, o sticlă cu apă şi două pahare. Judecătorul e îmbrăcat ca de obicei, cu un costum închis la culoare, pantofi negri şi şosete cu romburi în nuanţe aprinse, care se văd când omul se aşază şi-şi încrucişează picioarele. Are treizeci şi opt de ani, ochi şi buze senzuale şi faţa prelungă. Aşezându-se vizavi de el, îl întreabă cum să mai descurcat de când sau văzut ultima dată, cu o săptămână în urmă. El îi vorbeşte despre vizita lui la un bar homo şi despre ce s-a întâmplat pe aleea din spatele localului. Intră în detalii, sperând poate se şocheze, dar sexul de comun acord acceptat între doi adulţi nu e şocant pentru ea şi, oricum, nu e prima dată când el îi încearcă răbdarea cu aşa ceva. Vorbeşte repede, schimbând subiectul pe neaşteptate, reluându-l apoi şi făcând tot posibilul se implice.

— Pantalonii mierau căzuţi în jurul gleznelor – imaginează-ţi poza asta – şi, Doamne, ce puţea gunoiul! M-

am concentrat pe asta – ca să mai încetinesc lucrurile... trebuia să fac ceva. Se tot holbase la mine în bar. Îl mai văzusem acolo şi înainte, dar nu mă gândisem... nu mai fusesem în barul ăla de o veşnicie.

— Pe măsură ce povestea se apropie de sfârşit, o priveşte pe furiş, cu ochii lucindu-i, cu buzele umede de salivă. Iar plăcea dacă ea ar râde şi ar zice „ştrengarule, ce pezevenghi eşti”, dar treaba ei nu e să umple golurile în conversaţie sau să se dedea la acţiuni de salvare socială. El aşteaptă, dar cum ea nu spune nimic, începe să se agite şi să se uite la propriile mâini.

— Deci, reia el într-un târziu. Îmi pare rău. Sincer. Îmi pare foarte rău.

N-ar fi trebuit se fac.

Sunt cuvinte pe care nu i le poate spune soţiei, aşa că le deşartă în faţa psihoterapeutului.

Tiparul lui comportamental e negarea urmată de îngăduinţă, la rândul ei, urmată de o nouă fază de negare. Etapa negării e semnalată de fraze precum: „Îmi iubesc familia şi nu vreau să rănesc pe nimeni”. Remuşcările sunt sincere, însă omul nu se poate abţine de la activităţile lui homosexuale şi nu poate renunţa nici la plasa de siguranţă a vieţii de familie. Ambele îi împlinesc anumite nevoi şi ambele sunt importante pentru identitatea lui, aşa cum o percepe el. Pretinde faţă de sine însuşi că atracţia pe care o resimte faţă de bărbaţi e o fază trecătoare şi nu înţelege că abstinenţa şi culpabilitatea sunt modurile lui de aşi încărca bateriile pentru o doză substanţială de adrenalină. La fel ca mulţi alţii care înşală, îi place să dramatizeze.

— Tu să-ţi fii propriul judecător, îi spune ea. Dar el e încă departe de aşi asuma situaţia.

Miercurea e ziua adulterului. Următoarea clientă e Miss Piggy, o tânără rezervată, cu obraji durdulii şi mâini pistruiate; faptul că are un amant, susţine ea, îi stimulează apetitul sexual şi îi menţine vie căsnicia. E sigură că soţul ei nu bănuieşte nimic şi că, dacă ar şti, n-ar avea niciun drept să se plângă. Nu e foarte clar de ce vine la terapie

sau ce se aşteaptă să câştige din asta. Se deosebeşte de judecător prin lipsa conştiinţei vinovate şi prin modul practic în care abordează situaţia – lunea şi marţea după-amiază, între cumpărăturile de la băcănie şi drumul pentru a-i lua pe copii de la şcoală.

Miss Piggy pare mai puţin marcată de conflicte interioare decât judecătorul, dar din punctul de vedere al lui Jodi, constituie o provocare mai mare. Anxietatea i se revarsă dincolo de exteriorul vizibil, în curenţi subterani care rareori ţâşnesc la suprafaţă sau creează vreo turbulenţă. Nu-i va fi uşor să ajungă la ei şi să-i aducă în planul conştient. Judecătorul, pe de altă parte, e ca o carte deschisă, un ins emotiv, care a dat de necaz. În cele din urmă, cu sau fără ajutorul ei, problema judecătorului va ajunge la un punct culminant şi se va rezolva de la sine.

În ciuda convingerii lui Miss Piggy că soţul ei nu bănuieşte nimic, Jodi e de părere că omul are, probabil, anumite suspiciuni, întotdeauna există unele semne, ea ştie bine asta. De exemplu, infidelul, cel vinovat de adulter, este deseori preocupat sau distras; nu-i place să fie luat la întrebări; mirosuri inexplicabile se simt în părul şi în hainele lui – şi pot fi orice fel de mirosuri: de smirnă, de iarbă ori de mucegai. Sau de apă de gură. Cine foloseşte apă de gură seara, înainte de a veni acasă, să se culce? Un duş poate elimina asemenea mirosuri corporale, dar săpunul pe care infidelul îl foloseşte în baia unui hotel nu are acelaşi parfum precum cel de acasă. În plus, există toate celelalte indicii obişnuite: câte un fir de păr blond sau roşcat, urmele de ruj, hainele boţite, telefoanele date pe furiş, semne misterioase pe corp… unde mai pui achiziţiile ciudate – un breloc neobişnuit sau un flacon aparte cu aftershave – care apar parcă de nicăieri, mai ales de Sfântul Valentin.

El, cel puţin, face tot ce poate pentru a fi discret şi, ca regulă generală, nu se dă la prietenele ei, deşi s-a mai întâmplat şi asta. Era un cuplu cu care se înţelegeau bine la un moment dat, oameni pe care-i cunoscuseră în vacanţa din Caraibe şi de care se apropiaseră la câte un

pahar de mărgărită şi la lecţiile de scufundări. Cei doi aveau o afacere în care vindeau case prefabricate, iar Todd nu vorbea despre ea decât cu dispreţ. Şi totuşi, timp de câteva ierni la rând se întâlniseră în mod regulat cu ei în anumite staţiuni. Ea bănuise că există ceva între Todd şi Sheila, dar îşi alungase gândul din minte până în după-amiaza în care dispăruseră amândoi de la piscină şi reapăruseră puţin mai târziu arătând ca doi motani care dăduseră gata o oală plină cu smântână. Dacă ar fi fost numai asta, poate că ar fi trecut cu vederea, dar a remarcat şi unele modificări subtile la chiloţii de baie ai lui Todd şi un strop de ceva gelatinos lucind în părul de pe pieptul lui.

Dar nimic din toate astea nu contează. Pur şi simplu nu contează că iar şi iar se întâmplă să se dea de gol, fiindcă el ştie, şi ea ştie, că e infidel, iar el ştie că ea ştie, însă ideea e că aparenţele, vitalele aparenţe trebuie păstrate – iluzia că totul e bine şi nu există probleme. Atât timp cât lucrurile nu sunt spuse pe faţă, atâta vreme cât el îi vorbeşte în eufemisme şi perifraze, câtă vreme lucrurile decurg lin şi calmul de suprafaţă persistă, îşi pot vedea mai departe de viaţă, fiind un lucru îndeobşte cunoscut că o viaţă bine trăită presupune o serie de compromisuri – adică să-i accepţi pe cei din jurul tău cu nevoile şi cu idiosincraziile lor, care nu întotdeauna pot fi modelate după placul tău sau constrânse să respecte normele unei societăţi conservatoare. Oamenii îşi duc viaţa, se exprimă şi îşi caută împlinirea în felul lor propriu şi în ritmul lor. Fac greşeli, erori de judecată şi o dau ca nucan perete, o iau pe căi nepotrivite, capătă obiceiuri vătămătoare şi o apucă razna. Dacă a învăţat ceva în şcoală, apoi asta a învăţat, prin amabilitatea lui Albert Ellis, părintele schimbării de paradigmă cognitivcomportamentală în psihoterapie. Rolul celorlalţi nu e să ne satisfacă nouă nevoile sau să ne împlinească aşteptările, şi nu se vor purta întotdeauna bine cu noi. Nereuşita de a accepta această realitate va genera furie şi resentimente. Împăcarea şi liniştea mentală vin atunci când îi accepţi pe

oameni aşa cum sunt ei şi când accentuezi părţile pozitive.

Infidelii prosperă – mulţi dintre ei. Şi chiar dacă nu le merge bine, nu se vor schimba fiindcă în general oamenii nu se schimbă – nu fără o motivaţie substanţială şi fără un efort susţinut.

Trăsăturile fundamentale ale personalităţii se conturează la o vârstă tânără şi cu timpul devin imuabile. Majoritatea oamenilor învaţă prea puţin din experienţă, rareori gândindu-se să-şi ajusteze comportamentul, consideră că problemele sunt cauzate de cei din jur şi continuă să facă ceea ce fac orice ar fi, la bine şi la rău. Un infidel rămâne un infidel aşa cum un optimist va rămâne totdeauna optimist. Optimistul e cel care, după ce a fost călcat de o maşină condusă de un şofer beat şi se pomeneşte cu ambele picioare rupte şi cu casa ipotecată ca să plătească spitalizarea, declară că „Am avut noroc. Puteam să fiu mort”. Pentru un optimist, o asemenea atitudine e firească. Pentru un infidel, firesc e să ducă o viaţă dublă şi să mintă şi-n stânga, şi-n dreapta în acelaşi timp.

Când susţine că oamenii nu se schimbă, Jodi vrea să spună de fapt că nu se schimbă în bine. Că se schimbă în rău – asta se înţelege de la sine. Viaţa are felul ei de a eroda ceea ce credeai că eşti. Ea era înainte o persoană drăguţă, chiar drăguţă, însă acum n-ar mai putea pretinde că e aşa. Ca atunci când a aruncat telefonul lui în lac – telefonul lui cu mesajul de la tipa care îl alintase cu apelativul „Lupule”. Ca atunci când îi pusese boxerii la spălat în maşina încărcată cu rufe colorate. Şi ca în multele ocazii când avusese ea grijă ca el să rătăcească unele lucruri. Nu e deloc mândră de asemenea fapte. Iar plăcea să creadă că e mai presus de astfel de comportamente, că îl acceptă aşa cum e el, că nu e genul acela de femeie care consideră că bărbatul îi e dator cu ceva după ce intră amândoi în relaţie în perfectă cunoştinţă de cauză, dar greşelile ei i se par minore în comparaţie cu libertăţile pe care el şi le asumă cu largheţe.

După ce şi-a luat la revedere de la Miss Piggy, coboară în sala de fitness a apartamentului, unde ridică greutăţi şi face zece ture la bicicleta fixă. După prânzul cu legume reci cu maioneză, de ieri, face un duş şi se îmbracă să iasă în oraş. Înainte de a pleca scrie instrucţiunile pentru Klara, femeia care vine la curăţenie în fiecare miercuri după-amiază. Rutina zilnică e un veritabil balsam pentru moralul ei, izbutind să-i menţină viaţa pe linia de plutire şi ferind-o de temerile acelea existenţiale care riscă să te ia pe nepregătite atunci când ai anumite ezitări sau incertitudini şi care îţi amintesc de magnitudinea hăului de sub tine. Timpul mereu ocupat e modul de viaţă al clasei mijlocii – unul practic şi eficient. Îi place activitatea ei intensă, în care îşi programează clienţii, îşi administrează gospodăria şi se menţine pe ea însăşi în bună condiţie fizică. Îi place ca lucrurile să fie ordonate şi previzibile şi se simte în siguranţă când are totul bine planificat din vreme. E o plăcere să-şi răsfoiască agenda şi să vadă ce o aşteaptă: vizitele la spa, programările la coafor, consulturile medicale, şedinţele de Pilates. Participă la aproape toate evenimentele organizate de asociaţia ei profesională şi se înscrie la cursuri despre tot ce o interesează. Seara, când nu găteşte pentru Todd, ia cina cu prietenii. Şi apoi sunt cele două vacanţe prelungite – una vara şi cealaltă iarna – pe care le petrece întotdeauna împreună cu Todd.

La volanul maşinii ei, un Austin Coupé, coboară geamurile la portiere şi se bucură de zgomotele şi agitaţia oraşului, încântată de tumultul care o înconjoară: vânzătorii ambulanţi, muzicienii din stradă şi pieţele de alimente – ba chiar şi aglomeraţia, sirenele şi ambuteiajele. O adolescentă cu un buchet de baloane traversează strada în pas de dans. Un bărbat cu şorţ alb şade în poziţia lotus pe treptele unui restaurant. Jodi se opreşte la atelierul de rame pentru pictura Rajput, ia o carte de călătorii, cumpără un cântar de bucătărie în locul celui stricat şi, în drum spre casă, se tratează cu un frappuccino la un Starbucks din apropiere, lăsându-şi

suficient timp ca să plimbe câinele şi să frigă un cotlet pentru cină, înainte de a se duce la cursul de aranjamente florale.

2

EL

Lui îi place să se trezească devreme dimineaţa şi în decursul anilor şi-a redus rutina matinală până la elementele ei fundamentale. Face duş cu apă rece, ceea ce i alungă tentaţia de a zăbovi sub jetul de apă, iar trusa lui de bărbierit conţine doar un tub de spumă şi un aparat de ras. Se îmbracă în semiobscuritatea dormitorului, în timp ce Jodi şi câinele încă dorm. Uneori ea deschide un ochi şi-i spune: „Ţi-au venit cămăşile de la spălătorie” sau „Pantalonii ăia au făcut genunchi”, la care el răspunde:

„Culcă-te la loc”. Înghite o tabletă de multivitamine cu o ceaşcă de suc de portocale, îşi perie dinţii orizontal – greşit, dar rapid – şi la o jumătate de oră după ce s-a trezit e deja în lift, coborând spre garaj.

Cu mult înainte de ora şapte se aşază la biroul lui de la etajul patru şi ultimul al unei clădiri de pe South Michigan, înainte de Roosevelt. Clădirea – o construcţie din piatră de var şi cărămidă cu acoperişul plat şi ferestre izolate, cu ramă din oţel de ultimă generaţie atunci când le montase – fusese prima lui lucrare de renovare de amploare după zece ani în care vându-se case şi înainte ca nebunia apartamentelor din South Loop să umfle aberant preţurile proprietăţilor imobiliare. Când o preluase el, nu era altceva decât un spaţiu mort, iar pentru a o transforma în clădire de birouri avusese nevoie de trei ipoteci şi o linie de credit, plus că muncise cot la cot cu echipa pe care o angajase. Ar fi putut să facă el singur totul, dar dacă ar fi rămas fără bani, banca l-ar fi executat. În afacerea asta, lucrurile precum ipotecile, taxele şi asigurările confirmă la modul propriu zicala conform căreia timpul înseamnă bani. Apartamentul pe care şi la atribuit e unul modest, format din două birouri, o mică zonă de recepţie şi o baie. Biroul său e cel mai mare, cu vedere la stradă. Mobila e modernă

şi puţină, cu suprafeţe goale şi jaluzele – fără decoraţiuni şi alte nimicuri care ar fi umplut spaţiul dacă ar fi lăsat-o pe Jodi să aranjeze biroul după gustul ei.

Primul apel telefonic al zilei îl face la magazinul care-i livrează micul dejun şi de unde comandă, ca de fiecare dată, două sandvişuri cu şuncă, salată şi roşii şi două cafele mari. Cât timp aşteaptă, scoate din sertar vechea lui tabacheră, îi desface capacul şi îi răstoarnă conţinutul pe birou: foiţe de ţigară Bugler, chibrituri şi un săculeţ cu câteva frunze şi flori uscate. Cât a fost deprimat a constatat că, dacă primul lucru pe care îl face e să fumeze nişte iarbă, reuşeşte să mai scape de apatie şi să se pună pe treabă. Să obişnuit deja cu ceremonia rulării şi a aprinderii ţigării şi îi place modul ăsta lejer de aşi începe ziua. Îşi ia priza, se apropie de fereastră şi suflă fumul afară. Nu că ar fi un secret faptul că îi place să tragă un fum sau două, dar e de părere că TJG Holdings n-ar trebui să duhnească a dormitor de colegiu.

Înainte vreme, de la fereastra biroului avea o privelişte largă asupra cerului, dar acum tot ce mai vede e un mic petic de albastru cu contururi neregulate, plutind printre blocurile de apartamente de vizavi. Mai bine totuşi decât nimic, şi în niciun caz no să-i pară rău pentru boomul imobiliar. Atenţia îi e atrasă însă de oamenii care aşteaptă în staţia de autobuz. Câţiva stau la adăpostul ei, cu toate că e o dimineaţă senină, cu vreme caldă, iar pe jos e plin de gunoaie. Îi place când izbuteşte să-i identifice pe unii dintre obişnuiţii locului: amatorul de jazz cu rucsac şi căşti audio în urechi, bătrânelul slăbănog cu şapcă de baseball, care fumează ţigară de la ţigară, femeia însărcinată cu sari şi sacou de blugi. Aproape toţi se uită la fluxul de maşini care se apropie, încercând să zărească autobuzul aşteptat. Ca de obicei, unul sau doi au coborât de pe trotuar şi stau pe carosabil, ca să vadă mai bine. Când autobuzul apare la orizont, încordarea se disipează vizibil, de parcă toţi ar fi un singur trup şi o singură minte. Grupul răzleţit se transformă într-o coloană ordonată, fiecare membru al ei pregătindu-şi banii pentru plata călătoriei. El, desigur, a

zărit autobuzul încă de când era la câteva străzi distanţă. Uneori se simte aidoma lui Dumnezeu aici, la fereastra sa de la etajul patru.

Comisionarul îi pune micul dejun pe birou şi ia banii lăsaţi pentru el sub un prespapier. Todd înclină uşor capul spre el şi continuă să vorbească la telefon cu Cliff York. Ia notiţe, dar nu va avea nevoie să se uite peste ele mai târziu. Nu are probleme în a-şi aminti numele, datele şi cifrele, orele şi locurile sau numerele de telefon. Proiectul despre care discută, o clădire cu şase apartamente din Jefferson Park, e în plină desfăşurare. Obstacolele iniţiale – planuri, permise, finanţare – au fost depăşite şi toate apartamentele au fost curăţate. El şi Cliff, antreprenorul cu care lucrează, vorbesc acum despre presiunea apei. Stabilesc să se întâlnească mai târziu pentru a revedea situaţia şi a auzi ce părere are instalatorul.

Începe să mănânce, şi pâinea i se pare puţin cam umedă, însă şunca e proaspătă. După ce termină ambele sandvişuri şi una dintre cafele, ia din nou telefonul şi vorbeşte cu agentul lui imobiliar, care i-a găsit un potenţial cumpărător. Asta e o veste bună. Clădirea de birouri este un proiect intermediar. Dacă va fi nevoit, o va păstra şi va închiria apartamentele, dar planul iniţial e se vândă şi să folosească banii obţinuţi pentru următoarea afacere, o clădire de birouri la scară mai mare, ceva ce va depăşi tot ce reuşise el până acum.

La nouă şi douăzeci vine Stephanie. Nu se grăbeşte şi trec mai bine de zece minute până când apare în biroul lui cu agenda şi o serie de dosare, trăgându-şi un scaun aproape. Stephanie e o tânără de treizeci şi cinci de ani cu aer de fetişcană şi cu părul des, pe care şi-l strânge în coadă la spate. Todd e întotdeauna curios unde şi cum o să se aşeze ea – chiar în faţa lui, astfel încât se vadă doar de la talie în sus, sau în dreapta, unde în general stă picior peste picior şi îşi sprijină antebraţul pe birou în timp ce ia notiţe. Tăblia ovală a biroului, aşezată pe o bază rectangulară, oferă un spaţiu generos pentru jocul de picioare, aşa că în zilele în care ea decide, indiferent de

motiv, să şi le arate, el se consideră norocos. Dacă poartă blugi, îi vede coapsele şi zona inghinală; dacă are fustă, se regalează cu priveliştea genunchilor şi a gambelor ei. Stephanie nu flirtează, însă nici nu pare să observe – sau să-i pese – că el se uită când ea îşi tot încrucişează picioarele. Astăzi e îmbrăcată în blugi, dar se aşază de cealaltă parte a biroului, aşa că el trebuie să se mulţumească cu cele două rotunjimi care pun presiune pe nasturii de la mijlocul bluzei ei. Are cu puţin peste un metru şi cincizeci şi de asta dimensiunile pieptului ei sunt atât de impresionante.

A adus cu ea un teanc de dosare şi o listă pe care trebuie se parcurgă împreună cu el: preţul ventilatoarelor de plafon, adresele de internet ale peisagiştilor, facturi puse sub semnul întrebării. Tot ce nu ţine de rutina strictă trebuie adus la cunoştinţa lui. La urma urmei, na ajuns unde e azi neglijând detaliile şi luându-şi mâna de pe propria afacere. Lucrează singur şi marjele de profit nu-s cine ştie ce, iar asta înseamnă că totul contează. Se uită la ceasul de la mână, ca ea să ştie că venirea ei târzie na trecut neobservată.

— Nimic de la Cliff? o întreabă când ajung la facturi.

— Încă nu.

— Să mi-o arăţi când o primeşti. Ultima dată a inclus şi costurilor unor materiale pe care ni le-am asigurat singuri. Ce era?

— Gresia din baie.

— Aşa e. Gresia din baie. Şi ipsosul. Mi-a trecut pe factură ipsosul naibii!

Stephanie să informat despre vasele de W.C., aşa cum i-a cerut el, iar acum îi arată broşurile.

— Closetele cu flux redus sunt mai ieftine decât cele cu flux dublu, dar nu sunt fiabile, îi explică ea.

— Dar care e problema?

— Nu se scurg bine de fiecare dată.

— Trebuie să se scurgă.

— Nu se duce totul de fiecare dată.

— Cliff le-a mai instalat şi înainte.

— Nu poţi să rişti, îi spune ea. Nu la apartamentele închiriate. Ar trebui să te uiţi la variantele cu flux dublu.

El se încruntă şi întreabă:

— Cât costă?

— Nu teribil. Poţi găsi ceva bun la cinci sute.

— Asta înseamnă trei mii pentru amărâtele de closete! Putem să ne ducem la Home Depot şi să cumpărăm WCuri cu cincizeci de dolari

— Bucata.

— Poţi să te duci, dar n-o să faci.

— Bun, altceva?

— Trebuie să te gândeşti la aragazuri şi frigidere. Ar putea dura o vreme până să ne parvină.

— Dă-mi câteva cotaţii de preţ. Dacă luăm totul de la acelaşi furnizor, ar trebui să obţinem o reducere de preţ.

— De unde să ştiu ce dimensiuni trebuie?

— Uită-te la planuri.

— Nu-s la mine. Le-ai luat tu acasă.

— Cerei un set lui Carol de la Vanderburgh. Apartamentele nu sunt toate la fel.

După ce ea îşi strânge hârtiile şi-i oferă un prim-plan al fundului ei îndepărtându-se, Todd se relaxează pentru un timp, ascultând cu o ureche zgomotele ce răzbat din biroul ei. Mintea lui cuprinde totul în acelaşi timp, făcând un tur complet al întregii lui lumi, de parcă ar fi un teren de baseball, iar el ar încerca un home run, alergând de la o bază la alta fără aşi lua ochii de la minge. A ajuns într-un punct în care gustă tensiunea continuă, riscul pe care şi-l asumă odată cu fiece decizie măruntă, efortul presupus de suprasolicitare şi presiunea pe care o implică faptul că-şi joacă toate cărţile pe afacerea curentă. Anxietatea are într-un fel un efect stabilizator, indicându-i că e încă viu şi pe drumul cel bun. E o anxietate combinată cu anticipare, un interes pentru ceea ce urmează, o miză pusă pe felul în care decurg lucrurile. Şi asta! împinge să meargă mai

departe.

Când fusese deprimat, îşi pierduse acest elan. De fapt, exact asta era problema cu el. Fusese o perioadă fără nuanţe sau inflexiuni, totdeauna la fel, minut de minut, zi de zi. Ceilalţi îşi închipuiau că simte doar apatie şi zădărnicie, dar el habar n-avea de asta. Pur şi simplu nu era prezent, era ca o absenţă, ca un spaţiu gol.

Se uită la ceas şi mai dă un telefon. Vocea somnoroasă care îl salută îi dă un imbold agreabil, îi trezeşte hormonii.

— Doar nu eşti încă în pat!

— Ba da…

— Dar nu ai cursuri?

— Abia mai târziu.

— Putredă până măduva oaselor.

— Aşa sper.

— Cu ce eşti îmbrăcată?

— Tu ce crezi?

— Cu hainele în care te-ai născut.

— De ce vrei să ştii?

— Tu de ce crezi că vreau să ştiu?

— E oficial?

— Da, dar nu ştii de la mine.

— Vreau să-mi dai asta în scris.

Şi dialogul continuă astfel o vreme. Şi-o imaginează culcată în aşternuturile boţite, în dormitorul mic de pe North Claremont, unde împarte un apartament cu alte fete. S-a dus şi el acolo o dată, în zilele de început, când încă mai erau părticele din trupul ei pe care încă nu le atinsese. După aceea, în bucătărie, colegele se strânseseră în jurul lor şi începuseră să pună tot felul de întrebări obraznice – majoritatea despre vârsta şi despre soţia lui. Pe urmă începuseră să se întâlnească la Crowne Plaza, pe Madison Avenue, unde personalul e totdeauna discret şi politicos.

În vreme ce vorbeşte cu ea se simte năpădit de

emoţii care încă i se par vag străine, prin urmare, se întreabă dacă nu cumva e altcineva, nu Todd Gilbert, ci un bărbat care să furişat în corpul lui în acele luni cât el a fost absent. În scurta perioadă de când a cunoscut-o, ea ia redat viaţa. Asta îi datorează el acum, darul vieţii, de regăsit în sentimentele care fac ca un om să fie într-adevăr om – nu doar dragoste, ci lăcomie, poftă, dorinţă… toată gama clocotindă şi turbulentă. Chiar şi nerăbdarea lui e un dar, nerăbdarea de a fi cu ea, care îl roade întreaga zi. Ba chiar şi gelozia e un dar. Ştie că e dreptul ei să aibă un iubit mai tânăr şi se teme că e doar o chestiune de timp până ce-şi va da şi ea seama de asta. Şi oricât de dureros ar fi, cel puţin a revenit pe tărâmul celor vii.

Gelozia e ceva nou pentru el; înainte se simţea încrezător în privinţa femeilor. După spusele lui Jodi, încrederea provine din faptul că a fost singur la părinţi şi a avut o mamă excesiv de protectoare, o infirmieră care a ţinut să lucreze doar cu jumătate de normă, cu toate că erau strânşi cu banii, ca să poată sta mai mult acasă şi să aibă grijă de copil – acesta fiind modul ei de a compensa defectele tatălui, un funcţionar care obişnuia să bea. Încă din liceu îşi asumase rolul de cap al familiei, învăţând cum să facă bani şi să fie responsabil, iar pentru acest lucru primise multe laude, nu doar din partea mamei lui, ci şi de la prietenele ei, de la profesori şi de la fetele pe care le cunoştea. Femeile îl plac. Îl plac fiindcă ştie cum să aibă grijă de ele. Are grijă de Natasha acum, dar cu ea e un clenci. Ea îl face să-şi conştientizeze trupul care începe să îmbătrânească şi vitalitatea în scădere. Nu prin ceea ce spune sau ce face, ci doar fiindcă e tânără şi dezirabilă şi insaţiabilă.

Încă vorbeşte la telefon când Stephanie se întoarce cu un teanc de cecuri pe care să le semneze. Se plimba de colo colo, iar acum se opreşte în dreptul ferestrei. Stephanie pune cecurile pe birou şi aşteaptă. Secretara ştie bine – fără nicio îndoială – ce se petrece între el şi Natasha, care a venit o dată aici cu o privire de parcă l-ar fi mâncat cu fulgi cu tot. Astea fuseseră cuvintele lui

Stephanie. Ce secretară îi vorbeşte şefului ei aşa? Iar în ultima vreme obişnuieşte să intre exact în mijlocul conversaţiilor telefonice cu ea, iar el nu are de ales decât să le încheie brusc, aşa cum face şi acum. În mână are un pix şi-l îndreptă spre el cu un gest brusc, de parcă sar duela.

Înainte de a pleca de la birou, o sună pe Jodi să-i spună că nu vine acasă la cină. E un apel de curtoazie: ea ştie că urmează să se vadă cu Dean diseară. Dar lui îi place să-i arate că se gândeşte la ea. E un bărbat norocos şi nu uită asta. Jodi arată încă extra, cu silueta ei zveltă şi cu părul negru; în plus, cu toate că ea îşi petrece mai tot timpul acasă, înţelege că el nu-şi poate petrece serile în apartament. Unii dintre prietenii lui trebuie să fie acasă la cină în fiecare zi. Unii nu pot nici măcar să iasă la o bere după serviciu. Din fericire, el are mulţi amici – toţi cei cu care a lucrat vreodată – şi mulţi dintre ei sunt necăsătoriţi sau divorţaţi, aşa că îşi găseşte un partener de pahar aproape de fiecare dată. Nu că l-ar deranja câte o seară petrecută de unul singur, dacă s-ar ajunge la aşa ceva.

El şi Dean Kovacs se ştiu din liceu. Dean îi e cel mai vechi prieten şi singurul care la cunoscut pe tatăl lui. Când îl aude vorbind despre părintele lui ca despre un boşorog nenorocit, Dean ştie exact la ce se referă. Fiindcă aproape că face parte din familie, îi e ca un frate. Dar e şi tatăl Natashei, iar asta ar putea fi o problemă. Sau poate că nu. E greu de spus cum va reacţiona Dean când va afla ce se petrece. Va fi şocat, fără îndoială, dar odată ce se va obişnui cu ideea, cine ştie? Poate chiar vor râde împreună – el ar putea să-i spună lui Dean „tati” ori „ticuţă”, iar el i ar zice să-şi vadă de treabă. Ar fi în stare să parieze zece la unu că totul s-ar aranja. Cel puţin nu el e cel care trebuie să-i dea vestea lui Dean. Asta-i datoria Natashei. Ea o să-i spună, când o să considere că e momentul potrivit. Aşa au decis împreună.

E o zi toridă, şi jos, în stradă, căldura şi praful se ridică din asfalt ca efluviile unui parfum. Îi place totul în oraşul ăsta, chiar şi betoanele lui, îi place caracterul lui

pregnant fizic, greutatea clădirilor lui masive, şi chiar mai mult îi iubeşte forţa şi avântul, religia comerţului, mereu mai numeroasele panouri cu „De vânzare” şi avalanşa de oportunităţi care amintesc de un oraş din vestul sălbatic. Mergând pe jos cale de trei străzi spre sud, unde îşi parchează de obicei maşina, se simte norocos fiindcă trăieşte aici, acum – în locul ăsta, în epoca asta.

În loc să se îndrepte direct spre Jefferson Park, coteşte pe Roosevelt Avenue, la vest, şi se opreşte la Home Depot. Dacă ar face socoteala, timpul pe care la petrecut în magazinul ăsta ar însuma luni din viaţa lui. Îi pasă de interioarele clădirilor pe care le renovează, are propriile păreri despre lucruri precum parchetul şi corpurile de iluminat. Toate detaliile astea au un rol decisiv în reuşita sau în eşecul unui proiect. Cliff sar mulţumi să cumpere vopseaua, gresia, mocheta, instalaţiile electrice şi sanitare şi să-şi adauge cei zece la sută pe factură, dar nu Cliff e acolo când potenţialii clienţi se retrag fiindcă nu le place culoarea finisajelor, şi orice s-ar întâmpla, el îşi primeşte banii.

Iese din magazin fără să fi cumpărat nimic şi o ia pe autostradă, cu geamurile coborâte la portiere şi cu acordurile din *Nevermind* răsunând la combina stereo. Singurul loc unde încearcă vreodată să cânte e în maşină, când vântul care-i şuieră în urechi şi huruitul motorului fac ca nici măcar el să nu se poată auzi. Ştie cuvintele tuturor pieselor şi le urlă în vreme ce accelerează. Are albumul de douăzeci de ani, de când era un tânăr plin de el, ameţit de propriile forţe şi resurse. Pe Jodi o întâlnise în anul în care trupa Nirvāṇa îl înlocuise pe Michael Jackson în fruntea topurilor, iar acum fiecare piesă e ca un fel de maşină a timpului, transportându-l înapoi, în vremea boomului sonic al iubirii lui.

O văzuse prima dată pe State Street, unde maşinile lor ciocnite blocau ambele benzi ale sensului de mers spre est, cu o coloană de vehicule încremenită în spatele lor, cu claxoanele urlând, cu lumea strângându-se în jurul lor sub ploaia care nu contenea, ea cu părul ud lipit de faţă şi cu

tricoul leoarcă, în care arăta de parcă ar fi fost goală de la talie în sus. Dar cu toate că sânii ei erau splendizi – mici, dar perfecţi, cu sfârcurile ridicate ca două săgeţi sub rafalele de ploaie, ceea ce-l năucise de-a dreptul fusese atitudinea ei, calmă şi imperturbabilă, demnă şi regală. Niciodată nu mai întâlnise, nici înainte şi nici după aceea, o femeie care să aibă măcar jumătate din clasa lui Jodi.

Ajuns la şantier, îl găseşte pe Cliff fumând în salopeta lui prăfuită, cu trusa de scule atârnându-i la brâu. Cliff e un tip solid, care vorbeşte tărăgănat şi lasă impresia că prinde rădăcini sub tălpi.

E de aceeaşi vârstă cu Todd, dar are o mustaţă căruntă, pe oală, care îl îmbătrâneşte cu zece ani. Când soseşte şi instalatorul cu furgoneta lui, intră toţi trei şi trec dintr-un apartament în altul. Discuţia se axează pe ţevi, scurgeri şi altele asemenea – chestii obligatorii când te cheamă Todd Jeremy Gilbert de la TJG Holdings şi eşti implicat până în măduva oaselor. Locul era o ruină când îl cumpărase el şi fusese nevoit să-i evacueze pe chiriaşi, lucru care nu-i făcuse plăcere, dar acum chiar începe să semene a clădire locuibilă. Muncitorii pe care îi întâlnesc în drum scot firele vechi şi montează bârne noi, deşi activitatea nu e atât de intensă pe cât ar dori Todd. Cu toate că lucrează cu Cliff de aproape două decenii, tot trebuie să stea cu ochii pe proiect. Cheltuielile lui – ceea ce plăteşte în fiecare zi pentru proprietatea asta şi pentru ca municipalitatea şi banca să nu-i sufle în ceafă – sunt suficiente pentru a hrăni un întreg sat african timp de un an.

Pe drumul de întoarcere în oraş îi telefonează Natashei, sperând că va dori să ia prânzul împreună, dar ea mănâncă deja un sandviş.

— Mănânci un sandviş în timp ce vorbim?

— Îl desfac şi tocmai mă pregătesc să iau o îmbucătură.

— Lasă! şi hai să mergem la Francesca's.

— Nu pot. Trebuie să mă duc la cursuri.

— Am putea să ne întâlnim după program?

— Sunt babysitter de la patru la şapte.

— Vin eu să te iau.

— Nu-i o idee bună.

— Ştii că mai târziu o să fiu ocupat.

— Hai să lăsăm prânzul pe mâine.

— Asta înseamnă că azi nu te văd.

— Crezi că o să supravieţuieşti?

— Ce fel de sandviş ai?

— Salam şi pâine de secară. De la Manny’s. Cu muştar extra.

— Stai jos undeva?

— Ţi-am spus, sunt în drum spre cursuri.

— Te duci la cursuri acum?

— Merg pe Morgan Avenue, spre nord. Tocmai am trecut de bibliotecă. Şi o să întârzii dacă mă mai ţii la telefon.

— Spune-mi cu ce eşti îmbrăcată.

Se preface enervată, dar el ştie căi place. Îi place atenţia fin dozată, cu aluziile ei erotice. Îşi imaginează rucsacul ei plin, cu baierele care o trag de umeri, dinţii perfecţi muşcând din pâinea moale cu salam deasupra. E în ultimul am şi va termina în primăvară, cu licenţa în istoria artei. Nu se gândise încă la o carieră; ce iar plăcea ei să facă e să se mărite şi să *aibă*. Copii. Apropo de asta, îi spusese că ar fi un tată excelent. Todd se simte încurajat de implicaţia cuvintelor ei – că nu-l va părăsi pentru un bărbat mai tânăr –, dar na stat să se gândească la viitor, decât ca să recunoască faţă de sine însuşi că relaţia asta cu Natasha e ceva diferit, nu o simplă aventură. Pentru el, o aventură e ca sportul, o formă de recreere care nu ţi afectează modul de viaţă şi nu te face să-ţi pierzi punctele de referinţă. Legătura cu ea este însă solicitantă, încurcată, creează dependenţă şi îl umple de frustrări. Uneori îi vine să jure că o va lua pe calea dreaptă, dar în general se simte ca un om care se îneacă, dar nu se poate

depărta de apă.

Excursia din weekend a fost ideea ei. Ea a găsit motelul acela de pe malul râului Fox cu cele şaptesprezece hectare de pădure ale sale, cu piscina încălzită şi cu bucătarul francez, şi tot ea a rezervat camera şi la convins apoi pe el. S-ar putea băga înapoi în pat după micul dejun şi ar face duş împreună înainte de cină. S-ar putea plimba prin pădure, făcând dragoste în vreo poieniţă însorită. Spre deosebire de partidele lor obişnuite pe fugă, furişate, şi ar putea satisface poftele pe săturate… şi tot aşa, mai departe.

— Sau ai prefera să stai acasă cu Jodi? îl întrebase ea.

Ar fi vrut să n-o implice şi pe ea în toată afacerea asta. Viaţa lui cu Jodi aparţine unei lumi care nu are nicio legătură cu Natasha, un univers paralel în care totul merge ca uns şi va merge la fel în continuare, iar anii perfecţi se înşiruie lin în trecut şi confortabil în viitor. A făcut odată greşeala de ai spune Natashei că, în pat, Jodi e ca o farfurie cu terci rece de ovăz. Ideea nu fusese se desconsidere pe Jodi, ci se liniştească pe Natasha. El e un tip generos, a cărui atitudine relaxată poate îngloba o lume de imperfecţiuni, mai ales când vine vorba despre femei. Se pricepe să accepte lucrurile aşa cum sunt şi să scoată din ele cel mai bun. Lucrurile în privinţa lui Jodi. Şi lucrurile în privinţa Natashei.

Unul dintre detaliile pe care le tolerează la Jodi e faptul că are o serie de diplome. Nu doar o licenţă, aşa cum va avea Natasha, ci un doctorat şi două masterate. Nul deranjează că e o femeie inteligentă; din sărite îl scot glumele acide ale băieţilor, care turuie mereu că Jodi e mai deşteaptă decât el. Nu că ar crede vreo clipă măcar că şirul acela de titluri universitare are o valoare în sine. Educaţia înseamnă să ştii cum să obţii puterea – ameninţarea e alta: dacă nu te duci la şcoală, ajungi să munceşti la McDonald’s. În America, ţelul tuturor e banul, nu educaţia.

Se opreşte pentru masa de prânz la un local în stil britanic şi îşi înfrânează pornirea de a comanda o bere. Când revine la birou, Stephanie îi dă cotaţia de preţ pe care o ceruse şi o listă de apeluri telefonice de făcut. Se întinde pe canapea ca să dea telefoanele, iar pe urmă trage un pui de somn. Când se trezeşte, e deja patru şi jumătate, aşa că pleacă la sală.

Trasul de fiare e o chestie recentă. A început ca o modalitate de a combate depresia, când medicul i-a spus că exerciţiile fizice viguroase generează endorfine – analgezicele naturale ale organismului. La început nu simţise endorfinele astea şi îi fusese greu să ocolească barul în drum spre sală, dar totul s-a schimbat când a întâlnit-o pe Natasha. Acum lucrează cu un antrenor şi foloseşte greutăţi libere în locul aparatelor, plus că a început să poarte apărători pentru încheieturi şi tricou fără mâneci.

După ce a tras de greutăţi mai bine de o oră, se simte cu bateriile încărcate şi uşor excitat. Îşi face duş, se şterge, îşi leagă prosopul în jurul taliei şi o sună pe Natasha, cu toate că în vestiarul aglomerat o conversaţie intimă e imposibilă. De fapt, trebuie să-şi ţină şi gândurile în frâu, fiindcă nu vrea ca ardoarea să-i iasă în relief îmbăţoşată, într-o încăpere plină de bărbaţi goi.

O lasă să spună „alo” de trei ori înainte să vorbească.

— Dar ce, eşti vreun pervers? întreabă ea.

— Exact asta sunt.

— Ştii că telefonul îmi afişează numele şi numărul tău. Data viitoare, îşi spune el, o să folosească un telefon public.

Când intră în holul hotelului Drake, după ce a lăsat un valet să se ocupe de Porsche, Dean Kovacs e deja acolo, aşezat la bar. Clubul de noapte în stil retro, cu scaunele din piele rubinie, lemnul lustruit şi o eleganţă masculină de lume veche, e pentru el o casă confortabilă şi atrăgătoare departe de casă. Acum e plin de clienţi care şi-au terminat ziua de lucru, zumzetul glasurilor crescând şi

coborând în valuri lirice în timp ce el îşi croieşte drum până în celălalt capăt al sălii, îşi lasă o palmă grea pe umărul lui Dean şi se aşază pe taburetul liber din stânga lui, care seamănă mai degrabă a fotoliu decât a taburet.

— Hei, amice! exclamă Dean dând pe gât şi ultima înghiţitură de bere.

Am început fără tine.

— Javră bătrână! Mi-ai luat faţa aici.

— Întotdeauna ţi-am luat faţa, amice, răspunde celălalt, după care îi face semn barmanului, cu două degete ridicate.

Dean să tot îngrăşat şi, cu faţa rotundă şi bărbia dublă, a ajuns să semene cu un ţânc dolofan. Poartă un costum de vară albastru cu o cămaşă neşifonabilă care i se cască pe burdihan, fără să lase să se vadă însă ceva mai rău decât un maiou curat şi alb. Cravata mototolită i se iţeşte din buzunarul de la piept al sacoului. De doisprezece ani lucrează ca director de vânzări la o companie de materiale plastice – o slujbă care îi convine.

Barmanul le pune în faţă două halbe. Todd ia o primă înghiţitură generoasă şi îşi şterge spuma de la gură cu dosul palmei. Obosit după sală, nu vrea decât să se relaxeze şi să asimileze alcoolul şi atmosfera. Dean e un vânzător înnăscut, iar pentru al stârni, Todd nu trebuie decât să-l întrebe despre încasări.

— Data trecută când ne-am văzut erau în scădere, spune el, muşcând momeala.

Şi continuă să vorbească despre cote de piaţă şi prezenţă competitivă, ceea ce i permite lui Todd să se relaxeze şi să asculte cu o jumătate de ureche. Mai degrabă ar vrea să audă despre produse şi noi evoluţii – chiar şi plasticul are atracţiile lui –, dar Dean se simte inspirat de ţinte, cote, profituri şi prognoze.

Todd şi amicul lui se întâlnesc de două, poate de trei ori pe an. Totdeauna Dean e cel care sună pentru a stabili detaliile, dar dacă el n-ar face-o, Todd ar prelua el iniţiativa. Deşi trăiesc în lumi diferite, trecutul a creat

între ei o legătură puternică. Au crescut în Ashburn, în partea de sud-vest, au mers la acelaşi liceu, Bogan High, au jucat hochei, sau îmbătat şi şi-au pierdut virginitatea împreună. Ultimul eveniment se petrecuse la o întâlnire dublă, în rulota părinţilor lui Dean. Dă-i să bea un pahar sau două şi întotdeauna începe să vorbească despre asta. Pentru el e important că au trăit acea experienţă decisivă împreună, că a auzit manifestările vocale ale devenirii lui Todd întru bărbăţie şi că prietenul lui i-a fost alături în mod similar, înainte ca discuţia să ajungă prea departe, îi cere chelnerului meniul şi astfel gândurile lui Dean se îndreaptă spre masă.

După burgeri, trec de la bere la tărie, moment în care Dean se lansează într-o readucere la viaţă a soţiei lui, care e moartă de zece ani.

— Să nu zici că n-a fost cea mai grozavă femeie la care ar putea visa vreodată un bărbat. O femeie care nu-ţi apare decât o singură dată în viaţă, spune el, îndreptându-şi spatele pentru aşi sublinia ideea şi

— Bâţâind din cap ca una dintre păpuşile acelea cărora li se clatină scăfârlia la cea mai mică mişcare. O dată, repetă el, şi izbeşte cu degetele în masă. Asta, dacă are noroc!

— A fost o femeie bună, se arată Todd de acord.

— Femeia aia a fost o zeiţă n măsa mare! Am idolatrizat-o pe femeia aia. Ştii că aşa am făcut.

Aşteaptă confirmarea lui Todd, care se grăbeşte să i-o ofere. În mintea lui nu există nicio contradicţie între sentimentele actuale ale lui Dean şi faptul că omul avusese o serie întreagă de aventuri cât timp fusese căsătorit.

— A ştiut ce mult ai iubit-o. Toată lumea a ştiut.

— Asta aşa-i. Am idolatrizat-o pe femeia aia. Ştii căi adevărat, fiindcă dacă n-ar fi, m-aş fi însurat din nou, ceea ce n-am făcut.

În ultimii ani, Dean avusese un şir lung de prietene, niciuna la fel de bună ca perfecta lui soţie răposată şi niciuna cu şanse de ai lua locul. Situaţia îi convine de

minune lui Dean, căruia îi place jocul dea vânătoarea şi cucerirea, dar şi sentimentul de putere pe care-l are când ţine o femeie la distanţă, odată ce ia captat interesul.

Pe măsură ce dă pe gât tărie după tărie, Dean trece de la sentimentalism la agresivitate. Mulţimea din club să rărit, zgomotul din jur a devenit un zumzet vag, iar Dean îşi pierde răbdarea. Aplecându-se şi răsucindu-se în scaun, trage cu ochiul la o fetişcană cam de vârsta fiicei lui, cu părul negru tuns scurt şi buzele de un roşu aprins, şi se lansează într-un monolog sonor, aparent direcţionat spre Todd, cu privire la ce iar plăcea să-i facă el ei şi ea lui. Aflată la o oarecare distanţă şi prinsă într-o conversaţie, fata nu-şi dă seama că Dean vorbeşte despre ea, dar alţi oameni – majoritatea celor aşezaţi aproape de ei – sau întors şi se uită la el.

Între timp, Todd s-a retras într-o lume a lui. Sentimentul sinelui său fundamental, benevolent – aura, generozitatea lui – să tot extins, atingând deja proporţii colosale, înglobând parcă sala întreagă. În mărinimia sa, nu judecă şi nu exclude pe nimeni, nici pe Dean, nici pe duşmanii pe care el îi tot cultivă. Toţi cei prezenţi sunt incluşi în limitele largheţei lui. Aşa e Todd când bea. Când bea, Todd are o viaţă molcomă ca a unui preot, iertând şi izbăvind întreaga omenire.

După ce şi-a pierdut interesul pentru fata cu buze roşii, Dean se întoarce spre femeia aşezată la bar, în dreapta lui. E o tipă grasă şi mai apropiată de vârsta lui, iar în pâcla creierului său îmbibat în alcool, asta îi sporeşte şansele pe lângă ea. Faptul că e angrenată în conversaţie cu partenerul ei nu pare să fie observat de Dean, care îşi apropie gura de sânul ei stâng şi se preface că-l linge. Femeia la văzut deja şi şi-a mutat scaunul mai departe, iar acum îi aruncă o privire dezgustată şi-i spune să-şi tragă singur picioare şi se şteargă. Dean nu aude decât ceva cu „să şi tragă” şi avansează o propunere, moment în care ea şi partenerul ei – un tip elegant cu ochelari de designer – se ridică şi schimbă locurile. Bărbatul, care formează o barieră între Dean şi femeia pe care el o vrea, nu spune

nimic, dar Dean are unele obiecţii de principiu la adresa lui şi-i trage un ghiont în coaste.

— Hei, amice, zice el, îmi exercitam şi eu drepturile de mascul al speciei.

— Da, bine, du-te şi exercităle în altă parte. Dean se întoarce spre Todd şi-i spune şi lui:

— Eu doar îmi exercitam drepturile de mascul al speciei. E o lume liberă, nu-i aşa?

Todd e martor la asemenea scandaluri cu Dean încă din liceu. Dacă acum ar fi într-o dispoziţie cu adevărat belicoasă, ar prelua el frâiele şi l ar scoate din local, dar, după cum vede el, atitudinea lui Dean e una inofensivă.

— Încearcă să nu dai de necaz! se mărgineşte el să replice. La asta, Dean răspunde cu glas tare:

— Oricum, tipai o potaie. Pot eu mai mult de atât. Todd izbucneşte în râs.

— Aşa te vreau, amice.

Dean rânjeşte, mândru de el însuşi.

Todd ştie că amicul lui devine aşa numai când bea. Unii oameni rezistă la băutură; nu şi Dean. N-ai crede, dar e un tip sensibil, genul care plânge uşor şi iubeşte copiii. După liceu, s-a dus la Marină, dar n-a reuşit să termine şi a renunţat înainte să primească un post. Atunci şi-a început cariera în vânzări. În general, s-ar putea spune că e calm şi relaxat. Să mai pierdut cu firea de câteva ori, dar e nevoie de mult pentru al stârni. Aşa că singura problemă care se pune e cum o să primească vestea – lucru care lui Todd i se pare greu de prevăzut. Nu poate decât să spere că Natasha o să-i spună cu delicateţe.

Când se apropie miezul nopţii şi a urcat în maşină, Todd apelează unul dintre numerele ascunse din agendă şi, după o scurtă conversaţie, se îndreaptă spre Four Seasons, la numai câteva străzi distanţă. Fata este una dintre cele pe care le ţine de rezervă, toate cu suficientă clasă ca să facă faţă la un hotel de cinci stele şi toate disponibile la orice oră, mai ales la solicitarea unui bărbat cu generozitatea lui. În nopţi ca asta, când nu s-a putut întâlni

cu Natasha şi e prea energizant, prea plin de efervescenţă ca să se ducă direct acasă, în nopţi ca asta îi place să profite de bunurile şi serviciile de lux pe care oraşul le oferă.

3

EA

E vineri dimineaţa şi Jodi tot nu are un plan pentru weekend. Deşi nu-i stă în fire, nu s-a gândit din vreme la asta. În timpul săptămânii, încrederea ei obişnuită a pălit şi locul ei a fost luat de îndoieli şi ezitări şi de speranţa naivă că Todd se va răzgândi şi-şi va anula călătoria. Dar acum s-a terminat. El şi-a făcut bagajele seara trecută şi le-a luat cu el la lucru în dimineaţa asta, intenţionând să plece direct de la birou.

Îşi ia telefonul, se duce la fereastră şi se uită afară. Ziua e frumoasă, cu strălucirea orbitoare a unui soare alb reflectat în apa şi ea albă. Ace de lumină îi înţeapă ochii şi pielea sensibilă de pe faţă şi gât. Se simte expusă, vulnerabilă, ca un liliac orbecăind în plină zi, dar nu se mişcă de acolo, derulând lista prietenelor.

O sună întâi pe Corinne, apoi pe June şi pe Ellen, lăsându-le tuturor acelaşi mesaj: „Ce faci în weekendul ăsta? Dă-mi de ştire dacă eşti liberă pentru o cină. În seara asta, poate. Sau mâine. Şi la prânz ar fi bine. Aştept să ne vedem. Sunămă”. Se întoarce cu spatele la fereastră, se plimbă prin încăpere inspectând comoda în căutarea urmelor de praf şi trăgând cu degetul pe suprafaţa lăcuită.

Apoi o sună şi pe Shirley, lăsându-i şi ei mesajul. Shirley a avut probleme psihice la un moment dat. Jodi a întâlnit-o când făcea practică şi i-a plăcut fiindcă era isteaţă şi amuzantă, o poetă care câştigase câteva premii pentru poeziile ei.

Planificarea meticuloasă are meritele ei. Viaţa cu adevărat bună decurge într-un mod elegant, cu evenimente programate şi angajamente stabilite cu săptămâni, dacă nu cu luni înainte. Să dea din colţ în colţ în căutarea unei întâlniri de ultim moment e un lucru pe care rareori îl face,

şi i se pare degradant. Seamănă cu cerşitul. De ce să nu se aşeze la un colţ de stradă şi să întindă mâna acolo? Ba ar putea chiar să scrie bileţele şi să le dea trecătorilor. Femeie părăsită caută partener la cină. Disperată, deci fără fasoane. Nu are mari speranţe că June, Corinne, Ellen sau Shirley vor fi libere. Corinne şi Ellen au copii, June călătoreşte mult, iar Shirley… ei bine, Shirley nu-şi citeşte întotdeauna mesajele. Dar Jodi are o limită în privinţa numărului de apeluri pe care e dispusă să le facă.

Abia mai târziu – după ce nimeni na sunat-o – decide să încerce şi cu Alison, deşi şansele ca ea să răspundă la telefon sau la mesaj mai devreme de săptămâna viitoare sunt aproape de zero. De fapt, e atât de sigură că apelul la Alison e o cauză pierdută, încât în clipa în care îi aude vocea, pentru o secundă îşi spune că a greşit numărul.

— Ai avut noroc că mai prins, începe Alison. Ar trebui să fiu la muncă, dar e una din zilele acelea. Nici n-ai crede dacă ţi-aş povesti ce serie de dezastre ma lovit, aşa că te scutesc de detalii. Când l-am sunat pe J.B. Să-i spun că întârzii, ai fi crezut că s-a prăbuşit cerul. E o prostie, fiindcă aglomeraţia începe la noi abia după cinci. Bărbaţii sunt nişte copii! Probabil că mutându-şi greutatea de colo colo se simt importanţi. E o chestie bună că femeile deţin cu adevărat puterea, nu-i aşa? Oricum, fac ture duble în weekendul ăsta, dar luni sunt liberă. Ce zici de cină?

Cina de luni nu-i rezolvă problema actuală, dar Jodi înseamnă bucuroasă data în agendă. Alison e una dintre prietenele ei aparte, un fel de outsider, ca Shirley; no cunoaşte din universitate şi nu face parte din cercul ei profesional. A întâlnit-o la un curs de gătit, cel la care a învăţat cum să cureţe calamarul şi crevetele. Alison nu găteşte, dar trecea atunci printr-o fază în care credea că ar fi cazul să facă un efort. Jodi nu ştie exact ce anume presupune slujba ei, şi nu poate decât să presupună că e ceva ce implică relaţii directe cu clienţii – cu toate că Alison e o auxiliară, nu una dintre fete. Poate că primeşte bacşişuri mari când serveşte la mese, dar trebuie să facă ea ceva mai mult decât atât, judecând după gusturile ei

privind restaurantele şi după vinurile pe care le comandă – sticle vechi pe care chiar şi Jodi le consideră scumpe.

A doua zi, sâmbătă, nu are clienţi. După o noapte albă, a adormit în zori şi a lâncezit în pat până spre prânz. Acum îşi face de lucru cu micul dejun şi cu ziarul. Nu are sens să se simtă atât de ezitantă. E firesc ca Todd să lipsească de acasă în timpul zilei, chiar şi sâmbăta, când de obicei îşi petrece dimineaţa la şantierul lui şi apoi se duce să se tundă şi să-şi spele maşina. Duminica e altceva – o zi în care zăbovesc împreună la un mic dejun târziu şi pe urmă iau câinele la o plimbare pe malul apei, momente pe care le aşteaptă o săptămână întreagă. Dar mâine n-o să fie aşa.

Dorindu-şi să primească un telefon de la una dintre prietenele ei, deschide televizorul şi trece de pe un canal pe altul până când dă peste un episod în reluare din *Seinfeld*. La mai văzut, dar a uitat aproape tot. În ultima vreme aşa se întâmplă şi cu filmele. Trece un an sau doi şi e ca şi cum ar fi lovit-o amnezia. Îi vine să creadă că, dacă ar fi să mai trăiască o dată aceeaşi viaţă – exact aceeaşi viaţă, cu totul petrecându-se exact în aceeaşi ordine – cele mai multe întâmplări ar luao prin surprindere. Când episodul ajunge la sfârşit şi ea vede scena finală pentru prima dată, e năpădită de un potop de regrete şi irosire.

Îşi găseşte refugiul într-o baie, un ritual care presupune cufundarea până la gât în apa cât se poate de fierbinte. Norii de abur, căldura învăluitoare, senzaţia de imponderabilitate şi totuşi de intensă imersiune (trupul suspendat şi presiunea apei) sunt tonice puternice care pot vindeca maladii de toate tipurile, dar cu toate că stă în apă până când i se încreţeşte şi i se albeşte pielea de pe vârfurile degetelor, iese din cadă simţindu-se obosită, părăsită şi iritată. Adoarme pe canapea şi se trezeşte o oră mai târziu, tremurând în halatul de baie umed.

Dezorientată, cu ecourile vagi ale unui vis încă în minte, se îmbracă, prinde lesa câinelui şi coboară spre lac, alăturându-se mulţimii care umple sâmbăta aleea de pe mal. Apa are luciri iridescente în soarele amiezii, iar

oamenii au ieşit la aer cu zecile, atraşi de vremea tot mai caldă, alergând, mergând cu bicicletele sau cu rolele, ori plimbându-se simplu, majoritatea în perechi sau cu întreaga familie, cu braţele şi picioarele bronzate, cu glasurile sonore în aerul cristalin. Freud păşeşte alături de ea, dând din coadă la copiii care o întreabă dacă pot să-l mângâie. Traversează peluza, până la fâşia de plajă, aruncă un băţ şi îl priveşte cum înoată după el. Câinele, cel puţin, are poftă de viaţă azi. E o fiinţă adaptabilă, uşor de amuzat şi uşor de mulţumit. Ştie şi el că Todd n-a fost acasă seara trecută, dar în vreme ce taie apa, cu nasul la suprafaţă şi urechile date pe spate, Todd este ultimul lucru la care se gândeşte.

Când ajunge înapoi acasă, înghite o pastilă de Advil şi îşi verifică mesajele. Ellen a sunat-o, propunând un prânz împreună cândva săptămâna viitoare. Îşi pune pantalonii de trening, trage draperiile în dormitor şi se trânteşte în patul nefăcut, cu un roman alături – o poveste despre trei generaţii de femei care se confruntă cu soţi agresivi, copii nerecunoscători şi privaţiunile socioculturale ale unei mici comunităţi rurale. Viaţa lor chinuită o distrage pentru o vreme, dar când ajunge la ultima pagină şi închide cartea, revenirea la realitate e dură. Văzut pe fereastră, cerul e cenuşiu, camera e cufundată în penumbră şi temperatura a scăzut. E limpede că niciuna dintre prietenele ei n-o va suna; planurile lor pentru cină sunt deja făcute, serile lor sunt în curs de desfăşurare. Îşi dezbracă hainele boţite şi îşi pune o pereche de blugi şi o cămaşă din flanel, resemnată cu o seară petrecută acasă.

În frigider găseşte o jumătate de plăcintă cu mere şi o mănâncă direct de pe cartonul ei, mai întâi fructele, cu o lingură, şi apoi aluatul, pe care îl ia cu degetele. Nici Todd n-o va suna. Nu-i va telefona să-i spună căi e dor de ea, se întrebe dacă e totul în regulă. Într-un fel, ştie asta, şi realizarea vine însoţită de senzaţia a ceva de neoprit, ca un stol de păsări ce-şi iau zborul înainte de o furtună. Cu douăzeci de ani în urmă, dragostea lor a erupt într-o

vâlvătaie pătimaşă şi a ţâşnit ca o rachetă pe orbită. Că a încetinit în ultimul timp este o realitate meschină pe care ea nu este în stare se înfrunte. Deseori i se pare că anii scurşi de atunci sau prăbuşit în ei înşişi, sau strâns ca faldurile unei armonici, aducându-i aproape amintiri îndepărtate în timp.

La a doua lor întâlnire sau dus să vadă *The Crying Game*, după care s-au oprit în faţa cinematografului şi au început să discute despre film, mutându-se de pe un picior pe altul, glumind şi râzând. O a doua întâlnire este un teritoriu de sine stătător, un câmp energetic cu legi şi condiţii proprii. Deja la a treia, lucrurile sunt bine înţelese, pe când prima întâlnire este un experiment brut, fără perdea. Dar cea de-a doua, întâlnirea de la mijloc, e un tărâm al bâjbâielilor şi al încercărilor, o probă a marilor speranţe şi a scepticismului în floare. O a doua întâlnire este o recunoaştere francă şi reciprocă a interesului pentru celălalt, cu conştiinţa faptului că întreaga situaţie îţi poate bufni în faţă în orice clipă, că totul în ceea ce vă priveşte este incert, aparţine ipoteticului. O a doua întâlnire nu e altceva decât un ocean de ambiguitate în care trebuie să înoţi sau să te duci la fund.

Nu fusese cald în seara aceea; primăvara abia începuse. Şi totuşi, era o perioadă a anului în care oamenii se arătau optimişti cu privire la vreme şi nu se înfofoleau aşa cum ar fi trebuit. Jodi şi Todd nu făceau excepţie – ea îmbrăcase un cardigan, el un hanorac. Porniseră să se plimbe, cu ideea vagă că vor merge undeva să mănânce, dar fără a avea o destinaţie anume, şi în scurt timp se lăsaseră cuprinşi de o profundă inerţie a mişcării, o hipnoză a deplasării din care nu se puteau trezi. Se îndreptaseră spre sud pe Michigan Avenue, intraseră în parc, ieşiseră din parc şi o luaseră înapoi, pe Loop. Nu se ţineau de mână şi nici măcar de braţ, dar respectau conştiincioşi cerinţele momentului, cerinţele celei de-a doua întâlniri, cu o serie nesfârşită de mărturisiri şi destăinuiri sincere.

— În copilărie eram gras, recunoscuse el în vreme ce

traversau podul Michigan.

— Dar nu prea gras, replicase ea, incapabilă să şi-l imagineze astfel.

— La şcoală fusesem poreclit Tubbo.

— Oh! Şi cât a durat faza asta? Nu prea mult, sunt sigură.

— Ei, până pe la doisprezece sau treisprezece ani. Când am început să fur maşini.

— Ai furat maşini?

— Poate că n-ar fi trebuit să spun asta.

— Dar nu le-ai furat cu adevărat!

— Cum adică?

— Le-ai dus înapoi când ai terminat cu ele.

— Nu tocmai.

— Dar nu le-ai… ştii tu… nu le-ai dezmembrat şi ai vândut piesele sau chestii de genul ăsta.

— Nu, nu. În niciun caz. Doar dădeam drumul la muzică şi mergeam de colo colo. Luam în drum un prieten, luam fete. Mă prefăceam pentru un timp că eram un bogătan căruia nu-i lipsea nimic.

— Ai fost prins vreodată?

— Niciodată. Cred că am avut noroc.

Ea nu-l văzuse deloc într-o asemenea lumină. Avea el ceva, ceva… ei bine, de *lord*, ăsta era cuvântul care-i venise în minteceva ce contrazicea imaginea neaşteptată a tinereţii lui. Opinia ei trecuse deci printr-o ajustare.

— Când eram eu copil, îi povestise ea, părinţii mei aveau perioade repetate în care nu-şi vorbeau. O dată a durat aproape un an.

— Cum e posibil aşa ceva?

— Păi, vorbeau. Dar nu unul cu celălalt. Şi dacă nu mai era nimeni prezent, dacă nu eram decât noi, copiii, mai devreme sau mai târziu auzeam: „Jodi, poţi să-i spui tatălui tău că ar avea nevoie să se tundă?” Iar el era chiar acolo, în aceeaşi cameră, normal.

— Şi tu îi spuneai?

— Ca o fraieră, de cele mai multe ori, da, repetam mesajul. Cred că eram prea mică pentru a-mi da seama că aş fi putut să nu mă amestec.

— Probabil că se urau cu adevărat.

— Uneori aşa părea. Dar alteori totul era bine.

— Ai mei, cel puţin, erau consecvenţi. El era agresorul, iar ea era victima. Întotdeauna la fel.

— N-aş fi crezut una ca asta.

Se simţise şocată şi începuse să caute în geantă balsamul de buze, în vreme ce imaginea ei despre el suferise încă o transformare.

— Şi cu tine era agresiv? îl întrebase apoi.

— Nu chiar. În cea mai mare parte a timpului mă ignora.

— Dar el ce făcea – tatăl tău?

— Lucra prin parcuri, dar era o muncă sezonieră. Iarna stătea. Mai mereu acasă. Pierdea vremea în subsol, avea acolo un scaun şi proviziile

— De băutură. Îl auzeai mormăind şi ştiai că până la ora cinei avea să fie beat mort şi mergeai în vârful picioarelor rugându-te să adoarmă şi să rămână acolo unde era.

— Pare ceva chinuitor, spusese ea, încă ajustându-şi opiniile.

— A fost cu mult timp în urmă. Acum e mort. Amândoi sunt morţi. Se oprise să-şi lege un şiret, aplecându-se greu în aerul rece.

— În familia mea, cred că cel mai dificil lucru a fost prefăcătoria, continuase ea. Adică de multe ori totul era grozav, dar chiar şi atunci când nu era, el se ducea la muncă, ea pregătea masa, ne aşezam şi mâncam cu toţii, ne întrebau pe noi, copiii, cum a fost la şcoală şi în fiecare seară se culcau în acelaşi pat. Niciodată nu era nimic de spus. Toţi ne prefăceam că nu se întâmplă nimic.

— Dar care era problema lor, mai exact?

— Păi, ştii tu, lucrurile obişnuite. El nu era tocmai

monogam.

— Monogamia n-a fost făcută pentru bărbaţi. Sau bărbaţii n-au fost făcuţi pentru monogamie – cum vrei se iei. Ambele sunt adevărate.

— Aşa crezi?

— Aşa ştiu.

— Părinţii tăi aveau şi ei aceeaşi problemă?

— Bătrânul meu a avut o singură iubire şi aia a fost băutura.

— Şi atunci, de ce spui asta despre monogamie?

— Toţi bărbaţii înşală mai devreme sau mai târziu, într-un fel sau altul.

Tatăl meu o înşela pe mama cu sticla.

Amintindu-şi acum aceste cuvinte, îşi spune că ar fi trebuit să-i atragă atenţia, se pună puţin pe gânduri. Dar clopoţelul de alarmă care ar fi trebuit să sune în mintea ei rămăsese tăcut.

În vreme ce se îndreptau spre nord pe Lasalle, trecând pe lângă Camera de Comerţ, pe lângă bănci, magazine şi pe lângă primărie, fusese copleşită de senzaţia că mergeau printr-un tunel, cu o perspectivă punctiformă în faţă, creată de clădirile de birouri care se ridicau aidoma unor versanţi de munte în stânga şi-n dreapta lor, cu o felie mică de cer în capăt, ce-şi exercita forţa de atracţie magnetică. El îi vorbise apoi despre moartea tatălui său şi despre mama care se dăruise complet îngrijirii lui. Ieşit din bârlogul de la subsol, zăcea pe canapea şi, cum tot era pe moarte, ea îl lăsase să bea în continuare.

— Era galben şi duhnea a alcool şi a urină, îi povestise Todd. Îi tremurau mâinile şi nu-şi mai putea controla vezica. În ziua în care l-au scos din casă, a trebuit să arunc canapeaua.

— Cred că mama ta a fost o sfântă, replicase ea.

— Ar fi trebuit să-l părăsească de mult.

— Şi de ce n-a făcut-o?

— Dintr-un soi de loialitate perversă? Cine ştie? Nu poţi pătrunde în căsnicia altcuiva.

— Înţeleg asta. Oricum ar părea lucrurile pentru ceilalţi, legătura matrimonială e indestructibilă.

— Îmi închipui că tatăl tău a fost medic, sau profesor, sau altceva important, spusese el.

— Nu chiar. Acum e pensionar, dar a fost farmacist. Aveam o farmacie la colţul dintre străzile Park şi Main. Lucram şi eu acolo după şcoală. Toate familia lucra acolo. Mă rog, eu şi fraţii mei. Nu şi mama.

— De ce nu?

— Cred că avea destule de făcut prin casă. Nu ştiu. Poate că era ceva legat de dezamăgirile ei în viaţă. Mama a avut pregătire muzicală, dar niciodată na ajuns mai departe de corul bisericii. Visul ei era să joace într-un muzical pe Broadway. Ştia toate melodiile şi obişnuia să le cânte prin casă. Mama e puţintel excentrică. Oarecum visătoare, să zicem.

— Nu se spune oare că fetele seamănă cu mamele?

— Aşa se spune. Dar eu cred că aduc mai mult cu tata.

— Deci, care dintre părinţii tăi e un şofer jalnic?

Mai târziu concepuse ea o teorie cu privire la motivele pentru care stătuseră afară în frig aşa de mult, dar acum nu şi-o mai aminteşte – doar că era ceva cu rezistenţa şi formarea unei legături. Ştie însă că, atunci când găsiseră un loc unde să mănânce şi unde îşi încălzeau mâinile pe câte o ceaşcă de cafea în vreme ce aşteptau mâncarea, se instalase deja un sentiment al ineluctabilului, o senzaţie că toate barierele fuseseră doborâte. Iar la miezul nopţii se întorseseră la casa în renovare din Bucktown, unde aprinseseră lumânări şi întinseseră sacul de dormit.

4

EL

O lasă pe Natasha în faţa uşii ei şi merge mai departe, spre casă. E o zi înăbuşitoare, cu un soare

fierbinte şi fără o adiere de vânt – o reîntoarcere temporară la vară. Elegantul lui Porsche e plin de gunoaie – şerveţele mototolite, ambalaje de la mâncare, pahare goale de plastic, dovezi ale călătoriei înapoi – iar somnul insuficient i-a dat o stare de confuzie, însă mirosul ei persistă în hainele şi în pielea lui, un damf îmbătător al secreţiilor ei amestecate cu parfum, loţiune de faţă şi gel de păr. Părţi din corpul lui sunt încă umflate şi deja îi e groază de orele care trebuie să treacă înainte de a o revedea. Timpul neîntrerupt petrecut cu ea ia alterat chimia creierului, iar sinapsele lui funcţionează dureros în absenţa ei.

Temător, priveşte cu ochii minţii încercarea care-l aşteaptă – seara acasă împreună cu Jodi. Mai întâi va fi cina, cu conversaţie măsurată şi băuturi moderate, urmată de ritualul nocturn al stingerii luminilor şi al întinerii sub cuverturi complet îmbrăcaţi în pijamalele proaspăt spălate. Când devenise viaţa lui domestică o pedeapsă? Nu-şi poate aminti momentul declanşator, clipa în care şi-a pierdut orice gust pentru tipul de confort pe care Jodi îl asigură cu atâta pricepere.

Însă când ajunge acasă, starea de spirit i se schimbă. E întâmpinat cu o asemenea revărsare de afecţiune şi o uitare de sine atât de zgomotoasă, încât izbucneşte în râs. Cum a putut să uite de câine? Camerele sunt răcoroase şi învăluite în parfumul dulceag al trandafirilor înfloriţi în vazele aşezate ici şi colo. În bucătărie găseşte o sticlă deschisă de vin alb, rece la atingere, şi alături de ea o farfurie cu pâine prăjită şi stridii afumate. Efectul acestor ispite îl surprinde ca o revelaţie.

Jodi nu se vede, însă uşa balconului e deschisă. Todd se dezbracă şi intră la duş, deschizând robinetele la maximum, pentru ca apa să-i biciuiască pielea, dându-i o plăcută senzaţie de amorţeală şi curăţând mirosurile lipicioase ale weekendului. După ce să şters şi a îmbrăcat pantaloni curaţi şi o cămaşă nouă, mănâncă stridiile şi îşi toarnă un pahar de vin.

Pe balcon, Jodi stă întinsă pe şezlong, pe jumătate

goală; chilotul de la costumul de baie e o minune din spandex stacojiu care se lipeşte ca o a doua piele de şoldurile ei curbate şi de fesele rotunjite. Picioarele, într-un V alungit, îi atrag privirea spre pubisul ei şi mai sus, spre mijlocul pieptului. Sânii ei, micuţi de la natură, sunt întinşi şi aplatizaţi din cauza poziţiei, cu sfârcurile inerte în căldura zilei, expuse ca doi dolari norocoşi din argint. Jodi rareori stă la soare, Todd ştie asta, fiindcă nu se bronzează. Pielea ei e nuanţată de o abureală rozalie, care mai târziu o s-o irite, dar acum nu e niciun pericol, fiindcă soarele să mutat, iar balconul a rămas în umbră.

— Mi s-a părut că te aud venind, spune ea, ridicându-şi ochelarii de soare şi privindu-l printre pleoapele mijite.

E ceva economic în felul ei de a fi – emoţional şi fizic – care întotdeauna îl atrage. Stăpânirea de sine rareori o părăseşte; e o femeie care se ridică la înălţimea oricărei situaţii. Şi chiar după toţi anii ăştia, el are sentimentul că abia dacă o cunoaşte, că nu poate sesiza ce se ascunde dincolo de suprafaţă. Ca o forţă a vieţii lui, Jodi e cizelată, ca un virtuoz care lucrează asupra lui cu măiestrie, în vreme ce Natasha acţionează direct asupra părţii primitive a creierului lui. Dacă Jodi e sus, Natasha e jos. Dacă Jodi e un urcuş lin, Natasha e o cădere de zece etaje.

Proprietarul motelului de la ţară nu se străduise deloc să-şi mascheze dezaprobarea când sosise el cu Natasha, solicitând camera rezervată. Le ceruse să-şi repete numele, se uitase încruntat în registrul lui şi spusese, clătinând din cap: „Aţi rezervat apartamentul nupţial”, de parcă i-ar fi îndemnat să se răzgândească. „Cel cu patul dublu şi cu jacuzzi”, sublimase Natasha. După privirile scandalizate care îi urmăriseră tot weekendul, ai fi zis că Todd îşi face de cap cu propria fiică. Iar când ieşise din apartament împreună cu ea, sâmbătă la amiază, şi intrase în restaurant pentru masa de prânz, ar fi putut la fel de bine să fie în pielea goală, cu buzele roşii şi umflate şi cu o erecţie de zile mari. Iar după cum se purtau ceilalţi, ai fi crezut că Natasha era o fetiţă de doisprezece ani.

În prima zi, când se întorseseră la motel încălziţi şi însetaţi după o plimbare prin pădure, intraseră în foaier – o încăpere spaţioasă, cu jaluzele din bambus şi mobilier rustic din lemn de arţar – barmanul burduhănos le luase comanda şi îi făcuse lui Todd cu ochiul când aşezase paharul cu Manhattan în faţa Natashei, într-un fel care însemna, în jargonul macho, „îmbato bine şi pe urmă chiar şi un bătrânel ca tine poa' să aibă niţel noroc" sau „L-am preparat mai tare decât de obicei, fiindcă îmi pari că ai nevoie de tot ajutorul pe care-l poţi primi", sau chiar

„Poate-ncerc şi eu după ce termini tu cu ea, ce zici?"

I se părea aproape evident că Natasha era de vină pentru asta, felul în care lăsa să se vadă tot – sânii ridicându-se din harnaşamentele lor, inelul din buric sclipind, părul lăsat să cadă în valuri pe spate – şi poziţia pe care o adopta, curbându-şi şalele ca să-i iasă pieptul în relief, de parcă ar fi fost Nadia Comăneci evoluând la bârnă.

Răsucindu-se de colo colo pe taburetul ei, îşi trecea degetele pe sub cureaua lui de la pantaloni şi se freca de el ca un viţel proaspăt fătat.

— Dacă e să ne căsătorim în iunie, şi mi-ai promis asta, trebuie să începem să facem planurile pentru nuntă, îi spusese ea. Şi să căutăm o casă, ceva.

Trăgând de cureaua lui, cu buzele aproape adăugându-i urechea, adăugase că noaptea petrecută împreună – toată noaptea în patul acela dublu din apartamentul nupţial – schimbase lucrurile, iar acum nu mai era cale de întoarcere. Depăşiseră un prag, precizase ea, şi nu mai puteau să se furişeze şi să-şi ascundă dragostea, aşa cum făcuseră înainte.

Îi promisese el cor să se căsătorească în iunie? Nu-şi amintea aşa ceva. Pentru a o răcori puţin, îi spusese că va trebui să discute cu avocatul lui înainte de a face vreun plan.

Jodi se ridică din şezlong şi, trecând pe lângă el, intră înapoi, în apartament. El simte mirosul cărnii ei calde

amestecat cu cel al loţiunii de bronzat şi o priveşte cum se îndreaptă spre baie. Trupul ei e mic şi subţire, spre deosebire de al Natashei, cu spatele ei lat şi curbele largi. Se întoarce purtând un pareo scurt din mătase, legat în talie. Când se aşază, pânza se desface, dezvăluindu-i coapsele şi relieful sânilor.

— Cum a fost în weekend? îl întreabă.

— E bine că m-am întors acasă, răspunde el evaziv. Tu ceai făcut în lipsa mea?

— Nu cine ştie ce. Ai prins ceva peşte?

Când vorbeşte despre peşte, ochii i se încreţesc uşor, de amuzament.

Dacă ştie sau bănuieşte adevărul, cel puţin no să-l pedepsească.

— Aş vrea să-ţi pot spune că am umplut frigiderul cu ştiuci, replică el.

Dar te scot la cină în oraş, dacă vrei.

Se duc la Spiaggia şi mănâncă trei feluri delicioase, stropite cu un Amarone robust. El poartă smoching, iar ea o rochie de seară cu umerii goi şi un şirag dublu de perle. În noaptea asta fac dragoste pentru prima dată în ultima lună.

A doua zi începe cu o serie de ghinioane. Mai întâi, el ajunge la birou la obişnuita oră matinală, ca să constate însă că una dintre chei – cea de la uşa din stradă – lipseşte de pe inelul brelocului. Stând pe trotuar cu telefonul mobil la ureche, înjură când nu poate lua legătura cu îngrijitorul. Nu ştie cum s-a putut întâmpla una ca asta; cheile nu se desprind singure de pe un inel de oţel. Şi totuşi, parcurge pe jos cele trei străzi înapoi până la Porsche, caută pe jos şi pe scaune, după care o sună pe Jodi, trezindo din somn, că se roage să se uite ea prin casă. Pe urmă aşteaptă în faţa clădirii, spunându-şi că la un moment dat va veni cineva să-i deschidă, însă e încă devreme, şi nu peste mult timp renunţă şi se duce să ia micul dejun.

Îngrijitorul ar trebui să vină la lucru la ora opt fix. La opt fără cinci, Todd e înapoi în faţa clădirii, cu o cafea la

pachet, dar mai trec încă douăsprezece minute până când apare omul de serviciu. Această aşteptare spulberă şi ceea ce mai rămăsese din răbdarea lui, iar întreaga responsabilitate pentru timpul irosit, de o oră şi jumătate, cade asupra îngrijitorului. Un om tăcut şi serios, care lucrează în postul respectiv de câţiva ani, îngrijitorul se pierde şi pleacă fără a scoate la iveală nicio cheie. Alte minute trec, alte nouăsprezece mai precis, înainte ca un chiriaş să sosească şi să-i dea şi lui drumul înăuntru. Când reuşeşte să intre în vestiarul îngrijitorului ca să ia un alt set de chei, primeşte un mesaj de la Stephanie: unul dintre copiii ei e bolnav, aşa că ea nu vine la birou. Todd îşi petrece restul dimineţii ocupându-se de lucrurile pe care în mod normal le-ar fi făcut secretara, iar când sună Natasha, la prânz, ca să-l întrebe dacă a vorbit cu avocatul, îi spune că lumea nu se învârte după cum i se năzare ei.

Felul supărăcios al Natashei, uşurinţa cu care plânge, se îmbufnează şi se retrage în sine e ceva nou pentru el şi i se pare obositor. Jodi nu se poartă aşa. Carei problema Natashei? Iar plăcea să discute asta cu ea, dar e prudent şi-şi ţine gura şi, cu toate că ziua i se scurge aiurea, o convinge să se întâlnească şi să ia prânzul împreună.

Când ajunge la Francesca's, în Mica Italie – un loc obişnuit al lor, fiindcă e aproape de universitate – Natasha stă deja la masă lângă o coloană şi citeşte meniul. În vreme ce el se aşază pe scaunul de vizavi, ea nu-şi clinteşte ochii şi nu dă niciun semn că l-ar fi observat, continuând să studieze meniul de parcă nu l-ar cunoaşte deja pe de rost. De ce no putea să se poarte ca o femeie de vârsta ei şi să-i spună ceva, să-l înjure puţin şi să se răcorească? Pe de altă parte, faptul că a acceptat să se întâlnească aici a fost, fără îndoială, o concesie substanţială din partea ei, după felul în care i-a vorbit el. Cu gesturi delicate, îi ia meniul din mână şi-l pune pe masă.

— Să nu ne certăm, începe el. Îmi pare rău.

După privirea pe care i-o aruncă – fără urmă de

zâmbet, apăsătoare – înţelege că are de gând se rupă cu el. Dar a fost o nimica toată! Probabil că mai e şi altceva la mijloc. Sigur că da. Acel altceva de care s-a temut el întotdeauna. S-a întâmplat, în sfârşit, şi cum ar fi putut să nu se întâmple cu sumedenia de tineri care îi stau în preajmă zi de zi la şcoală?! Nu şi-a închipuit niciodată că Natasha va rămâne lângă el pentru totdeauna, în ciuda spuselor ei. Discuţia despre căsătorie a fost doar aşa, ceva de umplutură, ceva de probat ca să vezi cum îţi vine. Aşa e ea. Îi place să speculeze şi să presupună, doar ca să afle ce se poate întâmpla. Şi de ce nu? Are toată viaţa înainte şi trebuie să-şi dea seama ce-o să facă şi cu cine. El, pe de altă parte, a trecut de jumătate. Patruzeci şi şase de ani. E deja dincolo de culme. Câţiva ani încă şi o să-nceapă să ia vitamina V Nu poate concura cu un rival care are jumătate din vârsta lui. Trebuie să accepte situaţia şi se lase să plece.

— Nu pot să te las să pleci, îi spune cu glas tare. Te iubesc. Ea face ochii mari şi râde uşor.

— Nu te prosti, îi răspunde.

— Nu vrei să mă părăseşti?

— Nu. Chiar dacă ai merita.

Vine chelnerul şi Natasha comandă un sandviş cu chiftea, aşa că Todd cere şi el unul, cu toate că nu-i e foame. Apoi îşi încalcă propria regulă a prânzului şi ia o bere. Ea nu-l părăseşte, iar el ar trebui să se simtă uşurat, dar ceva nu paren regulă.

— Ce s-a întâmplat? o întreabă.

Ignorândul, ea începe să povestească despre şcoală: cursul de la ora nouă, cu ce era îmbrăcat profesorul, ce a zis despre fovişti. Cel puţin a decis să-i vorbească, dar când le e adusă mâncarea, se năpusteşte asupra ei şi tace din nou. El îi spune despre dimineaţa lui, despre şirul de ghinioane început cu cheia pierdută. Încearcă se amuze, se facă să râdă, dar ceva o preocupă. Îşi bea berea şi comandă încă una. Ea nu vorbeşte până când nu-şi termină sandvişul, şi ultima bucăţică, şi are în faţă o ceaşcă de

ceai. Când îi spune, parcă i-ar fi tras una în cap.

— Cum s-a putut întâmpla una ca asta? urlă el. Credeam că iei pilule! Ea îi face semn să tacă. E palidă şi pare derutată.

— Credeam că vrei copii, îi şopteşte.

— Sigur că vreau copii! continuă el să strige.

Sigur că vrea copii, deşi *copii* poate că nu e termenul corect pentru ce vrea el. Natasha vrea *copii*, adică nişte mici cerşetori neajutoraţi care au nevoie de atenţia ei permanentă şi-i oferă un sentiment de conexiune, de apartenenţă. El nu asta vrea. El vrea urmaşi, moştenitori, sau un singur moştenitor, preferabil un fiu, cineva care să aibă acelaşi ADN cu el, o variantă a lui însuşi, care să-l înlocuiască atunci când el n-o să mai fie. În tinereţe nu s-a gândit nicio clipă serios la asta şi nimic nu s-ar fi schimbat dacă nu s-ar fi trezit într-o dimineaţă cu dorinţa de a avea un vlăstar ţâşnind în el ca un virus – dorinţă care mai târziu, când a întâlnit-o pe Natasha, se transformase într-un jind pătimaş, care nul mai părăsise niciodată. Şi care îi dădea senzaţia că viaţa, aşa cum era ea acum, era pustie. Din cauza asta, relaţia cu ea avea un caracter imperios. Iar faptul că ea îl putea iubi însemna că nu era prea târziu.

— Sigur că vreau copii, repetă el. Dar nu aşa.

— Nu aşa cum?

— Aşa. Vărsându-mi vestea în poală la masă.

— Dar când ar fi trebuit să ţi-o vărs?

— Nici măcar n-am discutat despre asta.

— Ba da, am discutat. Tu vrei copii.

— Asta n-are importanţă!

— Strigă iar, şi-şi dă seama, după expresia ei, că a pierduto. Ea se ridică, îşi ia rucsacul de pe spătarul scaunului şi pleacă. El scoate portofelul, pune câteva bancnote sub o farfurie şi se grăbeşte după ea, temându-se că a fugit, dar uiteo acolo, stând nemişcată.

— Trebuie să mă duc la cursuri.

El îşi pune un braţ pe după umerii ei şi-l ţine acolo

cât timp merg împreună pe Loomis Street, spre Harrison.

— Pot să fac un avort, spune ea.

— Ai face aşa ceva?

— Dacă asta vrei.

E o rază de lumină, şi cu speranţa pe care ea io oferă, panica lui cedează puţin. Se opreşte din mers şi o întoarce cu faţa spre el.

— În câte luni eşti? o întreabă. Adică, se mai poate face?

Ea îi aruncă o privire încărcată de o ură atât de intensă, încât lui i se întoarce stomacul pe dos.

— Tu ai adus ideea în discuţie, replică el.

Ciorovăiala continuă, iar el uită să insiste să afle cum se putuse întâmpla una ca asta. Nu-i trece prin minte că poate ea a făcut-o intenţionat. Nu e suspicios sau răzbunător din fire şi, fără să-şi dea seama, trece peste învinovăţirea ei şi începe procesul de lămurire a situaţiei, aşa cum ar face cu o ţeavă care curge sau cu o factură neîncasată. Acum îi spune lucruri ca: „Nu-ţi face griji… rezolvăm noi chestiunea… o să fie bine”. Dar genul ăsta de cuvinte nu duce nicăieri.

— Încă vorbeşti de parcă ar fi o problemă, ripostează ea.

— Da, bine. Dar eu n-am douăzeci de ani. Am un trecut şi asta complică situaţia. Nu sunt, deocamdată, un om liber.

— Şi a cui e vina? Trebuia să-i spui despre noi acum un secol.

El se întreabă dacă aşa stau lucrurile. Nu-şi aminteşte de nicio discuţie cu Natasha în care să fi acceptat să stea de vorbă cu Jodi. Ştie doar că ea la tot presat se facă.

— Nu cred că ar fi trebuit să-i spun, rosteşte cu glas tare. Dar acum va

— Trebui să-i vorbesc.

Realitatea situaţiei i se înstăpâneşte în minte. Dacă

Natasha nu ia în calcul ideea avortului, lumea va trebui să afle. Poate nu imediat, dar în cele din urmă, da. Jodi va trebui să afle. Şi Dean.

— Nu cred că ar trebui să-i spui tatălui tău. Nu încă.

Natasha a început să meargă din nou. E la câţiva paşi în faţa lui.

— I-am spus deja, aruncă ea cuvintele peste umăr. El lungeşte pasul şi o prinde din urmă.

— I-ai spus lui Dean? Când i-ai spus?

— După ce am vorbit cu *tine*.

— Nu pot să cred!

Ea ridică din umeri, iar el înţelege că a făcut-o ca să-l pedepsească, fiindcă ia tăiato la telefon, când la întrebat dacă a vorbit cu avocatul.

— Şi ce i-ai spus, mai exact? Nu despre mine… despre noi.

— Tu ce crezi? Că i-am povestit ce-am făcut, dar nu şi cu cine?

— Nu era nevoie să-i spui nimic.

Ea ridică iar din umeri, cu toată ciuda, mândria şi agresivitatea condensate în acest unic gest insolent. Cum continuă să meargă într-un ritm alert, el trebuie să facă eforturi ca să ţină pasul. Se simte ca un gândac târându-se pe lângă ea.

— Stai mai încet, o roagă. Vorbeşte cu mine!

— Ce mai e de zis?

— Multe. Multe sunt de zis. În câte luni eşti? Când ai aflat?

— Nu ştiu în câte luni sunt. Am aflat în dimineaţa asta.

— În dimineaţa asta? Credeam că ai fost la cursuri în dimineaţa asta.

— Am verificat imediat când m-am trezit. Aşa se face.

Todd, care nu auzise în viaţa lui de teste de sarcină pentru acasă, întreabă:

— *Ce* ai verificat când te-ai trezit?

— E un beţişor de plastic pe care faci pipi. Îl cumperi de la farmacie.

Dacă e pozitiv, apare o linie roşie.

— Un beţişor de plastic?

— Nu-i numai atât. Mia întârziat şi ciclul.

— Dar trebuie să te duci la doctor ca să fii sigură.

— Deci, ai vrea să nu fie adevărat!

Sunt pe Harrison Street acum, mergând spre est. Trotuarul este plin de studenţi care se grăbesc în ambele direcţii, iar ei sunt prinşi în aglomeraţie.

— Când i-ai spus tatălui tău, cum a reacţionat?

— Tu cum crezi?

— N-a fost vesel.

— Deloc.

— Şi cea zis?

— A zis c-o să-ţi frângă gâtul.

— Atâta tot?

— Nu e suficient?

— Trebuie să fi spus mai mult de atât.

— Ah, da, aproape că uitasem. A zis şi că se duce să stea de vorbă cu Jodi.

Aşteaptă până ce ea intră în Henry Hall şi apoi se întoarce la maşină, regretând deja halul în care a zăpăcit lucrurile. În mod clar, e o situaţie delicată, una care o să aibă repercusiuni, şi ar fi trebuit să dea dovadă de mai mult tact. Deşi asta n-ar fi schimbat cu adevărat lucrurile. Femeile au sau nu copii în funcţie de ce le trece prin cap, iar ceea ce vrea un tip, chiar şi tipul în cauză, este complet lipsit de relevanţă. Nu există scăpare pentru bărbaţii din lumea asta. Bărbaţii sunt o specie de fraieri care nu-şi dau seama că sexul e cel mai mare risc pe care şi-l asumă. Toată lumea lui se va schimba de acum, iar el nu poate să facă absolut nimic în privinţa asta. Ar trebui să aibă şi el ceva de spus, dar nu aşa merg lucrurile, în ciuda tuturor platitudinilor rostite de unii şi de alţii, femeile sunt cele care fac regulile. Iar în cazul ăsta, Natasha e cea care face

regulile. Acum e supărată pe el, şi, în plus, mai sunt şi Dean şi Jodi cărora trebuie să le facă faţă. Indiferent de sentimentele lui faţă de naşterea unui copil sau a unui moştenitor, ori cum vrei săi spui, situaţia de acum este prea complicată, prea tensionată şi evoluează prea rapid. E ca şi când sar afla într-o maşină care a derapat şi a intrat pe sensul opus. N-are nicio importanţă că nu ştie cum a ajuns aici. El va fi cel considerat responsabil.

Trecând prin faţa pavilionului central al Universităţii Illinois, formează pe automat numărul de mobil al lui Dean. Ar avea nevoie de puţin timp pentru aşi pune gândurile în ordine şi a decide ce anume să spună, dar timpul trece şi trebuie să dea de Dean înainte să dea el de Jodi – dacă nu cumva e deja prea târziu. I se pare că are o şansă, fiindcă Dean a aflat abia de câteva ore. Principalul e că este dispus să se arate umil, este dispus să i dea lui Dean tot spaţiul de care are nevoie şi să accepte o anume doză de săpuneală. Dean poate fi uneori cam sălbatic şi cam turbulent, Dean poate fi încăpăţânat, dar nu e un idiot. Probabil că nu-i place ce s-a întâmplat, dar cu timpul se va adapta, fiindcă Dean este în primul rând un tip loial, iar Todd e cel mai vechi prieten al lui.

Dar Todd greşeşte crezând că Dean a avut suficient timp pentru a se calma şi a putea purta o conversaţie raţională. Înainte să poată el rosti un cuvânt, Dean explodează.

— Credeam că-mi eşti prieten, jigodie unsuroasă! Ce mama mă-tii faci cu fiică-mea?

Todd ar vrea să-i spună că regretă, că n-a vrut să se întâmple una ca asta, că n-a intenţionat niciodată să-l rănească pe Dean şi să le pericliteze prietenia, şi că Dean are tot dreptul să fie supărat. Ar vrea tare mult să-i spună lucrurile astea şi să fie iertat, dar mai presus de toate, în momentul ăsta, vrea să-l roage frumos să nu discute cu Jodi, să-i dea lui şansa să vorbească mai întâi cu ea. Dean însă nu are chef să asculte.

— Îţi frâng gâtul, balegă puturoasă! strigă prietenul

lui. Pun să te aresteze pentru abuz sexual.

Şi cu asta, închide.

Todd să înfuriat acum. Ticălosul la stârnit. Trebuie să se liniştească, iar faptul că merge pe jos îl ajută. Mersul e un remediu recunoscut pentru situaţiile în care ai nevoie să-ţi recapeţi stăpânirea de sine. Ieşi şi plimbăte, aşa spun toţi. Ieşi la aer şi calmează-te. E una dintre zilele acelea în care soarele răzbate prin norii joşi şi câte o aversă de ploaie şuieră pe asfalt. Rafale răzleţe. Îi udă capul şi umerii şi ridică în aer mirosul de iarbă proaspătă care domină campusul universitar. Trebuie să se concentreze pe viitor. Nu pe viitorul îndepărtat – cu toate că şi ăsta e în joc – ci pe orele care urmează. Unde o să mănânce de seară? Jodi avusese de gând să gătească. Şi unde o să doarmă? Ceva trebuie făcut, dar ce?

Gândurile lui sunt o cacofonie de note discordante, răsunând dureros în creierul lui suprasolicitat, bubuindu-i în tâmple. Dar se mai petrece şi altceva. Chiar şi în starea asta agitată, tulbure şi dificilă, este conştient de o anume dilemă. Gândurile lui se îndreaptă în principal într-o direcţie, dar nu în întregime, nu categoric. Pâlpâind vag în toată nebunia se întrezăreşte ceva robust, ceva amuzant, comic chiar, o poantă iţindu-se din nebunia asta orchestrală, ceva ce are legătură cu Natasha şi cu ceea ce simte el pentru ea.

O cunoaşte de o viaţă – din ziua în care s-a născut – şi într-o parte învechită a minţit lui încă o consideră o biată copilă a cărei mamă a murit, o răzgâiată cu gura mare în uniformă de şcoală, o adolescentă cu aparat dentar şi faţa plină de coşuri – toate astea într-o singură persoană. Dacă i ar fi spus cineva atunci că ea va fi cea care-i va face un copil, ar fi râs în gura mare. Ar fi râs cu lacrimi.

Îşi aminteşte de momentul în care o văzuse prima dată complet maturizată, în noua şi încă surprinzătoarea înfăţişare pe care ajunsese se cunoască şi se iubească. Şedea la barul din Drake, aşteptându-l pe Dean, şi se uitase în jur exact în clipa în care a intrat ea, o

necunoscută superbă care ia atras atenţia şi a plutit spre el în toată splendoarea ei apetisantă, cu toată ostentaţia ei scandaloasă, cu şoldurile unduind, cu sânii săltând, cu cerceii legănându-se… şi n-a mai avut nicio şansă. Când ea ia plantat un sărut pe buze, o lume întreagă a viselor şi speranţelor a înflorit în mintea lui fertilă.

— Natasha, s-a prezentat ea. Mă întâlnesc cu tata aici. Trebuie să-mi dea nişte bani.

No mai văzuse de ani buni. Ea comandase un Manhattan şi până când venise Dean, douăzeci de minute mai târziu, trecuseră deja de punctul dincolo de care nu mai exista cale de întoarcere.

Îşi aminteşte aceste lucruri şi zâmbeşte în sinea sa, mergând mai departe. Dar odată ce ajunge la birou, necazul de care a dat îi revine în minte, aşa că începe să se agite. Cum Stephanie lipseşte, trebuie să facă faţă singur şi trece din biroul lui în biroul ei şi apoi prin sala de recepţie – un întreg circuit. Palmele îi sunt umede şi lipicioase, iar în gură are gust de fier ruginit. Refuză să-i telefoneze lui Jodi, habar n-are ce să-i spună, cum să deschidă subiectul existenţei lui neoficiale, cum să-i vorbească despre un lucru pe care niciunul din ei nu îl recunoscuse vreodată în mod deschis. În mintea lui, nimic nu s-a schimbat. Ce se întâmplă cu Natasha nu are nicio legătură cu Jodi – şi invers. Dar perspectiva acestor două lumi ale lui ciocnindu-se, două lumi care se mişcă în mod cert pe două orbite separate, i se pare imposibil de imaginat, imposibil de suportat – o viziune a finalului vieţii sale aşa cum o ştie astăzi.

Aşteaptă cât timp sună de numărul de ori programat, până când începe mesajul înregistrat, propria lui voce spunându-i că nu e nimeni acasă pentru a prelua apelul. Ar trebui să se simtă uşurat.

Scoate din sertar cutia plată, scormoneşte printre resturi după o ţigară cu marijuana, o aprinde şi se duce cu ea lângă fereastră.

Câteva fumuri, asta e tot cei trebuie, suficient cât să-

şi limpezească mintea. Javra de Dean trebuie s-o fi sunat deja. Deşi e posibil să nu fi reuşit. Iar pentru moment, ăsta e cel mai bun lucru la care poate spera.

Încuie biroul şi se îndreaptă spre maşină. Are impresia că ora de vârf în trafic începe acum mai devreme decât altă dată. Înainte, oamenii lucrau de la nouă la cinci, dar există tot felul de programe decalate şi nimeni nu mai munceşte opt ore pe zi. Timpul pierdut în trafic îl face nerăbdător, agresiv, ostil. Claxonează, schimbă benzile, îi presează pe cei din faţă. Gândurile lui jinduiesc la spaţiu într-o arenă mentală mult prea plină.

Locul de parcare al lui Jodi, chiar lângă al lui, e gol. În vreme ce urcă cu liftul, încearcă să-şi aducă aminte când a fost ultima dată acasă într-o după-amiază din mijlocul săptămânii. La urma urmei, e foarte posibil ca Jodi să aibă un amant de ani buni, ar putea fi cu el chiar acum, în propriul lui pat. Îi vine în minte adolescentul care locuieşte două etaje mai jos, băiatul acela înalt, cu şapcă de baseball. Jodi spunea că se pricepe la matematică şi cântă la vioară. De unde ştie atât de multe despre el?

Când deschide uşa, câinele ţâşneşte afară şi începe să alerge în sus şi-n jos pe culoar. Vecina de alături, în drum spre lift, se opreşte să-l salute şi râd împreună de giumbuşlucurile câinelui. O femeie de peste şaizeci de ani, bine făcută, cu picioare care arată încă bine în ciorapii subţiri şi pantofii cu tocuri înalte. Când ea pleacă, Todd ia câinele înăuntru şi intră în camera de zi. Se vede că Jodi nu-i acasă, după aerul neclintit şi jaluzelele pe jumătate coborâte, şi totuşi el verifică toate încăperile, pe rând. Cum nu găseşte nimic decât patul frumos strâns, prosoape curate aşezate simetric, pernuţe în poziţie verticală şi reviste bine aliniate, caută mobilul, îl zăreşte pe biroul ei, îl ia şi se uită prin lista apelurilor. Numele lui Dean apare de trei ori, la interval de o jumătate de oră, începând cu ora amiezii. Nu e niciun mesaj nou. Dacă Dean a lăsat un mesaj, înseamnă că Jodi la ascultat deja şi, poate, la sunat ea apoi. Ah, dacă Dean nu sar aprinde atât de repede! Ar trebui să înveţe să se stăpânească, să aştepte până când se

calmează şi nu să pună mâna pe telefon să distrugă viaţa cuiva numai fiindcă e el puţin încontrat.

Se întoarce la garaj şi pleacă spre Drake, în centru. E încă devreme, dar ceea ce e grozav în privinţa unui bar de hotel e faptul că niciodată nu-i gol, deci nu eşti nevoit să bei de unul singur. În orice hotel, la orice oră din zi sau din noapte o să găseşti clienţi, fiindcă oamenii vin la hoteluri din toate colţurile lumii şi fiecare funcţionează după propriul orologiu.

Comandă o votcă dublă şi o dă pe gât înainte de a trece la bere. Pe măsură ce alcoolul i se revarsă în corp, ghemul de panică surdă care la apăsat toată după-amiaza începe să se dizolve. Muşchii i se relaxează, iar nervii i se destind. O mică fisură apare în sistemul lui defensiv şi prin ea năvăleşte un concept pe care până acum n-a putut sau n-a vrut să-l asimileze. Paternitatea. Sentimentul prinde contur în interiorul lui şi treptat – în vreme ce termină prima bere şi o începe pe a doua – se transformă într-o realitate simplă, rudimentară, ca vaporii de apă care se condensează în picături palpabile.

Privind în jurul lui în bar, vede bărbaţi de toate genurile şi dimensiunile, bărbaţi care, fără îndoială, au zămislit copii, căci asta fac bărbaţii. Simte un val de afecţiune pentru ei, pentru fiecare individual şi pentru toţi la un loc, ca grup. Asta e tribul lui de acum, confreria lui, iar ei trebuie să-l accepte de azi înainte ca tovarăş al lor întru procreare, un membru distins al asociaţiei zămislitorilor, un competitor cu virilitate dovedită, un începător de dinastie. În ciuda celor întâmplate, nu poate nega că asta şi-a dorit – asta şi-a dorit încă de când a întâlnit-o, şi de fapt dintotdeauna, chiar dacă nu şi-a dat seama fiindcă era prea ocupat să se afirme în alte moduri. Asta. Marele proiect carnal. Mlaştina primordială a genezei şi perpetuării. Paternitate verificabilă, certificată. Împlinirea supremă. Iar acest lucru, acum, e ceva ce trebuie împărtăşit cu ea. Trebuie să-i spună tot ce simte şi ce gândeşte, să-i aclame fertilitatea, să şi-o asume pe a lui însuşi, să se angajeze într-un dialog al venerării reciproce.

Îşi scoate mobilul, nu înţelege de ce ea nu răspunde, cum mai poate fi încă supărată. Cearta aceea a fost minoră, lipsită de sens. Dacă ar răspunde, el iar putea cere şi ar putea primi iertarea ei şi ar putea înainta amândoi spre viitor, spre noul lor mod de a funcţiona în lume.

Se întoarce la berea şi la gândurile lui, continuând se apeleze din când în când şi amintindu-şi într-un târziu că pe Jodi voia de fapt se sune. Există un motiv pentru care e nevoie să vorbească cu Jodi. Ca să-i dea vestea înainte să i-o ia Dean înainte. Dar trebuie să-şi păstreze atitudinea asta sărbătorească şi, în spiritul ei, în loc să formeze numărul, cumpără un rând de băuturi pentru toţi cei prezenţi, adică tot mai mulţi pe măsură ce se apropie ora cinci. Oamenii din jur îşi ridică paharele spre el, salutându-i generozitatea. Le spune tuturor că va fi tată şi felicitările curg. Când grupul de la o masă din apropiere îl ovaţionează, le spune cu o candoare caldă: „Sper doar că soţia mea nu ştie”. Lasă-i să descurce singuri enigma asta.

5

EA

Gândurile mohorâte care au chinuito în weekend iau dispărut din minte în mare parte. Orice ar fi făcut el şi cu oricine ar fi făcut-o… acum s-a terminat, iar ea nu e omul care să trăiască în trecut. Dacă ar fi fost tentată să întoarcă pe toate feţele lucrurile care nu merg bine, l-ar fi părăsit sau l-ar fi strâns de gât cu ani în urmă. În plus, a avut parte de mica ei răzbunare cu cheia şi, în privinţa asta cel puţin, se simte mulţumită.

După ce termină micul dejun, răsfoieşte fişa Tristului Sack, care trebuie să apară dintr-o clipă în alta pentru şedinţa de luni dimineaţa. Odată ce i-a deschis uşa, iar el şi-a aşezat în scaunul clienţilor trupul osos îmbrăcat în costumul prea larg, se uită la el de parcă ar fi un mistreţ pe care trebuie să-l prindă şi să-l domesticească, iar el îi întoarce privirea cu o expresie morocănoasă. Tristul Sack e cât se poate de convins că a tras un bilet necâştigător la loteria vieţii. Crede din tot sufletul că norocul are ceva

împotriva lui şi că el nu poate schimba situaţia cu niciun chip. Asta-i litania pe care o tot repetă Tristul Sack, eroarea lui cognitivă dominantă, care îl defineşte şi-i marchează drumul posomorât prin viaţă. Nu este un tip foarte complex, dar, din cauza obstinaţiei lui, e dificil să imprimi ceva în psihicul lui.

Majorităţii clienţilor lui Jodi le-ar prinde bine să se ia mai puţin în serios, iar stilul ei terapeutic implică o anumită doză de persuasiune şi flatare, ceea ce nu e tocmai regulamentar, dar modul în care tratează problemele clienţilor seamănă foarte bine cu cel în care le tratează pe ale ei. Tristul Sack mai ales reacţionează la o mică întărâtare şi, după cel ascultă plângându-se o vreme, Jodi spune:

— O să te taxez în plus pentru cicăleală. Ştiu că unicul motiv pentru care te afli aici este acela că familia ta nu te mai suportă. De ce nu vrei să mi povesteşti despre un singur lucru bun care s-a întâmplat săptămâna trecută – unul singur? Cred că poţi, dacă încerci.

Provocarea, aşa vagă cum e, îl amuţeşte. Se uită la ea cu o privire goală, cu gura căscată, şi apoi pe neaşteptate zâmbeşte meditativ, arătându-i un set de dinţi albi şi perfecţi. Surâsul îl transformă instantaneu.

— Serios, acum, reia ea, exploatând momentul. Gândeşte-te la săptămâna care a trecut. Găseşte o singură experienţă pozitivă.

El nu e pregătit pentru un asemenea exerciţiu şi îi povesteşte în schimb despre problemele pe care le are cu maşina. Dar Jodi este mulţumită. E prima dată când îl vede zâmbind.

După Tristul Sack vine o clientă nouă, pe care n-a mai văzut-o până acum – o femeie atât de ştearsă, încât după câteva minute Jodi o botează în mintea ei Jane Doe. Problema pe care o acuză e că nu-i poate face faţă soţului ei, un bărbat gelos, care-i monitorizează furibund fiece mişcare. Restul şedinţei e consacrat strângerii de informaţii – completarea chestionarului despre copilărie şi

antecedente. Necazul e că Jane nu-şi aminteşte prea multe de când era mică. Memoria ei e ca o foaie albă până la vârsta de opt ani.

După şedinţă, Jodi se simte agitată şi se duce să-şi consume energia la sală. La prânz mănâncă un sandviş cu brânză şi aragula şi bea un pahar cu apă. Apoi face un duş, se îmbracă şi se întoarce la birou să pună fişele în ordine şi să-şi verifice mesajele. A sunat Alison să confirme cina împreună şi mai e un mesaj de la Dean Kovacs, care zice că trebuie să vorbească urgent cu ea. Jodi nu-şi poate imagina de ce. Îl ştie destul de bine – timp de un an sau doi după cei murise soţia obişnuia să vină des la masă împreună cu fiica lui, iar acum îl mai întâlneşte din când în când la câte o petrecere, dar în mod normal Todd este intermediarul. Dean şi Jodi nu au o prietenie independent de Todd. Îl sună şi-i lasă şi ea un mesaj.

Principalul punct pe agenda după amiezii este un seminar pe teme de tulburări alimentare sponsorizat de asociaţia ei profesională. Cu toate că ea nu tratează pacienţi cu tulburări alimentare, îi place să fie informată şi să socializeze cu colegii. Îşi lasă timp suficient pentru câteva trebuşoare în drum şi, înainte să plece, adună cecurile lăsate de clienţi şi strânge hainele de dus la spălătorie.

Prima oprire e la bancă. Deşi lui Todd îi place să spună că activitatea ei e un hobby, probabil că ea câştigă la fel ca funcţionarul care îi primeşte banii şi mai mult decât barmanul de la Starbucks, care îi prepară cafeaua cu lapte de luat la pachet. Suficient, oricum, pentru nevoile de bază ale gospodăriei şi încă ceva în plus. La spălătorie aşteaptă până ce Amy discută cu un bărbat despre petele de sânge de pe cămaşa lui. Omul are o înfăţişare îngrijită, cu pantofi cu şireturi şi degete lungi, manichiurate. Pare agitat, jenat de starea cămăşii lui, dar Amy este o profesionistă şi nu lasă să se întrevadă niciun dram de interes.

Jodi se apropie când îi vine rândul, pune hainele pe tejghea şi aşteaptă cât timp îşi face Amy de lucru cu ele –

le scutură, se uită după nasturi lipsă şi alte defecte, caută în buzunare şi le sortează. Când ajunge la perechea de pantaloni roşi ai lui Todd, scoate din buzunar un obiect şi îl întinde. Jodi se uită la el şi îl pune apoi în geantă.

Parcase neregulamentar şi se grăbeşte înapoi la maşină. Următoarea oprire e la atelierul de înrămat de pe malul stâng, de unde ia pictura Rajput pe care o lăsase acolo săptămâna trecută. Deja e în întârziere, dar nimereşte un şir de semafoare pe verde şi reuşeşte să ajungă la seminar, la bibliotecă, mai devreme chiar cu câteva minute. Sala de lectură e ca un stup; unele persoane stau jos, dar majoritatea sunt în picioare, în perechi sau grupuri. Studiind figurile, vede câteva cunoscute, dar înainte să apuce să le abordeze, un prezentator se apropie de microfon şi le cere tuturor să se aşeze.

Primul conferenţiar este o femeie în costum de tweed cu dunguliţe şi pantofi comozi. E scundă şi face o glumă despre înălţimea ei în vreme ce priveşte peste pupitru şi coboară puţin microfonul.

Râsete de apreciere se aud din rândul publicului. Gheaţa fiind spartă, femeia îşi enumeră titlurile şi pregătirea, care au fost deja detaliate de prezentator. Este doctor în psihologie socială şi director de program la o clinică pentru tulburări alimentare de pe Coasta de Vest. Jodi a auzit că anorexicii trataţi la asemenea clinici sunt hrăniţi cu forţa, fapt care-i transformă uneori în bulimici, şi că mulţi dintre ei fug. Directoarea de program nu pomeneşte însă nimic despre asta. Vorbeşte despre personalul clinicii, despre procesul de evaluare, planul de terapie şi cursurile de nutriţie. Tulburările alimentare, precizează ea, sunt dificil de tratat, iar pacienţii necesită îngrijiri specializate care nu le pot fi acordate decât într-un cadru instituţionalizat. Învăţaţi să recunoaşteţi simptomele, recomandă ea, adăugând că asistenţa unui terapeut pregătit în acest sens poate fi utilă ca parte a unui program de îngrijiri ulterioare. Şi atrage atenţia publicului asupra unui teanc de broşuri de pe masa

alăturată.

Cel de-al doilea vorbitor, şi ultimul, este autorul unei cărţi intitulate *Tu şi tulburarea alimentară a copilului tău*. E doctor în medicină, puţin trecut de patruzeci de ani, cu obrajii supţi şi o atitudine plăcută. A început să studieze acest subiect, explică el, când să confruntat cu anorexia de care au suferit toate cele trei fiice ale lui la debutul adolescenţei. Vorbeşte despre standardele de frumuseţe şi despre obsesia pe care o au americanii pentru mâncare şi dietele alimentare. Vorbeşte despre imaginea de sine şi despre ura de sine. Povesteşte cum s-a simţit el când fetele lui reveneau iar şi iar din centrele de tratament doar pentru a cădea din nou în aceleaşi tipare autodistructive. Nu că el ar avea vreo soluţie. A scris cartea pentru a le oferi un sprijin moral părinţilor care se confruntă cu situaţii similare, pentru a le spune că nu e vina lor şi că nu toate afecţiunile pot fi tratate, fie ele fizice sau psihologice. Ca medic, spune acest lucru cu toată convingerea. Uneori trebuie să acceptăm anumite realităţi neplăcute.

Discuţiile se concentrează pe aparenta contradicţie dintre cele două prezentări. Medicul repetă că centrele de tratament nu au dat niciun rezultat. Directoarea de program se refugiază în cifre: rata de succes a clinicii ei – ridicată – şi rata recidivelor – scăzută. Fiicele doctorului, susţine ea, ar putea face parte dintr-un mic grup de cazuri rezistente la tratament. Medicul contestă cifrele directoarei de program, cerând informaţii despre studii ulterioare şi despre metodele de culegere a datelor. Cei doi se aprind din ce în ce mai tare, iar publicul format din consilieri şi terapeuţi este absorbit.

Jodi rămâne la o cafea, pe care o bea stând în picioare, în cerc împreună cu colegii ei, care disecă joviali disputa abia încheiată. Mintea îi rătăceşte pentru o clipă, gândindu-se la spălătorie şi la obiectul aflat acum în geanta ei. Îl scoate şi îl arată femeii de lângă ea, care din întâmplare este psihiatru.

— Somnifere, nu-i aşa?

Psihiatrul ia flaconul şi citeşte eticheta.

— Aşa e. Ezopiclonă.

Şi îl înapoiază cu un aer absent, prinsă în conversaţia generală.

Ieşind din clădire, Jodi încearcă să înţeleagă ce face Todd cu un flacon de somnifere prescrise Natashei Kovacs. Ea no mai văzuse pe Natasha de câţiva ani şi, din câte ştie, nici Todd. El ieşise la cină cu Dean săptămâna trecută, dar nu pricepe ce legătură poate să aibă asta. Dacă nu cumva li se alăturase şi Natasha. Dar el i-ar fi spus dacă ar fi fost aşa.

Pe drumul spre casă încearcă să-şi amintească figura Natashei adolescentă – aşa cum o văzuse ea ultima dată – o fată masivă, cu un fel de a fi direct. Cu uşoare tendinţe maniace, fapt care ar putea explica somniferele. La fel ca faptul că acum e studentă. Aşa cum bine îşi aminteşte ea, facultatea poate fi stresantă. E important să înveţi şi să obţii note bune, dar atracţiile care îţi distrag atenţia sunt puternice. Stai până la ore târzii cu prietenii, bei prea multă cafea şi mult alcool, mai iei şi câte un energizant şi până la urmă devii atât de tensionat, încât nu mai dormi. Abia după ce parchează maşina îşi aduce aminte de Dean – de faptul că o căutase, că îl sunase ea pe urmă şi că acum e din nou rândul lui. Când intră în casă îşi verifică telefonul, dar nu mai e niciun mesaj.

Desface tabloul din ambalajul lui şi îl aşază pe poliţa şemineului. Rama poleită scoate în evidenţă nuanţe aurii pe care nu le remarcase înainte la penele păunilor. Femeia din pictură e încântătoare, dar azi pare nostalgică, ba chiar oropsită. Lasă impresia că e izolată şi închisă, prizonieră în splendida ei grădină. Poate că rama e prea bogat ornamentată, prea îndrăzneaţă pentru pictura delicată, cu personajul ei vulnerabil.

Jodi ştie că e posibil să-ţi vii în fire într-o fracţiune de secundă, fiindcă a văzut asta la clienţii ei, dar cu ea nu aşa se petrec lucrurile. În cazul ei s-a întâmplat treptat, o bună bucată de vreme. Aproape că ai putea zice că a început

odată cu depresia lui Todd – când lucrurile au luat o întorsătură urâtă – şi apoi încă o dată când depresia a dispărut aşa, de parcă el ar fi găsit brusc un motiv pentru a trăi. Asta a fost în primăvară sau la începutul verii, iar ea era fericită să-l aibă înapoi, cu toate că de multe ori el părea să fie cu gândurile în altă parte. Dar acum evenimentele se precipită, avansând într-un zvâcnet ameţitor, iar ea ştie de ce o caută Dean.

Îşi schimbă hainele de zi cu o rochie neagră, simplă. Stând în faţa oglinzii din garderobă, e vag surprinsă văzând cât de bine arată. Tenul ei e palid, dar întotdeauna a avut o paloare naturală. Oamenii o remarcă şi-i spun că ar trebui să consulte un doctor. Din când în când apelează la un roşu de obraz pentru un plus de culoare, dar contrastul cu pielea ei ca laptele îi poate da un aer vulgar, aşa că de cele mai multe ori nul foloseşte.

Telefonul sună în momentul în care ea îşi mută portofelul şi cheile într-un sac de umăr. Îl ia şi se uită la identitatea apelantului. Nu poate vorbi cu Dean acum. E timpul să plece spre restaurant. Deja e târziu, iar Alison va fi nevoită să aştepte. O să discute cu Dean mai târziu, aşa decide, însă ia telefonul în hol şi-l lasă pe măsuţă cât îmbracă mantoul, iar când sună pentru a şasea oară, pune mâna pe el şi, iraţional, apasă tasta pentru preluarea apelului.

— Dean, spune ea, mai căutat.

Alison e o blondă plinuţă, cu obraji rotunzi şi ochi albaştri, mobili. Faptul că e cam de o vârstă cu Jodi – puţin trecută de prima tinereţe – este, după părerea ei, un motiv bun ca să poarte tocuri puţin mai înalte şi decolteuri o idee mai joase. Divorţată de două ori, se bucură acum de o independenţă funcţională şi consideră că scurtele ei mariaje n-au fost decât două turbulenţe minore în viaţa ei, temporare şi inevitabile, deloc mai imputabile ei decât vremea rea – neaşteptate înfurieri ale vântului pe un lac cu ape altfel placide.

Clubul Garnet este o a doua casă pentru Alison şi

totodată centrul ei social. Deseori îşi petrece ziua întreagă şezând la bar şi bând o cola. Personalul şi clienţii obişnuiţi îi sunt ca o familie extinsă, iar ea e mama surogat a fetelor, care se ceartă pentru orice – program, costume, muzică, teritoriu. Şeful lui Alison, managerul clubului, ştie că ea e liantul care ţine lucrurile laolaltă, aşa că îi permite anumite libertăţi. Asta înţelege Jodi din spusele ei.

În seara asta vor cina la Cité, sus în Turnul Lake Point, de unde le place să admire oraşul în lumina asfinţitului. Văzând-o pe Alison în celălalt capăt al sălii, deja aşezată la masă cu un pahar de vin în faţă, Jodi surâde încântată. Ca de obicei, persoana lui Alison o frapează – o prezenţă energică, plină de vitalitate. La cursul de gătit la care s-au întâlnit, Alison s-a impus ca un lider natural, ajutându-i pe ceilalţi la manevrarea cuţitului, cu toate că ea nu gătea niciodată. La rândul ei, i se părea uimitor că Jodi primeşte bani pentru a da sfaturi – un lucru pe care ea în făcuse dintotdeauna pe gratis.

— Ce bei, Duckhorn? întreabă Jodi, aşezându-se.

— De unde ştii?

— Asta comanzi de fiecare dată.

Îi face semn chelnerului şi cere acelaşi vin.

— Deci, ce mai zici, dulceaţă? întreabă Alison, fără a aştepta un răspuns; interogaţia e doar un preludiu al buletinului de ştiri care urmează: O să te bucuri aflând că Crystal s-a despărţit de prietenul ei. I-a luat mult că se facă. Iar soţia lui Ray a murit în sfârşit, biata de ea. Pentru el e greu, dar acum cel puţin poate să meargă mai departe.

Crystal, ştie Jody, e o stripteuză care suferă de prea puţin respect de sine. A auzit multe despre banii pe care îi câştigă ea cu greu şi despre modul în care îi cheltuieşte prietenul ei. Ray este unul dintre clienţii obişnuiţi ai clubului, un bătrânel pe care fetele îl tratează ca pe un căţeluş preferat.

— Mă bucur atât de mult pentru amândoi, continuă Alison. Au scăpat de o povară. Să ştii că da.

Soseşte vinul lui Jodi, iar ea ridică paharul.

— Să ciocnim pentru vremuri mai bune în vieţile lui Crystal şi Ray.

Alison îşi lipeşte paharul de al ei şi continuă, dornică să-i împărtăşească în cele mai mici detalii povestea bolii fatale a soţiei lui Ray şi reacţia pe care a avut-o prietenul lui Crystal când a fost părăsit. Jodi înţelege că Ray şi Crystal sunt ca nişte fraţi pentru Alison – ceea ce li se întâmplă lor face parte integrantă din propria ei viaţă. Inima ei e ca un vast teritoriu deschis, şi cu toate că se mustră singură pentru că se lasă prinsă în vieţile altora, asta e unica ei menire.

— Atmosfera din restaurant este mai liniştită decât de obicei, unica acţiune desfăşurându-se afară, pe cerul învăpăiat de dincolo de ferestre.

— Unde soarele îşi urmează coborârea febrilă. Şi cu cât se apropie mai mult de linia orizontului, cu atât mai impresionante sunt efectele sale. Alison turuie mai departe, întrerupându-se doar atunci când vine chelnerul să le ia comanda. Glasul ei e mângâietor şi liniştitor, o sporovăială constantă, sigură, precum ploaia care cade pe un acoperiş. Abia când paharele le-au fost reumplute şi mâncarea e aşezată pe masă se opreşte să răsufle şi să ia în calcul o schimbare de subiect.

— Eşti tăcută în seara asta, spune ea.

Într-adevăr, în mod normal, Jodi ar întrerupeo cu diverse întrebări şi comentarii. Acum înclină capul şi răspunde:

— Probabil că sunt obosită.

Nu conştientizează că minte sau că încearcă să ascundă ceva; are mai degrabă senzaţia că viaţa cu Todd în toţi anii ăştia chiar a obosito. De fapt, iar povesti bucuroasă lui Alison cea aflat de la Dean, dar vestea se zbate în ea ca o pasăre prinsăn cuşcă, provocându-i un fel de ameţeală psihică.

— Nu înţeleg, spune ea, referindu-se într-un mod vag la revelaţia stupefiantă pe care a avut-o – sarcina, nunta, amploarea trădării, profunzimea intrigii – însă chiar în

vreme ce vorbeşte, cuvintele, ba până şi gândurile din spatele lor, par a se disipa şi aşi pierde orice înţeles. Dacă e cineva care să despice firul în patru, cel mai bine e să fie Alison.

— Cum merg lucrurile cu Renny? întreabă ea, ştiind că, odată ce începe să vorbească despre primul ei soţ, Alison e ca şi îmbarcată într-un tren din care nu mai poate coborî. Aşa un ratat cum e, Renny a intrat pe sub pielea ei, iar cuvintele pe care le rosteşte acum le-a mai repetat de multe ori.

— Sunt nebună după omul ăsta. M-aş mărita din nou cu el, dacă sar maturiza.

Renny a copilărit într-un mic orăşel din Québec, fiind crescut acolo de o mamă englezoaică şi un tată francez. Numele lui întreg e Sylvestre Armand René Dulong. A făcut închisoare pentru trafic de droguri. Alison la cunoscut într-un club din Montreal unde servise la mese într-o vară. El venea împreună cu prietenii lui motociclişti şi se aşezau cu toţii aproape de scenă, de unde puteau îndesa bancnote de o sută de dolari în chiloţeii fetelor. Renny îi dădea ei aceeaşi sumă ca bacşiș, cu toate că era doar chelneriţă.

Perioada de început cu Renny – una de vârf în viaţa ei – implicase doze de cocaină, sex din seară până zori şi excursii pe munte cu Harleyul lui. Căsnicia în sine durase mai puţin de o lună. El nu-i spusese că se mai vede cu cineva, doar încetase să mai vină acasă şi o lăsase să-şi imagineze singură adevărul. Dar continuă încă să mai apară din Montreal şi se ia prin surprindere, şi tot îi mai place se ameţească din când în când.

— Totdeauna încearcă să stoarcă bani de la mine, spune Alison. Ştie că lucrez de obicei seara, aşa că mă sună la patru sau cinci dimineaţa, când încerc şi eu să dorm. Sigur, numi cere niciodată pe şleau. Nu aşa procedează Renny. Vorbeşte de parcă mi-ar da cine ştie ce oportunitate fantastică să investesc în vreo afacere a lui – bag zece miare şi primesc în loc cincizeci. Dar dacă face

afaceri în stil atât de mare, cum de se dă mereu falit?

Jodi face tot ce poate ca să fie atentă şi să urmărească spusele lui Alison. Are senzaţia că e cocoţată într-un vârf de copac, sub rafalele de vânt.

— Ce-mi trebuie mie, continuă Alison, e un tip drăguţ, cuminte şi fidel, cu bani frumoşi. Bărbaţii care vin la club, una-două se dau la mine. Bărbaţi însuraţi. Drept cine mă iau ei?

Apoi ia o înghiţitură de vin şi se încruntă la manichiura ei. Chelnerul vine să ia farfuriile goale şi le lasă meniul pentru desert.

Cred că tipul cuminte şi fidel e un mit, replică Jodi. Biologic vorbind, bărbaţii sunt animale de pradă.

— Cum adică? întreabă Alison.

— Femeilor le place să creadă că bărbaţii lor sunt mai buni decât sunt

— În realitate. Şi le găsesc scuze. Nu reuşesc să vadă imaginea completă, ci doar fragmente din ea, aşa că nu fi se pare atât de urâtă cum e de fapt.

Jodi consultă meniul de deserturi, pe care chelnerul i la pus drept în faţă. Cuvintele plutesc – mici bărcuţe în derivă pe foaia albă.

— E greu de ales, spune ea în cele din urmă.

— Îţi plăcea să iei creme caramel.

— Bine.

— Dar nu e obligatoriu să rămânem şi pentru desert. Dacă te simţi prea obosită…

— Noi întotdeauna luăm desert.

— Da, dar nu suntem obligate s-o facem. Cum te simţi?

— Păi, sunt puţin ameţită, răspunde Jodi.

„Ameţită” nu este cuvântul potrivit pentru ceea ce simte ea, dar e un fel de abreviere convenabilă a unui întreg set de simptome pe care nu le poate identifica sau descrie.

Îngrijorarea prietenei ei se manifestă imediat şi e

autentică. Îi face semn chelnerului, îi dă cardul ei de credit, îi cere să se grăbească, o ia pe Jodi de braţ şi insistă se ducă acasă cu maşina ei.

— Nu te prosti, replică Jodi. E la doar zece minute de mers pe jos.

Alison îi ignoră refuzul. În vreme ce părăsesc restaurantul, ţine un braţ protector pe umerii ei şi, după ce valetul îi aduce maşina, îi prinde centura de siguranţă de parcă ar fi un copil. Când ajung acasă, îi spune să se întindă pe canapea şi îi aduce o ceaşcă de ceai.

— Unde e Todd? o întreabă apoi. Jodi clatină din cap.

— E încă devreme.

— Poate că ar trebui să-l sun.

— Oh, Doamne, nu!

— De ce nu?

— Aş prefera să n-o faci.

— Aşa deci, conchide Alison, aşezându-se pe fotoliu şi rezemându-se

— De spătar. Ce s-a-ntâmplat?

Jodi nu răspunde imediat. Prietena ei aşteaptă. Clipele care trec sunt tensionate, marcate de sunetul îndepărtat al apei curgând prin conducte şi de ticăitul ceasului Keininger de pe poliţă. Jodi nu vrea să divulge vestea, fiindcă acum nu e altceva decât o sumă de cuvinte în mintea ei, o poveste care i-a fost spusă şi pe care încă încearcă se uite.

— Am pomenit vreodată de o persoană pe nume Natasha Kovacs? întreabă ea într-un târziu.

— Nu cred. Eu nu-mi amintesc.

— Todd a lăsat-o însărcinată.

— Oh, Doamne!

Odată ce a făcut începutul, Jodi constată că nu-i mai e chiar atât de greu să continue.

— Natasha nu poate avea mai mult de douăzeci sau douăzeci şi unu de ani. E fiica lui Dean Kovacs. Iar Dean e un vechi prieten din şcoală al lui Todd.

— Dezgustător! exclamă Alison. Cum a putut să-ţi facă una ca asta?

— Are de gând să se însoare cu ea. Aşa zice Dean.

— Dar nu trebuie să se însoare cu ea! Ce ridicol! Fata poate să facă un avort.

Jodi constată că începe să se ridice la nivelul indignării afişate de Alison.

— El *vrea* să se însoare cu ea! După spusele lui Dean, *moare* de dorinţă să se însoare cu ea.

— Ei, poate că Dean nu ştie ce vorbeşte. Sau poate că însurătoarea e ideea lui. Poate că Dean e un tip de modă veche, care crede că trebuie să te căsătoreşti cu fata dacă ai lăsat-o însărcinată.

— Nu cred că Dean vrea ca Todd să se însoare cu ea. Cred că ăsta e ultimul lucru pe care şi-l doreşte.

— Bun, e-n regulă, dar hai să nu ne pripim. Mai bine spune-mi toată povestea de la început.

— Jodi ridică din umeri. Dean nu are niciun motiv se tragă pe sfoară. Iar ceea ce i-a spus el e, probabil, adevărul cel mai adevărat.

După plecarea lui Alison, se ridică de pe canapea, îşi netezeşte părul şi rochia şi intră în dormitor. Hainele pe care le-a purtat la seminar sunt întinse pe patul aranjat: pantaloni bej, bluză albă, sutien şi slip în nuanţa pielii, dres de nylon. Geanta Fendi e pusă pe un scaun, iar sub el, pantofii Jimmy Choo zac pieziş. Imaginea hainelor ei de calitate îi oferă o doză de confort. Nu că ar fi nesigură în privinţa înfăţişării ei, dar e posibil ca tenul să nu-i mai fie la fel de proaspăt precum odinioară, pentru ca o femeie mai tânără să se bucure de avantaje pe care ea nu le mai are. Cândva putea trage pe ea o pereche de blugi Levi's şi un tricou, şi încă mai poate face asta, fără îndoială, dar faptul că se îmbracă bine îi dă un plus de siguranţă. Ia bluza şi lenjeria de corp şi le aruncă una câte una într-un coş. Pantalonii îi aşază pe umeraş, în dulap. Pantofii merg în cutia lor, pe care o pune înapoi, pe raftul cu celelalte cutii de încălţăminte. Şi-a golit parţial geanta înainte să

plece la cină, dar încă mai sunt în ea câteva articole. O deschide, o întoarce cu susul în jos şi-i varsă conţinutul pe pat: pix, carneţel, chitanţe diverse, mărunţiş… şi somniferele. Flaconul, unul dintre acelea de plastic transparent cu dop prea mare, care se înşurubează, sună ca zornăitoarea unui bebeluş când se rostogoleşte într-o adâncitură a cuverturii. Îl ridică şi citeşte scrisul de pe etichetă:

„Kovacs, Natasha. Administrare: 1 (una) tabletă la culcare, după nevoi”.

Acum se simte mai bine. „Am revenit aproape la normal” sunt cuvintele pe care le-a folosit ca s-o liniştească pe Alison, şi au fost foarte aproape de adevăr. Cel puţin acum se simte din nou ţintuită de gravitaţie, iar lucrurile din jur nu-şi mai tot schimbă forma. Metodic, fiindcă i se pare liniştitor, îşi urmează rutina de seară: desface patul, umflă pernele, aranjează un obiect sau altul. Îşi scoate rochia, se demachiază şi îşi perie părul. Când aude cheia lui Todd în broască, stă deja pe canapea în halatul de casă şi în papuci, citind o revistă de călătorii. Aşteaptă până când el îşi face de lucru în hol, lăsându-şi haina, cheile şi mărunţişul. Îl aude dregându-şi vocea şi mormăind un cuvânt sau două. Îi aude chiar şi pantofii când se apropie, târşâiţi pe covor.

— Nu te-ai culcat încă, remarcă el.

Ocoleşte canapeaua, vine în faţa ei şi o sărută în creştet. Ea îşi închide revista, o pune alături şi se ridică în picioare. E ceva deosebit cu postura lui. A prins de veste de telefonul lui Dean şi crede că ea a rămas trează ca să discute. Îi pune o mână pe umăr, scrutându-i chipul.

— Alison a fost aici, spune ea. Am mâncat la Cité şi m-a adus acasă.

Ceai făcut azi? Ai mâncat de cină?

— Am luat un burger la Drake.

Miroase a alcool şi a prăjeală. Nasul îi luceşte, iar glasul are un timbru ascuţit. Jodi ia revista pe care o citea şi o aşază pe teancul de pe măsuţa de cafea. Când se

întoarce, el stă tot acolo şi o priveşte.

— Ce e? îl întreabă.

— Nimic. Îmi pare bine să te văd.

— Ar trebui să scoţi câinele la plimbare. Te aştept.

Când el revine, ea e în bucătărie şi foloseşte o lingură de lemn pentru a amesteca într-un vas cu Ovaltine. Acum el devine vorbăreţ. Vrea să-i povestească despre diversele lucruri întâmplate la bar în cursul serii – doi care se sărutau, şi o făceau pe rupte, şi un grup de preoţi îmbătându-se. La hotel era un fel de convenţie religioasă. Îi spune despre ghinionul de dimineaţă, cu cheia dispărută, şi râde singur de furia lui.

— Bietul de el, adaugă, referindu-se la îngrijitor. A dispărut atât de repede! Aproape ai crede că aştepta o scuză că se şteargă.

Jodi pune patru felii de pâine în prăjitor şi apasă maneta. În vreme ce el vorbeşte, ea răspunde mecanic, cu murmure şi înclinări ale capului. El nu pare să remarce că ea de fapt nul ascultă. Când pâinea e gata, o unge cu unt, apoi cu gem de căpşuni şi o taie în triunghiuri. Aranjează bucăţelele de pâine pe un platou şi-l pune pe bar. El duce un triunghi la gură şi dă ocol încăperii. Se întoarce, ia platoul şi continuă să păşească prin bucătărie.

— N-ai vorbit azi cu Dean, spune la un moment dat. Aşa, din întâmplare.

— Dean… De ce să vorbesc eu cu Dean?

— Aşa, fără motiv.

— Pot să mai prăjesc pâine, replică ea.

— Dean e o javră. Sper că ştii asta.

Se apropie periculos de mult de o mărturisire. Ea e uşurată când el se apropie de şemineu şi se uită la pictura înrămată de pe poliţă.

— E un tablou excelent, constată Todd. Detaliile sunt fenomenale.

— Cum îţi place rama?

— Rama? Nici n-am observato, râde el. Foarte bună.

Îmi place.

Când se întoarce cu platoul, îl aşteaptă cana cu Ovaltine. Nu e prea fierbinte şi înghite jumătate fără răsuflare.

Ea stă la chiuvetă, spălând vasul şi lingura de lemn.

— E drăguţ, spune privindu-l peste umăr. Cum e cacaua?

— Bună.

Duce cana la gură şi o goleşte fără să stea pe gânduri.

— Dămio! cere ea, întinzând mâna.

El se apropie şi-i dă cana. În vreme ce ea o spală, el se lipeşte de spatele ei, înconjurându-i talia cu braţele.

— Eşti prea bună cu mine.

Când se trezeşte pe canapea, îi trebuie o vreme ca să-şi amintească de ce e acolo şi apoi urmează o clipă de panică crescândă. Noaptea trecută, după ce la dezbrăcat pe Todd şi la aşezat pe marginea patului, după ce i-a dat un brânci şi să uitat cum cade pe spate ca un mort, cu gura căscată şi ochii pe jumătate închişi, după ce ia ridicat picioarele de pe podea şi a încercat fără succes să-l rostogolească la locul lui, la acoperit cu cuvertura şi la lăsat acolo, întins în diagonală pe saltea.

Unsprezece pastile. Atâtea erau în flacon, tablete rotunde, albastre, ca nasturii de pe salopeta unui bebeluş. Şi le-a răsturnat în palmă şi le-a numărat în timp ce le dădea drumul una câte una în mojar. O femeie care pisează somnifere în mojarul din bucătărie şi amestecă praful obţinut în cacaua de seară a soţului ei ar putea atrage o doză substanţială de atenţie negativă, şi ar putea face chiar un nume aşa, dar nu la asta se gândise ea atunci; fusese mai degrabă o chestiune de procedură justă şi corectă. Găsise pilulele în buzunarul lui; fusese suficient de nesăbuit încât să le lase acolo; era drept ca el să fie cel care să lenghită. Dacă le înghiţea, pastilele dispăreau, şi astfel lucrurile între ei doi se aranjau.

Din păcate, nu se uitase la doză, iar acum era deja

prea târziu, fiindcă informaţia dispăruse – eticheta fusese jupuită şi aruncată, flaconul ajuns la tomberon odată cu restul gunoiului de seara trecută. Oricum, nici dacă ar fi ştiut n-ar fi ajutato, fiindcă habar n-avea ce doză îl putea ucide sau cât ar trebui să bea, ori ce efect exponenţial ar avea alcoolul. Privind acum în urmă, îşi dă seama că s-a purtat nebuneşte, asumându-şi un asemenea risc fără să stea măcar să se gândească.

Ştie căi place să ţină scorul – o sintagmă pe care consilierii maritali o folosesc cu referire la clienţii care ţin socoteala cine ce i-a făcut celuilalt – fapt care nu e în spiritul generozităţii presupus caracteristice unei relaţii sănătoase. După cum vede ea lucrurile, generozitatea e admirabilă, dar nu totdeauna şi practică. Fără o anume răzbunare discretă care să echilibreze balanţa, fără un mic şi clandestin dinte pentru dinte ca să te fereşti de necazuri, majoritatea relaţiilor – a ei inclusiv – ar exploda într-o vâlvătaie de resentimente.

Chestia e că unsprezece pastile nu i s-au părut atunci şi nu i se par nici acum foarte multe. Alcoolul l-ar putea doborî, dar Todd e un tip masiv, care suportă multe. Cel mai probabil rezultat, cel intenţionat – şi să nu uităm că tatăl ei e farmacist – e acela că mai devreme sau mai târziu tot se va trezi.

Evitând dormitorul şi baia lui, intră în cea de serviciu de lângă hol. Încă în picioarele goale şi în cămaşa de noapte, îşi face de lucru ridicând jaluzelele şi trăgând perdelele, strângând pătura cu care să învelit şi bătând pernele canapelei până când revin la forma lor normală, umflată. După ce îi dă câinelui să mănânce, se aşază la birou să-şi verifice agenda şi emailurile. Bergman a anulat programarea, aşa că astăzi o are doar pe Mary Mary, prima clientă a zilei. Asta e un noroc, fiindcă nu se poate să fie agitaţie cât sunt clienţi aici, iar dacă el o să se trezească şi o să-nceapă să se împleticească de colo colo, probabil că n-o va face înainte de unsprezece, oră la care Mary Mary va fi plecat deja.

Când nu mai poate evita dormitorul, intră ca un

animal temător, numai nas şi urechi în întunericul periculos. Aerul închis are un iz acid care îi gâdilă gâtul, aducându-i violent în minte gândul cutremurător că Todd a supravieţuit pastilelor şi alcoolului, dar să sufocat cu propria vomă. A auzit ea de asemenea cazuri. Dacă respiră, o face fără zgomot. Oprindu-se la capătul patului, studiază umflătura de sub pătură, ameninţătoarea creastă alpină. Din câte îşi poate da seama, forma nu s-a modificat de când să uitat ea ultima dată, cu vreo opt ore în urmă.

Se îmbracă rapid şi se duce în baie unde se spală pe dinţi, îşi strânge părul la spate şi se fardează de zi – cu rimel şi un strat subţire de pudră compactă. Faţa ei văzută în oglindă e absurdă, tinerească şi drăguţă până dincolo de limită. Trecând din nou prin dormitor, se uită şi aşteaptă un indiciu, un semn despre felul în care va decurge ziua, dar nu primeşte nimic.

Din dulapul de pe hol scoate lesa câinelui şi tot acolo îşi găseşte pantofii Nike şi jacheta de fâş. Ea şi Freud coboară cu liftul până la parter, unde îi face cu mâna portarului şi salută un vecin care intră când ea se pregăteşte să iasă. E bine să fie afară, sub cerul liber, să respire aerul proaspăt, nealterat. Abia acum, când se disipează, îşi dă seama de apăsarea sub care a trăit, furişându-se în propria casă ca un hoţ. Cel puţin nu ia revenit greaţa sau ameţeala de seara trecută, sau ce-o fi fost. Nu i se mai întâmplase aşa ceva şi nu vrea să i se mai întâmple.

Îşi urmează traseul obişnuit de dimineaţă, mergând pe ţărm până pe chei şi apoi întorcându-se prin Gateway Park. Cerul este cenuşiu, iar lacul e de un verde tern, ca de sticlă, dar aerul rece şi picioarele care o duc mai departe pompează un dram de viaţă în ea. Când ajunge înapoi acasă, cu cafeaua cu lapte la pachet, deschide cu precauţie uşa dormitorului şi, fără a trece pragul, încearcă să răzbată cu privirea în semiobscuritate. Din câte îşi dă seama, nimic nu s-a schimbat.

Mary Mary este o fată de doisprezece ani pe care părinţii au trimis-o la Jodi fiindcă e rebelă şi

neascultătoare. Îi plac şedinţele de terapie, care îi permit să lipsească de la şcoală şi o fac să se simtă deosebită, dar are grijă să fie sâcâitoare şi băgăreaţă. Fata are probleme de graniţe personale. Dacă apare vreo neplăcere cu Todd, Mary Mary sigur îşi va băga nasul. Ca atare, Jodi se consideră norocoasă când vede că Todd stă cuminte, iar fata vine şi pleacă fără vreo diversiune.

Stând pe balcon ca să-şi limpezească mintea, evaluează situaţia. Cât timp ea a fost împreună cu Mary Mary, a sunat telefonul lui Todd de pe comoda de dincolo de uşa închisă a dormitorului, unde îl lăsase ea seara trecută după ce îi golise buzunarele lui Todd şi-l ajutase să se dezbrace. El îşi ţine telefonul pe vibraţii, şi bâzâitul pe suprafaţa de lemn a comodei lăsase impresia că aveau în casă o echipă de muncitori cu bormaşini. Sunase suficient de tare pentru al trezi, ar fi crezut ea, mai ales că între Todd şi mobil există o relaţie specială. Pentru el, telefonul lui care sună e aidoma plânsului unui bebeluş pentru o mamă, impunând o atenţie imediată şi drăgăstoasă. Şi nu e genul care să-l ignore, să se întoarcă pe partea cealaltă şi să doarmă mai departe. Todd e omul care sare din pat în clipa în care deschide ochii.

Urmăreşte doi pescăruşi care coboară în picaj şi plonjează în lac. Fără ezitări şi fără dubii, când zăresc dincolo de oglinda apei ceva ce-şi doresc, atacă în viteză, direct, fulgerător. Strigătele lor belicoase – o versiune proprie de rânjet şi împăunare – nu par să avertizeze prada în vreun fel, victima fiind înghiţită pe de-a-ntregul înainte să apuce măcar să înţeleagă ce se petrece.

Se simte tentată acum să-şi urmeze programul mai departe, ca şi când nimic ieşit din comun nu s-ar fi petrecut. Să închidă ochii – uite un lucru la care se pricepe. Ştie să lase lucrurile în pace, aşteptând să vadă ce-o să se mai întâmple. E timpul pentru aerobic, după care în mod normal ar mânca de prânz. Pofteşte deja la micul file care se decongelează în frigider. Dar când se va trezi, Todd va începe să-i pună întrebări. „De ce mai lăsat să dorm atât de târziu? Nu te-ai gândit că s-ar putea să nu

fie ceva în regulă?” Iar dacă nu se va trezi, întrebările vor veni de la altcineva. De la paramedici. De la poliţie. Ar trebui să se hotărască ce să spună, dacă va ajunge în situaţia respectivă – care e povestea, cum să-şi explice comportamentul, faptul că nu făcuse nimic, absolut nimic, când dragul ei nu se trezise dimineaţă. Parcă-l şi aude pe vreun poliţist zelos spunându-i: „Doamnă Gilbert, soţul dumneavoastră era mort de şase ore

— Ori opt, ori chiar douăsprezece – când aţi sunat la Salvare”. Şi aşa mai departe. „Nu v-aţi gândit să vă uitaţi măcar la el? Nu v-aţi dat seama? Nu aţi înţeles? Nu va trecut prin minte? Că soţului dumneavoastră iar putea fi rău. Că ar putea avea probleme. Că ar putea fi inconştient. Că ar putea fi *mort*, doamnă Gilbert!”

Inconştient, îşi spune ea. Ar putea fi inconştient. Şi în trena acestei idei vine alta, mai sumbră – ideea că ar putea fi în comă, o posibilitate care ia scăpat până acum. Aidoma unui intrus cu priviri sugestive, sintagma *afectare cerebrală* îşi face loc în peisajul ei mintal, aducând cu ea imaginea lui Todd ca o legumă umană, nici viu, nici mort, aparţinând nimănui, nici măcar lui însuşi, dar impunându-se, lumea grăbindu-se să-l hrănească, să-l spele, să-l maseze, să-l ridice şi să-l culce la loc zi de zi, lună de lună, ani la rând, în vreme ce angajamentele lui, laolaltă cu bunurile lui, rămân în suspensie. Dar chiar şi aşa, tot vor fi întrebări. Începe să se simtă cercetată şi judecată, fiecare mişcare fiindu-i consemnată pentru a fi folosită împotriva ei. Nu e liniştitor nici faptul că Freud a tot amuşinat pe la uşa închisă a dormitorului toată dimineaţa. „Doamnă Gilbert, până şi câinele şi-a dat seama că ceva nu e în regulă”.

6

EL

Stă pe closet, cu coatele sprijinite pe genunchi, cu faţa în palme, urinând într-un jet fetid. Doar aşa îşi poate menţine poziţia verticală. Se gândeşte la cafea, la mirosul şi la gustul ei, şi se târăşte de pe W.C. la duş, unde

deschide robinetele pe apă rece. Stropii îngheţaţi sunt durere pură, absolută, dar nu se compară cu barosul care-i bubuie în cap. Îşi ridică faţa spre şuvoiul de apă, deschide gura, face puţină gargară şi scuipă. Tuşeşte, nişte flegmă i se ridică în gât şi o scuipă şi pe ea.

După ce să şters, stă în faţa chiuvetei, încercând să se bărbierească. Degetele lui mânuiesc cu greu aparatul de ras. Bănuieşte că a dormit prea mult şi are confirmarea când se întoarce în dormitor ca să se îmbrace. Jodi s-a trezit deja. Probabil că e mai târziu decât credea el. Dar abia când să îmbrăcat complet şi îşi pune ceasul la mână se uită cât arată.

O găseşte în bucătărie, bătând ouăle.

— Ceasul meu a rămas în urmă, spune el, apropiindu-se. Cred că s-a terminat bateria.

— E gata cafeaua, răspunde ea.

Umple o cană, adaugă zahăr şi frişcă şi io întinde.

— Cât e ceasul? întreabă el. La mine arată unu şi jumătate.

— E unu şi jumătate ziua.

— Glumeşti!

— Atâta e ceasul, replică ea.

— Nu se poate. Mă întâlnesc cu Cliff la zece. Ea ridică din umeri.

— Va trebui să-l suni şi să-i spui că ai dormit până târziu. Deşartă ouăle într-o tigaie în care uleiul sfârâie şi le întinde cu o furculiţă.

— Dar e o idioţenie! De ce nu mai trezit?

— Aveai nevoie de somn.

— Iisuse! exclamă el, bând din cafea şi ducându-şi o palmă la tâmplă.

Trebuie să fi căzut lat. Nici nu miamintesc când m-am culcat.

Izbit de un val de oboseală, îşi ia cafeaua la masă. Jodi a aşezat un suport de farfurie, o furculiţă, un cuţit şi un şerveţel.

— A trebuit să te ajut eu să te dezbraci, spune ea. N-ai mai putut nici măcar să-ţi scoţi pantofii.

Răstoarnă ouăle pe o farfurie şi adaugă cartofi şi şuncă dintr-o tigaie pe care a ţinut-o la cald, pe aragaz. Ia farfuria, se apropie de masă şi o aşază în faţa lui. El pune mâna pe furculiţă.

— Mulţumesc. Mie o foame teribilă.

În vreme ce mănâncă, limba îl încurcă, e ca un corp străin în gura lui. Îndeasă totuşi mâncarea, alimentându-şi slăbiciunea şi oboseala. Ar vrea să se prăbuşească – să se întoarcă în pat, să se ghemuiască pe jos – şi compensează stând cu spatele drept şi tălpile înfipte în podea.

— N-aş fi crezut că am băut chiar atât de mult, zice apoi. Nu mai mult decât de obicei, oricum.

Încearcă să-şi amintească ce s-a întâmplat la bar – la ce oră a ajuns acolo, cât a stat, câte rânduri a comandat, dar matematica nu i se supune. Ce-şi aduce aminte e că era într-o dispoziţie sărbătorească. Iar în spiritul celebrării, poate că a întrecut măsura.

— Adică, da, e posibil să fi fost puţin mai mult decât de obicei, adaugă cu glas tare.

— Probabil că aveai nevoie să mai dormi.

— Spune-i asta lui Cliff. Şi lui Stephanie.

Ea aduce cafetiera la masă şi-i umple din nou cana.

— Dumnezeule, Jodi! Nu înţeleg de ce nu mai trezit.

— Vii acasă la cină?

— După cum mă simt, da.

— Îţi pregătesc o tocăniţă. Carnea de porc are mult fier.

Îi sună telefonul în timp ce el zăboveşte la masă, aşa că se ridică şi se ia după sunet până în dormitor. Numărul Natashei pe ecran îi dă un mic impuls. Un lucru pe care şi-l aminteşte e că aseară nu vorbea cu el.

— Unde eşti? întreabă ea. Am încercat toată dimineaţa să dau de tine.

— Am dormit mai mult după o beţie.

— Eşti încă acasă?

— Aproape am ieşit pe uşă.

— Ea cea zis?

Todd se străduieşte să-şi dea seama la ce se referă. Mintea îi e înţepenită, un motor ars într-o baltă de zoaie.

— Nu poţi să vorbeşti acum? întreabă ea.

El aruncă o privire spre uşa deschisă. Aude apa curgând la robinetul din bucătărie.

— Doar pe scurt, spune apoi în telefon.

— Deci? Cea zis?

— Cine ce să zică?

Ea oftează cu zgomot.

— Cât de supărată e? Are de gând să se poarte decent în privinţa asta? Sarcina, bănuieşte el. Oare promisese să-i spună lui Jodi?

— Am ajuns acasă târziu. N-am apucat să vorbesc cu ea.

Stă sprijinit cu antebraţul pe comodă. Suprafaţa ei albă e crăpată şi pătată – un efect de îmbătrânire care la costat mai mult decât ar fi plătit pentru o antichitate veritabilă.

— Ştii că te iubesc, rosteşte în telefon.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Todd! Ce s-a întâmplat după ce a vorbit cu tata?

— Jodi na vorbit cu tatăl tău.

— Ba da, a vorbit. Ieri. Tata i-a spus totul.

— Imposibil!

— Cum să fie imposibil? Aşa a fost. Ce se întâmplă acolo? Te simţi bine?

El se prăbuşeşte pe pat. Începe să se întrebe dacă nu cumva a luat vreun virus, ceva.

Sunt bine. N-ai de ce să-ţi faci griji. Te sun eu.

Închide telefonul şi prin minte îi trece gândul că situaţia asta e tipică pentru viaţa lor împreună, a lui cu Jodi: prefăcătoria obstinată, abisurile de tăcere, mersul orbeşte înainte. Ar fi trebuit să-şi fi dat seama, dar într-un

fel sau altul nu conştientizase niciodată nebunia situaţiei, absurditatea ei totală. Alte cupluri vorbesc, se ceartă iar şi iar, discută lucrurile, însă la ei doi totul e disimulare. Puneţi o mască, respectă rutina, nu spune nimic. Prefăte că totul e bine şi totul *va fi* bine. Marele dar al lui Jodi e tăcerea ei, iar lui întotdeauna i-a plăcut asta la ea, faptul că ştie cum să-şi vadă de treaba ei, să ţină totul în sine, dar tăcerea e totodată arma ei. Femeia care refuză să obiecteze, care nu ţipă şi urlă… e o forţă în asta, o putere. Felul în care îşi controlează emoţiile, în care evită să-l cicălească şi să-l învinovăţească nu-i lasă lui nicio cale de ieşire, nu-i permite să riposteze. Iar ea ştie că acest refuz al ei îi lasă lui toate alegerile. Şi totuşi, îşi dă seama că ea suferă.

Todd înţelege cum e cu suferinţa; a crescut într-o familie catolică. Înţelege că în viaţă există suferinţă, nu poate să nu existe, fiindcă viaţa include totul. Viaţa e un mozaic complet, fără delimitări clare. În mozaicul vieţii, lucrurile se suprapun, fiindcă nimic nu e doar alb sau negru. Iată, de exemplu, tatăl lui. A ajuns să-şi dispreţuiască tatăl, şi ăsta e un fapt, dar au existat momente împreună cu el la care se poate gândi chiar şi azi cu o anume plăcere. O după-amiază la aeroport, urmărind avioanele cum vin şi pleacă. A văzut probabil şapte sau opt o dată. Îi plăcea să se uite la formele rotunjite ale avioanelor înaintând pe pistă şi înălţându-se apoi cu o graţie fluidă, cu vârful aripilor scânteind în soare. Mulţi ani după aceea a vrut să se facă pilot, iar tatăl lui la încurajat, i-a spus că poate fi tot ce-şi doreşte. Era un fel de dragoste între ei, dragoste amestecată cu alte lucruri, fireşte, conform principiului că nimic în viaţă nu e doar alb sau negru. Bătrânul avea ceva bunătate în el, era chiar amuzant şi ştia să râdă, dar întunericul din centrul lui creştea, creştea mereu, iar când părintele tău e în esenţă un beţiv şi un tiran, înveţi să ai răbdare, să aştepţi ziua în care o să fii suficient de mare şi de puternic ca să intervii, şi te gândeşti la ziua aia ca la eliberarea ultimă, ceea ce şi este până la urmă, însă asta nu-i tot, iar aici apare iar

lecţia aia despre viaţa care are de toate.

Şi a venit ziua în care Todd a împlinit şaisprezece ani. Deja crescuse înalt şi vânos, căpătase forţă şi încredere lucrând în construcţii peste vară, cărând saci cu ciment şi găleţi de smoală. Era o sâmbătă de toamnă, rece şi ploioasă, o zi în care să stai în casă, să-ţi faci temele şi să te uiţi la televizor. Bătrânul era agitat, exploziv ca o mină de teren, şi ieşea din când în când de la subsol ca să se ia de nevastă-sa. Oricine putea vedea că se pregătea o furtună. Singura întrebare era când o să izbucnească. Dar în el mocnea întotdeauna un optimism adânc, un refuz încăpăţânat de a crede că lucrurile puteau să ia o întorsătură foarte urâtă – iar asta o simţea şi mama lui, el îşi dădea seama, fiindcă îi spusese în vreme ce curăţa cartofi: „O să se linişească după ce mănâncă". Dar pe urmă, în timp ce şedeau cu farfuriile în poală uitându-se la televizor (la un episod din *Ce vrăji a mai făcut nevasta mea*, din câteşi aminteşte el), mama lui a întins mâna, blândă şi umilă, să şteargă cu şervetul un strop de sos de pe bărbia soţului ei, şi deodată erau în picioare toţi trei, cu mâncarea azvârlită pe jos, bătrânul cu mâna în părul ei, iar în urechile lui Todd ceva a început să vâjâie şi pete negre iau apărut în faţa ochilor, şi atunci a ridicat pumnul şi a lovit, o lovitură sălbatică şi stângace, una care a aterizat nu ştie unde, iar tatăl lui să îndoit ca un scaun pliant şi a căzut şi a rămas acolo pe podea, cu sângele curgându-i din nas, iar în zilele care au urmat, băiatul, acum devenit bărbat, a fost copleşit de durere, dispreţuind situaţia clară dintre ei, faptul că nu mai erau tată şi fiu, ci doar doi adulţi într-o proximitate sărăcăcioasă şi plină de ură.

Acum, acasă în miezul unei zile din mijlocul săptămânii, când ar trebui să fie la lucru, şezând pe pat cu telefonul în mână, năucit de ce-i spusese Natasha, priveşte aiurea în jurul lui, înregistrând lungimea şi înălţimea dormitorului, proporţiile lui ample, ferestrele mari şi albastrul de gheaţă al pereţilor. Nu se aude niciun sunet, nicăieri în apartament, şi nimic nu răzbate de afară. Când eşti atât de montat, nu mai auzi nici măcar păsările.

Atmosfera n-ar putea fi mai liniştită de atât, dar el îşi simte greutatea trăgându-în jos şi mintea asediată ca de diavoli ori de câini sălbatici.

Aşa cum înţelege suferinţa, la fel înţelege abnegaţia, iar el şi-a adus ofrandele cu inima deschisă, ofrandele către iubirea lui, către Jodi. I-a oferit sprijin, susţinere, da, dar nu numai atât. A fost atent şi devotat, uneori ia masat picioarele ore întregi când erau acasă împreună uitându-se la vreun film şi şi-a petrecut weekendurile în bucătărie ajutând-o cu gemurile şi dulceţurile ei, amestecând la nesfârşit în oală, în compoziţia aceea apoasă care părea că nu se mai îngroaşă niciodată. Ei îi place când îl vede că-şi pune şorţ şi devine gospodar. Se simte mai aproape de el în astfel de momente. E genul acela de intimitate la care jinduieşte, o companie care o face fericită. Iar el şi-a asumat misiunea asta benevol, cu religiozitate chiar, cu un spirit de devoţiune, şi ar fi făcut mai multe pentru ea dacă l-ar fi rugat, dar Jodi rareori cere ceva. Dacă i-ar fi cerut mai multe, poate că acum lucrurile ar fi stat mai bine. La fel era şi mama lui, nu cerea nimic, dar ăsta a fost un lucru bun, fiindcă tatăl lui n-ar fi reacţionat bine. Cât despre înşelătorie, bătrânul juca în altă ligă. Înşelatul cu sticla nu e doar o simplă distracţie, un divertisment de o seară, ci un angajament serios, un contract, un legământ, iar pe el la îndepărtat de soţia lui categoric şi iremediabil. Mama lui Todd fusese o femeie părăsită, singurătatea ei nefiind altceva decât o ceaţă care îl învăluise pe el pe toată durata copilăriei.

Se ridică şi stă în prag, adunându-şi puterile. Asta nu e o mahmureală obişnuită. Poate e o intoxicaţie alimentară de la burgerul pe care îl mâncase la bar. Dar dacă ar fi aşa, n-ar vomita sau n-ar avea diaree? Lui însă îi vine să plângă, să renunţe. Conştient că încearcă să păstreze controlul, punând un picior în faţa celuilalt, o găseşte pe Jodi şezând pe canapea cu picioarele îndoite sub ea; nu citeşte o revistă sau o carte de bucate, nu vorbeşte la telefon, nu face nimic. Se aşază lângă ea şi îşi lasă capul să cadă pe umărul ei.

— Îţi stric după-amiaza, îi spune el.

— Nu chiar, răspunde ea părând cu gândurile duse, undeva departe. O să cumpăr câte ceva de mâncare şi pe urmă o să pregătesc masa de seară. Poate o să fac o supă de pui.

— Trebuie să ai tu alte planuri.

— Nimic important. Ceea ce contează acum e să am grijă de tine.

— M-aş duce înapoi în pat.

— Şi de ce nu te duci? Dormi până când îţi trece. Mâine o să fii în formă.

— Ar fi bună o supă de pui. O prepari cu găluşte?

— Cum vrei.

— Ce m-aş face fără tine? Îmi pare rău că nu sunt un soţ mai bun.

— Nu te prosti! Nu eşti în apele tale, asta-i tot. Îţi fac eu patul, întinde te aici până când e gata.

7

EA

Când năzbâtia ei culinară, mica ei poznă domestică ratează intrarea în istorie şi îşi păstrează statutul de banal incident de natură personală care nu-i priveşte decât pe ei doi, Jodi se consideră răzbunată. Rapiditatea cu care el şi-a revenit – după douăzeci şi patru de ore e perfect pe picioare din nou – e o confirmare ilustrativă a bunelor ei instincte. Nu crezuse că unsprezece pastile îl vor ucide şi nu l-au ucis.

Dezastrul fiind evitat, a revenit în zona ei de confort şi poate să râdă acum de propriile temeri. Modul în care Dean ia prezentat lucrurile este aproape sigur incorect – aşa a decis ea. A ajuns la concluzia că Dean nu e un om în care să ai încredere. Pentru moment cel puţin, nu mai este el însuşi, ci un om care a fost nevoit să-şi revizuiască drastic opiniile fundamentale despre realitate. Cel mai vechi prieten al lui se dovedeşte a fi un animal de pradă; fiica lui nu e fata cuminte pe care o ştia. E de înţeles că, temporar, şi-a pierdut minţile. În plus, Dean a fost

întotdeauna prea exploziv, înclinat spre teatral. Un soi de primadonă. Ea, Jodi, îl cunoaşte pe Todd cel mai bine, şi ştie sigur că, pentru el, căminul este important. Nu numai pentru Todd, ci pentru majoritatea bărbaţilor căminul conjugal e contraponderea care conferă strălucire unei aventuri. Prin definiţie, o aventură extraconjugală e secretă, temporară, lipsită de angajamente, ferită de complicaţiile unei relaţii pe termen lung – şi tocmai de asta e ispititoare. Todd nu are nicio intenţie să se însoare cu fata aia.

În copilărie, Natasha era banală, iar după moartea mamei ei a scăpat de sub control. Jodi şi-o aminteşte purtând ruj negru şi părul cu ţepi, cu abdomenul proeminent şi unghiile roase. E greu de crezut că între timp a devenit în vreun fel atrăgătoare. Ceea ce îi place lui Todd la ea e tinereţea, faptul că o fată care are jumătate din vârsta lui e interesată de el. Aşa sunt bărbaţii, au nevoie de mereu alte asigurări. În mod cert, Natasha Kovacs nu e o *forţă*. Nu e o persoană pe care se iei în seamă. Todd e prins doar pe termen scurt. Asta e tiparul pe care-l urmează el şi oricine ştie că cel mai bun indicator pentru comportamentul viitor este comportamentul anterior.

E bine că ea, cel puţin, e matură, stabilă şi loială, capabilă să menţină unitatea unei căsnicii. Lumea e plină de oameni tulburaţi şi, fără cei sănătoşi care să ţină frâiele, niciun cuplu nu ar fi în siguranţă. Ea o face benevol, bucuroasă, încântată că e membrul pe deplin funcţional al relaţiei, cel cu nota zece la sănătatea mintală, cel care a avut o copilărie fericită şi a scăpat fără niciun deficit psihologic. Nu are nicio îndoială în privinţa asta, că e capabilă şi cu mintea normală. În anii de facultate a urmat un curs de psihoterapie. „Diploma” care-i atestă cunoaşterea de sine a câştigăto cu greu.

Ideea psihoterapiei i-a aparţinut unuia dintre profesorii ei de la Şcoala Adler, care i-a spus că iar prinde bine să afle pe propria piele cum e să stai pe scaunul clientului. Sondarea psihicului ei, a insistat el, îi va arăta

cum să-i ajute pe alţii să procedeze la fel. Ştia că profesorul nu oferea acest sfat tuturor studenţilor şi se întrebase de ce se oprise asupra ei, însă nul întrebase niciodată. Ştia însă că unele şcoli le impun studenţilor, în vederea absolvirii, să urmeze un curs personal de psihoterapie. Cei care studiază psihologia jungiană, de exemplu, sunt supuşi unei riguroase analize personale în cadrul pregătirii profesionale.

După universitate, când se gândea să urmeze studii suplimentare, dar înainte de a se hotărî pentru Şcoala Adler, a luat în calcul ca opţiune posibilă Institutul Jung. I-a plăcut ideea jungiană de individuaţie, procesul realizării de sine independent de moştenirea culturală şi rasială, o modalitate de a atinge împlinirea. Fiecare om trebuie să ajungă la o înţelegere proprie a vieţii şi a sensului ei, neinfluenţată de ceea ce a deprins de la înaintaşii săi. Dar în general abordarea jungiană i s-a părut absconsă, amintind de o casetă încuiată, determinată de înclinaţia lui Jung spre misticism şi simbolism. Un psiholog jungian i-a spus la un moment dat că a duce o viaţă semnificativă ar presupune să se experimenteze pe sine însăşi ca participantă într-o dramă simbolică – o suspendare a neîncrederii la care ea nu ar putea ajunge niciodată. Cu opiniile sale mai pragmatice privind interesul social şi formularea obiectivelor, Adler i s-a părut mai interesant.

Terapeutul pe care îl alesese, Gerard Hartmann, era un adlerian şi, la fel ca ea, psiholog, numai că el era mai în vârstă şi avea mai multă experienţă şi deci titluri care să-l recomande. Ea avea pe atunci douăzeci şi ceva de ani, iar el trecuse de patruzeci. În dimineţile de marţi se prezenta la şedinţa stabilită pentru ora zece la cabinetul lui de pe Washington Street, lângă parc, şi îl însoţea într-o încăpere dotată cu încălzire şi aer condiţionat care funcţionau indiferent de vreme – drept care se obişnuise să-şi aducă două pulovere pe care să le îmbrace sau să le dezbrace după nevoie, oricare ar fi fost temperatura de afară. Celălalt lucru important pe care îl aducea era viziunea ei despre premisa fundamentală a psihoterapiei, o premisă

inspirată din diverse şcoli de gândire şi care ar fi putut fi exprimată astfel: oricine ai fi şi indiferent de unde ai veni, ai crescut şi ai dobândit alura actuală în grădina copilăriei mici. Altfel spus, orientarea ta în viaţă şi în lumea din jur – cadrul tău psihogen – a fost stabilită deja înainte de a te maturiza suficient pentru a pleca de acasă fără supravegherea părintească. Înclinaţiile şi preferinţele tale, punctele slabe şi cele tari, felul în care îţi circumscrii fericirea şi zonele în care simţi durerea – toate acestea te precedă în viaţa de adult, fiindcă atunci când erai foarte mic, în sinele tău naiv, impresionabil şi în dezvoltare, ţi-ai evaluat experienţele şi în funcţie de ele ai luat decizii referitoare la locul tău în lume, iar aceste decizii au prins rădăcini şi au dus la alte decizii care s-au cristalizat în atitudini, obişnuinţe mentale, un stil de exprimare – acel eu al tău cu care ai ajuns să te identifici în mod profund şi fără echivoc. Şi fiindcă înţelesese toate acestea la nivel teoretic în timpul şcolii, era pregătită să le abordeze la nivel practic în cadrul terapiei. Uşurinţa şi lejeritatea cu care acceptase această perspectivă izvorâseră din convingerea că în cazul ei, date fiind începuturile sale pozitive şi abordarea sănătoasă, durerea nu se va face simţită.

Pe Gerard îl plăcuse imediat, îi plăcuse doza substanţială de bărbăţie pe care i-o dădea masivitatea lui – avea capul mare, picioarele mari, umerii laţi şi pieptul larg, o înălţime impresionantă. Era foarte păros, cu o coamă bogată, închisă la culoare, şi încheieturi acoperite de păr, şi mirosea a ţigări şi a interior de automobil – mirosuri pe care ea le asocia cu bărbaţii şi cu masculinitatea, cu tatăl şi cu unchii ei. În plus, avea o privire uşor mijită. După felul în care se uita, ai fi zis că e cowboy, dar contracara această imagine purtând întotdeauna costum cu cravată şi refuzând să-şi scoată vreodată haina, aparent fără a remarca fluctuaţiile de temperatură din cabinetul său.

În prima zi, aşezată în faţa lui şi privind carnetul şi pixul pe care le ţinea pe braţul fotoliului, dar rareori le

folosea, şi familiarizându-se cu obiceiul lui de ai lăsa tot timpul din lume pentru a răspunde la o întrebare, îşi spusese că arată obosit, sleit de puteri, că trecuse prin prea multe confruntări cu clienţii lui. Dar expresia lui mereu ruşinată arăta că îi pare rău pentru suferinţa lor, şi pentru suferinţa ei, şi că era un tip afectuos, compătimitor şi de încredere.

— Spune-mi care e primul lucru pe care ţi-l aminteşti, începuse el, iar ea îi povestise amintirea care îi venise în gând.

— Eram în spital, unde urma să-mi fie scoase amigdalele, dar partea asta mi-a spuse mama abia mai târziu. Ceea ce-mi amintesc e că stăteam în pătuţul meu şi mă uitam în jur, la ceilalţi copii din pătuţuri, şi că m-am simţit tulburată când unul dintre ei a început să plângă.

Cum el aştepta, Jodi continuase:

— Nu puteam înţelege de ce plânge. Şi voiam să aflu. Gerard aşteptase mai departe, aşa că ea adăugase în final:

— Cred că aveam încă de pe atunci o chemare spre psihoterapie. Asta îl făcuse să râdă, iar ea se bucurase că are simţul umorului.

Îi ceruse să-i povestească şi despre alte amintiri din vremea copilăriei, iar ea îi oferise încă şase, după care el insistase să audă mai multe. Jodi era, desigur, familiarizată cu abordarea adleriană a amintirilor din copilăria mică şi ştia că lui nu-i pasă dacă ceea ce relata ea era corect sau real. Pentru un adlerian, amintirile sunt doar poveşti; valoarea lor rezidă în modul în careţi reflectă atitudinile – un teren fertil pentru terapeut, însă ea nu aplicase niciodată acest filtru asupra propriei persoane. Nefiind sentimentală, nu păstra suvenire, nici măcar un album cu fotografii, şi rareori se gândea la trecut. Ceea ce o surprinsese fusese valul de emoţie pe care îl stârnise fiecare amintire. Rămăşiţele zilelor apuse nu erau vechiturile pe care le crezuse, nu erau fosile, ci erau proaspete, încă vii şi animate.

Îşi amintise de o rochiţă cu model în carouri şi

aplicaţii de catifea, de mama ei care îi ondula părul cu fierul, de momentul în care limba i se lipise de o balustradă îngheţată, de încheietura pe care şi-o luxase căzând dintr-un pom, de fursecurile pe care le copsese împreună cu bunica Brett, de tatăl ei citindu-i poveşti, de fratele ei mai mare împingând-o când se dădea în leagăn, jucându-se împreună dea familia şi şotronul şi alte jocuri cu ceilalţi copii, îşi amintise cum îi dăduse prietenei ei o brăţară pe care ar fi preferat se păstreze şi cum îşi regretase generozitatea când prietena pierduse brăţara. Din şcoală îi reveniseră în minte o fată drăguţă pe nume Darlene, cu care ar fi vrut să semene, şi o alta numită Penny, care răspunsese greşit la întrebarea câţi membri sunt într-un trio. Odată cu fiecare amintire venise şi evaluarea, ceea ce decisese la momentul respectiv: îi plăcea să fie fată, nu avea să câştige nimic dacă îşi dădea aere sau făcea bravadă, bărbaţii erau drăguţi cu ea, era distractiv să se joace cu ceilalţi, era în regulă să fie egoistă când asta conta, putea copia de la Darlene lucrurile care îi plăceau (postura ei excelentă, de pildă), era mai isteaţă decât Penny şi avea potenţialul să ajungă cineva.

Dezvăluirile continuaseră şi în următoarele şedinţe. Îi povestise lui Gerard despre începuturile ei în psihologie, despre cum o percepuse ca pe o chemare... dar poate că greşise. De la vârsta de şapte sau opt ani, familia o considerase psihiatrul casei, cea care îl putea calma pe fratele ei mai mic, Ryan, predispus la coşmaruri şi accese de furie în care se muşca singur. „Chemaţio pe Jodi”, spuneau ei când copilul sângera sau se zvârcolea în pat. Iar ea se concentra asupra lui. Îl strângea lângă ea şi îl legăna până când adormea sau îi distrăgea atenţia cu glume şi jocuri. Avantajul era că părinţii o lăudau, iar ea credea în laudele lor şi se bucura să le primească. Dar calmarea fratelui mai mic nu seamănă nicidecum cu lucrul cu clienţii şi cu felul în care le abordezi furiile, invidiile, singurătatea şi lăcomia.

— Facem întotdeauna tot ce putem, îi spusese Gerard.

— Dar dacă tot ce putem nu e suficient?

— Dacă clienţii tăi ştiu că îţi pasă de ei, jumătate din bătălie e deja

— Câştigată. Sprijinul emoţional în sine poate face minuni. Mai departe te bazezi pe pregătirea ta şi pe intuiţie.

— Şi cum rămâne cu talentul, cu aptitudinile? Trebuie să aibă şi ele un rol.

— E ca în orice altă activitate. Ţi le dezvolţi. Devii tot mai bună pe măsură ce exersezi.

Gerard câştigase tot mai mult respect în ochii ei, devenise o ancoră care îi menţinea stabilitatea în ape necunoscute şi, într-un fel, muza ei. O încuviinţare, un cuvânt, un gest al lui Gerard putea fi un indiciu sau o subliniere. Privirea lui întotdeauna mijită şi vocalele rotunjite erau complici în misiunea de a o deschide. Chiar şi încăperea în sine, culorile ei neutre, lumina uniformă şi liniştea întreruptă doar de câte o izbucnire ocazională de voci din hol sau de bufnetul îndepărtat al unei uşi închizându-se, înăbuşit de parcă s-ar fi petrecut sub apă – chiar şi aceste detalii îi puteau deschide robinetul memoriei, o puteau întoarce în lumea primilor ani ai copilăriei, readucând-o încă o dată la viaţă.

Şi totuşi, nu avusese aşteptări mari, nu crezuse că va obţine prea multe din activitatea ei cu Gerard. Tindea se ia drept ceea ce era la nivel fundamental, o parte din educaţia ei, un nivel al pregătirii profesionale. Fiindcă, la urma urmei, nu venise la el cu probleme. Viaţa ei la momentul respectiv decurgea excepţional de bine. Clientul care îi zdruncinase încrederea sinucigându-se, tânărul Sebastian, se depărta treptat, dar sigur, într-un trecut în care imaginea de ansamblu includea alţi factori decât neglijenţa ei; în plus, ea şi Todd erau în al treilea an fericit de relaţie, încă în faza aceea fragilă şi tihnită în care mergeau pretutindeni împreună, ieşind în lume doar pentru a fi văzuţi în toată gloria lor senzuală. Niciodată nu fusese mai îndrăgostită şi nu se cufundase mai adânc în

plăcerile carnale, nici măcar în primul an de universitate, când trecuse printr-o etapă pe care n-ar fi putut se descrie, chiar şi atunci, decât ca promiscuitate absolută.

Inevitabil, discuţiile cu Gerard ajunseseră şi la mariajul părinţilor ei, îndeosebi la tăcerile dintre ei, care i se păruseră lui a fi un fertil teren de discuţie, judecând după felul în care tot revenea la ele. Dar pentru ea era un subiect vechi, care nu mai putea oferi surprize.

Gerard: Cum te simţeai când ei nu vorbeau unul cu celălalt? Jodi: Cred că pentru noi, copiii, era o atmosferă tensionată. Gerard: Tu te simţeai tensionată?

Jodi: Uneori îmi venea să râd. Când aveam oaspeţi la cină şi părinţii mei se gudurau pe lângă ei – ştii tu, concentrează-te asupra lor ca să nu fii nevoit să vorbeşti cu soţul ori soţia – eu mă uitam la Ryan, iar el îşi dădea ochii peste cap şi se prindea cu mâna de gât, iar eu izbucneam în râs şi pe urmă el începea să râdă şi stăteam amândoi acolo scuturându-ne de râs şi străduindu-ne să nu scuipăm mâncarea din gură. Asta chiar s-a întâmplat de câteva ori. Lucruri de genul ăsta.

Gerard: Râsul aduce o puternică detensionare.

Jodi: Nu ştiu dacă era ceva atât de grav… faptul că ei nu vorbeau. Adică pentru ei era, evident. Dar mi-am dat seama de asta abia când am mai crescut.

Gerard: De ce anume ţi-ai dat seama?

Jodi: De ceea ce i-a făcut el. De ceea ce a fost nevoită ea să suporte. Era un oraş mic şi toată lumea ştia ce se petrece. Cred că umilinţa a duruto mai rău decât orice altceva. Ideea că oamenii o compătimeau. Se simţea demoralizată.

Gerard: Deci, tatăl tău era infidel, iar mama ta, demoralizată. Ce efect avea situaţia asta asupra ta?

Jodi: Ciudat, tocmai mi-am amintit ceva. La un moment dat l-am urmărit până acasă la ea.

Gerard: Povesteşte-mi!

Jodi: Era o clientă. Venea la farmacie, iar eu remarcam mereu cum era îmbrăcată, cum se purta şi ce

cumpăra. Pastile de tuse, de obicei. Şi Valium. Întotdeauna el îi prepara reţeta pentru Valium. Ea se îmbrăca frumos – fustă, tocuri înalte, ruj de buze – totul era atât de evident! Era foarte neruşinată, ceea ce într-un fel mi s-a părut şocant.

Gerard: Continuă!

Jodi: A venit într-o sâmbătă, când eram şi eu acolo, dând o mână de ajutor, şi imediat ce a plecat cu cumpărăturile, el şi-a scos halatul şi mi-a cerut să am grijă de magazin, dar eu am închis şi m-am luat după el. Cred că până atunci am mai putut avea dubii. Dar a fost foarte explicit, foarte categoric să-l văd urcând treptele din faţa casei ei şi sunând la sonerie, şi se văd apoi pe ea deschizând uşa şi invitându-l înăuntru.

Gerard: I-ai spus ceva mamei tale?

Jodi: Ce rost ar fi avut?

Gerard: Cu *el* ai vorbit despre asta?

Jodi: Nu. Cred că înţelesesem deja. Femeia era văduvă – una dintre poveştile acelea din Vietnam, cu soţul care vine acasă în scaun cu rotile şi câteva luni mai târziu moare din cauza unei supradoze. Tata intrase într-o relaţie pe care, poate, o regreta, dar nu putea pur şi simplu se abandoneze pe femeia aceea.

Gerard: Iar mama ta nu la părăsit.

Jodi: Ar fi însemnat să destrame familia.

Gerard: În locul ei, tu ceai fi făcut?

Jodi: Dacă aş fi avut trei copii? Cred că aş fi procedat la fel. Aş fi rezistat. Dar trebuie să înveţi din greşelile lor, nu-i aşa? Eu nu mă voi pune într-o asemenea situaţie.

Gerard: Ce vrei să zici?

Jodi: Nu mă voi mărita. Nu voi avea o familie.

Gerard: Spui asta pe un ton foarte emfatic.

Jodi: Aşa simt.

Gerard: Într-un fel, asta te pune în situaţia de a plăti pentru greşelile lor.

Jodi: Vreau să deţin controlul asupra vieţii mele.

Vreau să fiu fericită.

Gerard: Fericirea nu e un medicament pe care îl putem prescrie.

Jodi: Dacă voi ajunge ca mama, numai eu voi fi vinovată.

Dar problemele părinţilor ei erau probleme de adulţi şi nu-i afectaseră prea mult viaţa de copil. Ar fi fost foarte dificil să găsească ceva mai bun decât familia ei prosperă de clasă mijlocie, cu valorile fundamentale solide traduse în muncă îndârjită, putere, spirit comunitar şi educaţie. Sau decât copilăria ei stabilă şi echilibrată, cu vacanţe de vară, lecţii de pian, cursuri de înot, mers la biserică duminica şi cine liniştite în familie. Crescând, fusese iubită, lăudată, disciplinată şi încurajată. Avusese rezultate bune la şcoală, îşi făcuse prieteni pe care îi păstrase, ieşise la întâlniri cu băieţii şi nu trecuse prin nicio fază dificilă. Singura fiică într-o familie cu trei copii, fusese protejată între fratele mai mare şi cel mic, iar din discuţiile cu Gerard realizase că şi acest lucru acţionase în avantajul ei. Fusese răsfăţată, dar nici mai mult, nici mai puţin decât mezinul familiei, Ryan. Iar celălalt frate, Darrell, era mai mare decât ea cu suficienţi ani ca să-i fie un mentor, nu rival.

Uneori, în timpul şedinţelor cu Gerard, avantajele certe de care se bucurase îi dădeau o senzaţie de stânjeneală, aproape căi venea să se scuze. Modul în care el o privea (întrebător, spera ea), obiceiul lui de a aştepta ca ea să spună mai multe, să mai adauge ceva – toate astea o făceau să se împotmolească şi să-şi pună semne de întrebare. Existau momente în care se simţea artificială – sau avea impresia că el o consideră artificială. Începuse se preocupe faptul că ar fi suspectato de disimulare

— Că ar ascunde vreun adevăr profund despre ea însăşi, că n-ar dezvălui o latură mai întunecată şi mai sumbră a poveştii, că i s-ar opune lui şi terapiei. Dar el nu spusese niciodată aşa ceva, iar ea fusese nevoită să conchidă că-şi imagina lucruri, că avea o uşoară paranoia,

un vag disconfort în privinţa procesului psihoterapeutic.

8

EL

Pentru o vreme, frâiele lui Todd sunt preluate de Natasha, care insistă ca el se însoţească prin tot oraşul, la diverse cumpărături şi alte deplasări. În fiecare zi pleacă de la birou la ore neobişnuite. Se duc la obstetrician, se uită după apartamente de închiriat şi cumpără lucruri pentru copil – jucării, un căruţ, un set cu pătuţ şi dulăpior – lucruri pe care Todd trebuie să le depoziteze în subsolul igrasios al clădirii lui de birouri, fiindcă nu au unde să le pună altundeva. Un motiv în plus, susţine Natasha, ca să-şi găsească o locuinţă împreună.

În a treia săptămână din septembrie, Todd semnează un contract de închiriere pentru un apartament cu două dormitoare în zona River North. Natashei îi place, fiindcă e recent renovat, cu jacuzzi şi bucătăria îmbrăcată în granit şi lemn de tek. E încântată şi că se pot muta în el pe 1 octombrie, adică în foarte scurt timp.

După semnarea contractului, care are loc într-o zi de lucru înainte de amiază, Natasha declară că se impune o partidă de sex pentru celebrarea momentului, aşa că iau obişnuita lor cameră la Crowne Plaza, iar Todd face tot posibilul să fie la înălţime, în ciuda veştilor pe care le primise ceva mai devreme de la Cliff, despre infiltraţiile din subsolul clădirii de apartamente de pe Jefferson Park. Ştiau despre situaţie, dar Cliff i-a spus că e mai rău decât crezuseră şi că ploaia de ieri fusese un semnal de avertizare. Imediat ce poate pleca, se duce la clădire ca să vadă el însuşi infiltraţia de pe peretele vestic (unde are de gând să amplaseze spălătoria), care nu va face decât să se agraveze. Asta înseamnă o ştirbire considerabilă a marjei lui de profit şi, după contractul semnat dimineaţă, nu are darul să-l lase într-o stare de spirit pozitivă. E o prostie să plătească două locuinţe în acelaşi oraş, dar ce alte opţiuni are? La urma urmei, Natasha îl are la mână, iar situaţia cu Jodi încă nu e rezolvată. Deşi Natasha insistă că soţia lui

ştie adevărul, el nu e tocmai sigur că aşa stau lucrurile. Se gândise să aibă o discuţie cu Jodi, dar când îşi imaginează conversaţia, ajunge la un punct mort, dat fiind că el însuşi nu a luat o decizie fermă cu privire la viitor şi că despărţirea de ea nu e în niciun caz un element clar în agenda lui. Natasha n-are decât să-l preseze şi să-l bată la cap, dar el va ajunge singur la propria concluzie, la timpul potrivit.

Un alt lucru care-i pune răbdarea la încercare e gelozia Natashei. Insistă ca el se părăsească pe Jodi şi să se mute la hotel. Nu e drept, susţine ea, ca Todd să se ducă acasă la Jodi în fiecare seară în vreme ce ea îi creşte copilul în pântec. Mai rău, a căpătat o curiozitate bolnăvicioasă în privinţa vieţii lui cu Jodi. Vrea să ştie despre ce vorbesc, ce mănâncă la cină, în ce se îmbracă la culcare. Todd îi spune că el şi Jodi sunt prieteni, că n-au mai făcut dragoste de ani buni. Odată i-a zis chiar că Jodi le doreşte numai bine, dar nimic nu pare se potolească. Ce bine ar fi dacă s-ar controla puţin şi sar linişti. El şi Jodi sunt împreună de mult timp. Natasha e tânără, nu înţelege greutatea anilor. E nerăbdătoare şi îi lipseşte perspectiva, se înfierbântă repede, tinde să fie încăpăţânată şi voluntară, ca tatăl ei.

E totodată o mamă înnăscută, genul mămos care vrea o familie mare, iar lui îi place asta, aproape că se poate imagina în rolul de patriarh, părintele binevoitor al unui şir de fete şi băieţi mari şi mici. Îi vede aliniaţi ca la o fotografie de familie, curaţi şi aranjaţi, tăcuţi şi cuminţi. Mai presus de orice, copiii trebuie să ştie să se poarte; nu poţi să-i laşi de capul lor, să te conducă ei pe tine. Când băieţii lui vor fi suficient de mari, îi va învăţa trucurile meseriei, le va arăta oraşul, le va explica modul în care s-au dezvoltat cartierele în timp, cum s-a schimbat valoarea proprietăţilor, cum să recunoască o afacere bună – toate cunoştinţele lui fiind transmise mai departe, fără nimic irosit. E o viaţă diferită de cea pe care o duce acum şi în multe privinţe îl atrage, dar deocamdată e doar o idee, o proiecţie, o posibilitate. Natasha trebuie să aibă răbdare şi

să ia lucrurile aşa cum vin, fiindcă nimic nu-i bătut în cuie. Nimic nu e hotărât. El nu va face niciun pas înainte ca un drum clar să se deschidă în faţa lui. Nu va renunţa orbeşte la căminul pe care şi la clădit cu Jodi şi la tot ce au împărţit ei în toţi anii ăştia. Jodi e piatra lui de temelie, lumea lui, pământul făgăduinţei. Când intrase în viaţa lui – când apăruse arătând jalnic în rafalele de ploaie într-o intersecţie blocată, când îl ajutase să finalizeze conacul Bucktown, când decisese să creadă în el şi venise a doua zi să-i dea o mână de ajutor la zugrăveală, urcată pe scară cu o graţie supremă, pe atunci el nu-şi dorea decât să fie în ea – în pielea ei imaculată, în trupul ei suplu, în inima ei deschisă. Şi apoi, pe măsură ce lucrurile au evoluat, iar comuniunea dintre ei să adâncit, ceva în el s-a schimbat, pământul să solidificat sub picioarele lui, iar el şi-a pierdut sentimentul acela că nu poate face niciun pas corect şi că orice mişcare a lui se va dovedi greşită.

În casa în care a copilărit nu existase niciodată o senzaţie de echilibru; totdeauna era o problemă de alianţe incerte: mama lui care îl proteja de tată, tatăl lui montându-l împotriva mamei, propria lui confuzie şi loialităţile mereu în schimbare. Petrecuse mult timp împreună cu familia Kovacs, mâncând de seară alături de Dean şi ai lui şi uneori rămânând să doarmă acolo, părându-i-se ciudat şi impresionant că domnul Kovacs era de fiecare dată prezent la masă, că îşi lăuda soţia pentru felul cum gătise şi că rareori îl vedeai cu un pahar de băutură în mână. Doamna Kovacs îl invita pe Todd să li se alăture de Ziua Recunoştinţei, iar într-un an îl rugase să vină cu ei în vacanţa de vară – ca să-i ţină companie lui Dean, adăugase ea. Fusese amabilă şi diplomată, lăsând impresia că el le făcea lor o favoare, nu invers.

Când îi întâlnise, părinţii lui Jodi îi amintiseră de doamna şi domnul Kovacs. Aveau acelaşi aer lejer al unor firi plăcute şi cordiale, iar casa lor îi dădea acelaşi sentiment de confort stabil de clasă mijlocie, iar când se aşezase împreună cu ei la o friptură şi un pahar cu suc de mere, avusese o pregnantă senzaţie de déjà vu. Fusese

impresionat de relaţia deschisă şi fluidă dintre Jodi şi mama ei, evidentă când aduseseră mâncarea la masă, şi de camaraderia dintre ea şi tatăl ei, care o tachina cu privire la progresele rapide în pregătirea profesională, numind-o Frau Doktor Jodi, motiv pentru care ea căpătase o delicioasă roşeaţă în obraji. Se simţise un intrus venit dintr-o clasă socială inferioară, prietenul care renunţase la şcoală şi preferase viaţa riscantă, poate chiar fără sorţi de izbândă, a unui întreprinzător la început de drum incert. Era sărac, neîncercat în ale vieţii şi nu reuşise să demonstreze nimic, aşa că se înţelegea de la sine că nu va întruni aprobarea părinţilor lui Jodi.

Dar domnul Brett – un bărbat solid, cu ochelari cu rame negre, un om care nu zâmbea nici măcar atunci când făcea o glumă şi care, după spusele fiicei lui, fusese un ferm adept al disciplinei în relaţia cu copiii – se dovedise afabil şi atent, iar doamna Brett se arătase, de asemenea, foarte drăguţă, o femeie frumoasă, cu un aer rafinat, care îl întâmpinase pe Todd cu o căldură evident afişată.

Când toată lumea se aşezase la masă, cu şervetele pe genunchi, Jodi spusese:

— Todd restaurează un vechi conac în Bucktown. Proprietarul anterior la transformat în pensiune şi la lăsat într-o stare jalnică. Todd face un mare serviciu municipalităţii, numai că autorităţile habar n-au.

— Într-adevăr, Todd? întrebase doamna Brett.

— Pare un proiect dificil, constatase domnul Brett.

— Şi face toată munca el singur, precizase Jodi. Cunoaşte toate procedurile tehnice şi chiar se pricepe.

— Şi ce program ai? se interesase tatăl ei.

— Păi, cred că lucrez cât de repede pot.

— Se descurcă de minune şi la partea economică, adăugase Jodi.

Ei bine, no minţise chiar, însă nici nu-i spusese adevărul – faptul că conacul Bucktown era la fel de solid ca nişte nisipuri mişcătoare, că mlaştina datoriilor era cât pe ce să-l înghită, că va ajunge să lucreze în construcţii, lucru

pe care-l făcuse verile în timpul liceului şi din nou timp de câţiva ani după ce terminase şcoala – şi că în acel moment critic, momentul în care ar fi trebuit să ezite abia perceptibil în faţa părinţilor ei, în acel moment încrederea îl părăsise complet.

— E nevoie de curaj ca să te implici în aşa ceva, spusese domnul Brett.

Dar acum e timpul s-o faci, cât eşti tânăr încă şi ai energia necesară.

— Tu ai cumpărat farmacia în tinereţe, remarcase Jodi privind spre tatăl ei.

— Eu şi mama ta aveam cam aceeaşi vârstă pe care o aveţi voi acum.

— Cel mai rău lucru este să-ţi laşi visurile să piară fără să lupţi pentru ele, intervenise doamna Brett.

— Mama a vrut să fie cântăreaţă, îi explicase Jodi. Are o voce minunată.

— Aveam odinioară!

Domnul Brett se întorsese spre el.

— Să ai propria afacere, asta e soluţia. Nu contează ce faci, atât timp cât eşti propriul tău stăpân.

— Unii oameni sunt mai interesaţi de securitate, spusese Todd, îndoindu-se într-un fel de această aprobare unanimă.

— Va veni şi asta cu timpul, îl asigurase tatăl lui Jodi.

— Trebuie să începi de undeva, adăugase mama ei.

— Şi ce fel de casă e? se interesase domnul Brett.

Todd răspunsese că fusese construită în 1880, dar că, spre deosebire de multe dintre clădirile ridicate în Chicago în acea perioadă, aparţinea mai degrabă stilului gotic revivalist, decât celui victorian, şi că era de fapt un fel de monstruozitate.

— Seamănă cu o casă bântuită tipică. Şi a ajuns o ruină. Chiar şi terenul e compromis, plin de bălării şi moloz. Trebuie să închiriez un tractor ca să ar pământul.

— Va trebui să plantezi seminţele de iarbă cât mai

curând, îi recomandase domnul Brett. Să le dai o şansă să prindă rădăcini înainte să vină vremea rece. Sau gazonul, dacă aşa preferi, dar seminţele dau rezultate mai bune pe termen lung şi sunt mai ieftine.

— Credel pe cuvânt, intervenise Jodi. Tata ştie multe despre iarbă.

— Am remarcat peluza când am venit.

— Peluza aceea e bucuria şi mândria lui, îi explicase doamna Brett.

— Să nu laşi iarba să te intimideze, spusese apoi tatăl. Să plantezi şi să întreţii iarba e doar o simplă chestiune de chimie.

Puţin mai târziu, când se plimbau amândoi pe afară, Todd îi mărturisise lui Jodi:

— Îmi plac părinţii tăi. Sunt foarte drăguţi.

Era spre sfârşitul verii, acea perioadă a anului în care florile luxuriante încep să se treacă, iar asfinţitul se aşterne cu o lentă şi arhaică maiestuozitate. Lumina înserării şovăia spre apus în vreme ce ei rătăceau pe străzile liniştite, pe lângă liceul lui Jodi, pe lângă biserica metodistă la care mersese în copilărie cu familia şi pe lângă casele prietenilor care, la fel ca ea, crescuseră şi se mutaseră din zonă. Jodi era deja o prezenţă solidă în viaţa lui, dar încă persista o aură de mister în jurul ei, o strălucire ale cărei origini îi era greu să se discearnă. Un singur lucru ştia, că nu întâlnise niciodată o fată pe care să-şi fi dorit atât de mult se impresioneze. Năzuia să se ridice la înălţimea încrederii pe care o avea ea în el, să fie omul pe care şi-l dorea ea şi pe care-l merita. Mergând alături de ea în lumina radiantă a crepusculului, pe străduţele nefiresc de pustii ale orăşelului de provincie, mângâiaţi de adierile înmiresmate ale aerului ce părea el însuşi o baie liniştitoare, simţea că viaţa lui stătea în sfârşit să înceapă, că Jodi era zeiţa pe care avea se venereze şi talismanul care urma să aşeze toate lucrurile pe făgaşul lor.

Când se întorseseră din plimbare, cerul se

întunecase, iar luminile se aprinseseră pe străzi. Plănuiseră să rămână le ai ei peste noapte şi să plece spre casă a doua zi, după prânz. Ştia că vizita lor trebuia să fie una castă, fiindcă Jodi îl avertizase că părinţii ei erau de modă veche şi, într-adevăr, domnul Brett avusese grijă să-l conducă în camera care fusese odinioară a lui Ryan, în vreme ce Jodi, din câte înţelesese el, avea să-şi petreacă noaptea în dormitorul ei, din capătul holului. Lui situaţia i se păruse înduioşătoare, chiar vrednică de laudă – acel impuls al părinţilor ei de aşi proteja fiica după toate posibilităţile lor, cel puţin cât timp se afla sub acoperişul lor. La fel ca majoritatea părinţilor, fără îndoială că şi ei îşi vedeau fata ca fiind încă un copil şi la un anumit nivel trebuie să-l şi perceput pe el ca pe un străin periculos, care-şi făcuse loc în nucleul familiei. El însă fusese bucuros să ia ospitalitatea lor drept ceea ce era şi să nu se intereseze de ceea ce ar fi putut mocni sub temelia tribală. Ştia, de pildă, că exista un fel de problemă între Jodi şi fraţii ei – că nu vorbea cu cel mare şi că-şi făcea griji în legătură cu cel mic, care se dovedise a fi oaia neagră a familiei – dar băieţii nu figuraseră în conversaţia generală şi nu existau semne de tensiune între părinţi.

Câteva luni mai târziu, în splendoarea zilelor de toamnă, când copacii erau învăpăiaţi în culori vii, iar lumina piezişă arunca o scânteiere aurie asupra oraşului – lui întotdeauna toamna i se pare că ar trebui să răsune chemări de trâmbiţe şi surle – după ce vându-se conacul Bucktown şi îşi consolidase viitorul, în mintea lui cel puţin, găsise împreună cu Jodi un mic apartament în zona Loop şi îşi uniseră astfel bunurile şi vieţile.

Voia să se însoare cu ea, intenţiona să se însoare cu ea şi căuta modalităţi în care să-i ceară mâna, aşa încât să-i anihileze orice opoziţie. Era perfect să fie împreună, spunea ea, de ce să strice lucrurile? Dar lui i se părea că ar putea se convingă, se flata că ar putea trece de garda ei ţinută sus. Îl atrăgea ideea unui angajament, a unei fortăreţe comune, ca un legământ care să le garanteze viitorul. Dacă nu-ţi asiguri cetatea de la bun început, cum

ai putea spera să reziste când vor veni furtunile? Voia să-şi dăruiască reciproc iubirea, se consacre unui scop mai mare decât ei doi.

În final decisese că cea mai bună tactică era să i-o declare în mod direct, cu speranţa că ea ar putea accepta cuprinsă de spiritul spontaneităţii, şi încercase de multe ori se facă, dar ea nu-l luase niciodată în serios. El îi spunea: „Hai să ne căsătorim”, iar ea replica: „N-am putea să ne oprim mai întâi la supermarket?”

Atitudinea ei îl irita puţin, însă era ceva de admirat în fermitatea pe care o dovedea. Oricum, băieţii nu renunţă niciodată la visul nunţii.

Să ştie că are făgăduinţa ei – se audă spunând cuvintele, rostind legământul – ar fi însemnat mult pentru el, dar dragostea şi devotamentul ei nu le-ar fi pus niciodată la îndoială. Ea era a lui; îşi aparţineau unul altuia. Şi erau fericiţi. Ea avea grijă de el în moduri surprinzătoare, făcând o artă din detaliile gospodăriei, uşurând povara vieţii de zi cu zi, iar asta era ceva nou pentru el, această gratificare domestică – faptul că o găsea acolo, pentru el, când venea acasă, că era atât de drăguţă, că mâncarea era delicioasă, că avea hainele spălate şi călcate mereu, că ea voia să facă toate astea pentru el. I se părea totul atât de fragil, de superb, încât se temea că nu poate dura, dar cuplul pe care îl formau avea o surprinzătoare stabilitate intrinsecă. Cu Jodi, relaţia nu avusese niciodată la bază sexul – sau nu în principal sexul. Sau hai să zicem că era ceva ce depăşea cu mult sexul. Jodi avea valori fundamentale ferme, ştia bine ce vrea. Alături de Jodi te puteai relaxa. Nu existau agende ascunse, nimic care să te şocheze când te aştepţi mai puţin. Şi totuşi, era în persoana ei ceva mult mai mult decât asta. Erau profunzimi pe care el nu le putea sonda, focuri care nu îl încălzeau, locuri la care el nu putea ajunge. Jodi avea substanţă. Era tot ce-şi putea dori un bărbat şi mai mult decât atât.

EA

— Doamna Gilbert?

— Da.

— Sunt Natasha Kovacs.

Urmează o pauză, timp în care Jodi se gândeşte să închidă telefonul.

Nu va avea nimic de câştigat din discuţia asta.

— Vă rog să nu închideţi, doamnă Gilbert.

— Oare ce-ar putea să vrea? se întreabă Jodi.

— Nu sunt aşa cum mă credeţi dumneavoastră, continuă Natasha. Vă rog să mă credeţi, mă simt îngrozitor după tot ce s-a întâmplat. Şi eu, şi Todd. Cred că într-un fel vă sun ca să vă spun că îmi pare rău. Că amândurora ne pare rău.

Cum e posibil ca viaţa ei să fi ajuns la un moment culminant atât de implauzibil, când ea a făcut tot ce ia stat în puteri, atâţia ani, ca lucrurile să meargă bine, s-a străduit să fie utilă şi înţelegătoare, o bună soţie şi prietenă, chiar şi în circumstanţe adverse? Todd nu e un bărbat alături de care să fie uşor să trăieşti, şi totuşi ea a făcut ca totul să fie un succes, a ţinut lucrurile laolaltă, a creat şi a menţinut o existenţă agreabilă şi liniştită pentru amândoi.

— Voiam să vă spun că apreciez tot ce aţi făcut pentru noi, pentru mine şi tatăl meu, când a murit mama, spune Natasha. Vă rog să mă credeţi că nu am uitat. Cadourile de aniversare. Zilele în care aţi mers cu mine la cumpărături pentru haine de şcoală. V-aţi dat toată silinţa, doamnă Gilbert. Aţi fost singura care a umplut golul rămas şi asta a însemnat mult. Întotdeauna mă gândesc la dumneavoastră cu drag şi niciodată n-am vrut să…

Nu poate permite ca pălăvrăgeala asta să continue. Ce-o fi în mintea fetei ăsteia?

— Natasha, o întrerupe ea. Îţi dai seama, cred, că situaţia asta o să se termine urât pentru tine. Şi nu mă mai privi ca pe un mentor. Nu-ţi mai vreau binele şi nu mai avem nimic de discutat.

Şi totuşi, Natasha continuă.

— Pot să înţeleg de ce vă simţiţi aşa. Poate chiar mă urâţi, şi nu v-aş învinovăţi dacă aşa ar fi. Dar trebuie să recunoaşteţi că am încercat. Nu mi-a fost uşor să vă sun, doamnă Gilbert. Nici nu ştiam măcar dacă veţi vrea să vorbiţi cu mine, în ciuda spuselor lui Todd. Mi-a zis că sunteţi fericită pentru noi, dar poate că asta e doar ceea ce-şi doreşte şi-şi închipuie el. Aţi trăit împreună mult timp. Ştiu că vă va lipsi. Cel puţin

— Până când vă veţi obişnui cu situaţia. Va spus, nu-i aşa, că am închiriat împreună un apartament în River North?

Se opreşte, îi aşteaptă reacţia. Jodi răspunde cu tăcere.

— Îmi pare rău dacă vestea vă şochează, doamnă Gilbert. Trebuie să avem un cămin pentru copil. E un apartament frumos. Poate veţi veni să ne vizitaţi după ce ne vom muta. Ne-ar face mare plăcere. Într-un fel, veţi fi ca o mătuşică.

Până acum Jodi să tot plimbat prin încăpere, schiţând un soi de opt strâmb – în sens orar în jurul canapelei şi al scaunelor din faţa şemineului, pe lângă peretele cu ferestre, în sens invers orar pe după masă şi înapoi. Acum se opreşte. Tod e cel vinovat aici. Todd a expuso la aşa ceva. Să-i fie ruşine că a pus ochii pe copila asta, care e atât de naivă şi de înciudată, atât de teribil de nesigură. Todd e un tip insensibil, dar cum poate abuza de fata asta cu atâta meschinărie… fiica celui mai bun prieten al lui?! Biata de ea, habar n-are cine e Todd cu adevărat şi cum operează el.

— Natasha, spune ea, înţeleg că eşti îndrăgostită până peste urechi şi că nu ştii cum să procedezi. Cât ai, douăzeci, douăzeci şi unu de ani? Tatăl tău mi-a zis că eşti încă la şcoală. Şi că eşti foarte inteligentă, dar eu trebuie să-ţi spun că n-am aceeaşi impresie, ţinând seama de alegerile pe care le faci. Ţinând cont de direcţia pe care pari se fi adoptat în viaţa ta. Oricum, ideea e că nimic din

toate astea nu mă priveşte pe mine şi numi placi, nu-mi pasă de tine suficient cât să te ajut, sunt ocupată şi acum trebuie să plec, şi te sfătuiesc să nu-mi mai telefonezi niciodată.

Sunt momente, iar ăsta e unul dintre ele, în care se gândeşte că a greşit refuzând să se mărite cu Todd. Uneori îi e greu să-şi aducă aminte de ce să opus atât de vehement căsătoriei. A fost mai mult o reacţie, decât o decizie. Aversiune, dezgust, ceva la nivel visceral. El a vrut să se însoare cu ea şi chiar i-a cerut mâna. A făcut-o de mai multe ori, dar momentul pe care şi-l aminteşte cel mai bine, momentul care a avut ceva special a fost într-o zi din august, o zi cu arşiţă şi un soare strălucitor.

Stăteau amândoi până la brâu în apa lacului şi priveau o iolă plutind în zare. Se uitau la ea de mult, absorbiţi de felul în care se micşora treptat în zare, ajungând doar cât un punct, mică şi informă, profilată pe linia orizontului.

— Nici n-ai zice că e o barcă, spusese Todd. Ar putea fi orice.

— E atât de mică! Poate că e doar un grăunte de sare.

— Un grăunte de sare. Cam atât de mare e.

— Cumpănită la marginea lumii.

— Vezi, aproape că vibrează.

— Tremură. De parcă ar pulsa.

— Gata să se dematerializeze.

— Să dispară în eternitate.

— O să fie spectaculos.

— Ca şi când ai privi imposibilul.

— Ca şi când ai fi martor la mersul universului.

Ţinându-se unul de celălalt, îmbătaţi de anticipare şi de efortul de a privi în distanţă, făceau tot posibilul să nu clipească, de teamă că vor rata acea fracţiune de secundă în care legile fizicii ar sincopa şi sar produce imposibilul – o iolă dispărând chiar în faţa lor. Uzi, tineri, îndrăgostiţi,

protejaţi de cerul arcuit deasupra lor, absorbeau întreaga experienţă ca pe *ceva*, ca pe o exaltare, un moment de izbândă şi împlinire, o celebrare. Şi când miracolul se petrecuse, când iola dispăruse şi nu existase nicio pauză, nicio clipă între secunda în care el o văzuse şi ea o văzuse, când strigaseră amândoi la unison, într-o izbucnire spontană, atunci el spusese: „Hai să ne căsătorim”. Un gând exuberant, pentru un moment exuberant. Un moment pe care acum ar vrea să-l retrăiască şi să-l reconsidere.

10

EL

În dimineaţa de 1 octombrie, Todd se trezeşte devreme. Stă întins pe spate ţinându-şi penisul în mână, încercând să nu piardă firavele reminiscenţe ale unui vis erotic. Când visul e irevocabil pierdut, se întoarce pe o parte şi priveşte spre întinderea de pat care îl desparte de Jodi. Stă cu spatele la el, cu genunchii îndoiţi. Prinzând-o cu un braţ pe după talie, îşi lipeşte trupul de al ei. Ea scoate un mic sunet jos, din gât, dar respiraţia ritmică nu i se schimbă. Umplându-se de mirosul ei, un amestec de păr proaspăt spălat şi piele caldă, închide ochii şi se cufundă într-o toropeală somnolentă. Abia când se trezeşte a doua oară îşi aminteşte de problema pe care o are şi care îi năvăleşte în gânduri ca un bubuit de tunet.

Ziua în care se mută.

Vede cuvintele scrise parcă în litere de tipar pe o bandă care clipeşte, ca un banner pe cerul albastru, ca desenate cu un băţ în nisipul ud. N-a existat niciun moment în care să fi luat el decizia asta şi nici chiar acum n ar putea spune că s-a hotărât. Dar simte un impuls să meargă înainte, un imbold să încerce, să iasă din zona lui de confort, să se scuture puţin. E ca şi când şi ar smulge rădăcinile şi sar muta într-o altă ţară, sentimentul că oamenii care fac asta au un apetit pentru cei exotic, o pornire de a se crea pe ei înşişi din nou. Ştie că agitaţia asta a lui e în parte biologică, dar îi place povestea înnoirii. Ştie şi că ceea ce e pe punctul să facă îl va transforma într-

un clişeu pe două picioare, însă instinctul dea se ierta e puternic.

Natasha a insistat ca el să-şi ia liber de la lucru azi, iar Todd a acceptat să ajungă la ea pe la ora zece, cam în acelaşi timp cu angajaţii firmei de mutări. Vesela şi mobilierul ei de doi bani le vor oferi măcar un început. Un singur lucru nu are el de gând să facă – să se certe cu Jodi pentru bunurile din casă. Orice s-ar întâmpla, el n-o să transforme situaţia asta într-o ciorovăială meschină. Despărţirea o să-l coste, asta ştie, dar teama pentru viitorul lui financiar este încă neclară, un spectru fără formă şi contur. A evitat să-i confere substanţă aşa cum a evitat multe alte lucruri. Să-şi sune avocatul, de exemplu. Să-i spună lui Jodi că pleacă de acasă.

O să fie dificil, îşi dă seama de asta. Într-o asemenea privinţă nu e deloc o idee bună să aştepţi până în ultimul moment. Când vine vorba despre schimbări, femeile ţin mult la sincronizare. Dar, cine ştie, poate că Jodi se va arăta înţelegătoare. E o fire blajină, nu posesivă şi nici teritorială, şi obişnuieşte să ia lucrurile aşa cum vin. E greu de asimilat faptul că toate astea se întâmplă, că diseară n-o să mai vină acasă, că niciodată n-o să mai doarmă lângă ea în camera asta familiară, că viaţa lor împreună, pe care el o privise întotdeauna ca pe un peisaj cu dealuri unduioase, era de fapt un tren pe şine, îndreptându-se spre o destinaţie finală. Încearcă să vadă cu ochii minţii apartamentul închiriat în River North şi nu reuşeşte. A stat acolo cincisprezece minute cel mult, iar timp de zece minute din astea cincisprezece a discutat detaliile cu proprietarul.

Când Jodi îşi face apariţia, el stă la masă răsfoind ziarul de dimineaţă şi bând a treia ceaşcă de cafea.

— Încă mai eşti aici, constată ea.

O explicaţie e necesară, dar cu toate că s-a tot gândit la asta timp de aproape o oră, tot nu ştie ce ar trebui să spună.

— Ieşi tu cu câinele? o întreabă.

— Da, de ce?

Jodi ţine lesa într-o mână şi cheile în cealaltă.

— Vin cu tine. Ea se încruntă.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Doar că… Trebuie să vorbesc cu tine.

— Spune-mi.

— Aşteaptă să ieşim.

În lift, stau toţi trei cu faţa înainte: el, Jodi şi câinele. Cineva ar trebui să aştepte jos, în hol, cu un aparat foto, gata să-i pozeze când se deschid uşile. E un moment care merită imortalizat, familia chiar înainte să se destrame, plăci tectonice odinioară aliniate depărtându-se acum una de cealaltă. Totul e altfel. Fără cale de întoarcere. Cel mai rău ar putea fi pentru câine, care nu va înţelege ce s-a întâmplat şi va dormi cu un ochi deschis, aşteptându-l să vină acasă din clipăn clipă. În vreme ce se îndreaptă spre apă, lacrimile îi curg pe obraji. Jodi nu comentează. Poate că n-a observat. N-a spus nimic de când au ieşit din casă, clipă în care a remarcat că e o zi frumoasă şi şi-a pus ochelarii de soare. Trebuie să ştie ce urmează, mai ales dacă a vorbit cu Dean, aşa cum susţine Natasha. Tăcerea ei i se pare densă şi intenţionată, o baricadă.

Traversează aleea pentru biciclişti spre spaţiul verde de lângă lac şi dau drumul câinelui din lesă. Promenada de pe mal e aglomerată pentru o zi de lucru. Oamenii se bucură de soarele de toamnă, făcându-şi provizii pentru iarna care se apropie. Ea stă cu spatele spre apă, încadrată de fundalul luminos format de cer şi lac. El se vede în lentilele ochelarilor ei de soare, cu umerii aduşi, cu două fire umede strălucindu-i pe obraji. Ochii ei nu se văd, însă el simte că starea de spirit i s-a schimbat, că într-un fel ştie şi înţelege.

— Îmi pare rău, spune Todd.

O trage spre el şi hohoteşte cu faţa în părul ei. Ea nu se opune şi se lasă moale în braţele lui. Împărtăşesc un moment de durere distrugătoare, strânşi afectuos unul lângă celălalt, piept la piept, inimă la inimă, împreună ca o

singură ființă în lumina dimineții. Abia când se despart, iar ea își schimbă poziția, întorcându-se pe sfert și scoțându-și ochelarii, abia atunci își conștientizează el greșeala. Ea îl privește cu ochi uscați, încruntată, cu sprâncenele strânse una în alta, cu ochii plini de suspiciune.

— Ce e? îl întreabă. Ceai vrut să-mi spui?

Acum îi pare rău că s-a băgat în așa ceva. Ar fi fost mai bine să-i lase un bilet, ceva scurt și vag, că se familiarizeze delicat cu noua situație. De ce să aibă o confruntare când fără ea ar fi mai plăcut pentru amândoi? Discuția față-n față este prea dură, la fel ca drumul fără întoarcere pe care îl deschide. Nu e nevoie să ridice un zid din vorbe! Cuvintele sunt ca niște instrumente, ușor de transformat în arme, creând un final acolo unde nu-i nevoie de unul. Viața nu înseamnă cuvinte. Prin natura lor, oamenii sunt cu picioarele în două luntri, purtați încolo și-ncoace de vânturi capricioase și schimbătoare.

— Credeam că știi, îi spune el. Credeam că ai vorbit cu Dean.

Expresia ei nu se schimbă. Îl țintuiește cu ochi mijiți și duri. El simte cum se chircește, ofilindu-se din interior.

— Nu, reia el. Numi îngreuna situația. N-am planificat eu lucrurile în felul ăsta. Așa au căzut zarurile. Nu putem decide tot ce ni se întâmplă. Tu *știi* asta!

Se simte ca un ticălos. Ea n-a scos nicio vorbă, dar pe el la montat. Se întoarce cu spatele și se uită spre pajiște, unde doi bărbați se joacă aruncându-și unul altuia un disc.

— La ce te referi, mai exact? întreabă Jodi.

— Uite ce e. Îmi pare rău. N-o să vin acasă în seara asta.

— Cum adică n-o să vii acasă? Dar unde o să fii?

— Mă mut. Tu chiar n-ai știut?

— Te muți? Unde te duci?

— Ți-o amintești pe Natasha Kovacs, spune el, și e o afirmație, nu o întrebare. Nu că nu te-aș iubi.

Cearta publică și zgomotoasă care începe îi ia pe amândoi prin surprindere. Vreme de ani și-au ținut în frâu

diferendele. Cel mai rău e că disputa se axează pe elemente irelevante. Aşa cum ştia el că se va întâmpla, Jodi are ce are cu momentul pe care el la ales.

— Frumos din partea ta că-mi spui. Mă bucur mult că n-ai aşteptat mai mult. N-aş fi vrut să fiu ultima care te felicită.

Îi displace când e sarcastică.

— Ai dreptate, răspunde el. Am daton bară. Sunt vinovat. Am stricat totul.

— Ei bine, pierdereai a ta. Aş fi putut să-ţi organizez o petrecere. Să-ţi

— Cumpăr un ceas de aur.

— Îmi pare rău că nu ţi-am spus mai din timp.

— De ce? De ce nu mi-ai spus mai din timp?

— Fiindcă nici eu însumi n-am ştiut ce-o să fac.

— Ştiai că te-aş fi dat afară, de asta nu mi-ai spus.

— Nu-i adevărat.

— Chiar te-aş fi dat afară.

— Da, dar eu nu la asta m-am gândit.

— Dar la *ce* te-ai gândit, Todd? Spune-mi şi mie. Cea fost în mintea ta? De ce ai aşteptat până în ultima clipă, la ieşirea pe uşă, ca să-mi comunici vestea?

— Ţi-am zis! Nu ştiam ce vreau. E complicat. Situaţia e complicată.

— Ai semnat un contract de închiriere pentru un apartament acum o săptămână. Ai semnat un contract! Cât de complicat e lucrul ăsta?

— Deci ai ştiut. Ai ştiut tot timpul.

— Nu mi-a venit să cred. N-am crezut că vei merge până la capăt.

Amândoi ţipă, aruncând cuvinte peste întinderea anilor. O parte din el vrea să se oprească, să-i spună că totul e o uriaşă greşeală, că nu ştie cea fost în mintea lui. Înţelege că la asta se gândeşte şi ea – asta iar plăcea şi poate că pe jumătate la asta se aşteaptă – ca toată nebunia asta urâtă să se încheie ca o furtună într-un pahar cu apă,

cu o paradă de iertare şi mai târziu cu o seară în oraş, cu şampanie şi o plimbare pe malul râului la lumina lunii. Este o imagine plăcută, şi aproape că o poate vedea aievea.

Fără niciun avertisment, ea scoate un urlet şi se repede asupra lui cu pumnii încleştaţi. El e de două ori cât ea şi îi prinde încheieturile fără efort. Ea ridică un genunchi, dar el o ţine la o lungime de braţ. Până la urmă ea oboseşte, iar el îi dă drumul. Părul îi e ciufulit, faţa îi e distorsionată şi gâfâie. Lumea se uită la ei. Todd priveşte în jur după Freud şi îl zăreşte într-un tufăriş nu departe, săpând o groapă aşa cum fac câinii – cu fundul în sus, dând din coadă şi scormonind cu labele.

— Bine, spune ea. Du-te şi i-aţi lucrurile. Ai zece minute. Nu vreau să

— Te mai văd când ajung acasă.

11

EA

Pe măsură ce emisfera nordică se depărtează de soare, nopţile tot mai lungi şi zilele care dispar i se par o pedeapsă special concepută pentru ea. Vânturile aspre biciuiesc ploaia şi ceaţa, şuieră printre copaci şi zgâlţâie ferestrele. Frunzele săptămâna trecută verzi au acum culoarea excrementelor şi se adună grămezi pe asfalt. Pentru Jodi, nesăbuita rapiditate a acestor schimbări meteorologice contrastează batjocoritor cu zguduitoarea curgere a timpului, fiece zi fiind o altă greutate pe care o trage după ea.

Dimineaţa, când deschide ochii, cu obrazul în pernă şi răsuflarea ieşind în valuri line, primul lucru pe care îl vede este scaunul prea umflat din colţ, cu şezutul lui mare şi braţele joase, cu husa din bumbac mătăsos şi model cu viţe închise şi deschise la culoare. Urmăreşte desenul înfrunzit cu o privire de copil, cu mintea suspendată într-o plăcută meditaţie, până în clipa în care acceptă că să se ridice din pat şi să-şi înceapă ziua e lucrul brutal şi fără rost pe care trebuie să-l facă.

Ciudat este faptul că nu atât absenţa lui fizică e cea care îi provoacă durere. Deseori se întâmplase ca el să vină acasă abia după ce adormea ea şi în mod normal dimineaţa pleca înainte să se trezească ea. Ceea ce o supără cel mai tare e lovitura dată rutinei ei. Îi lipsesc orele pe care le petrecea cufundată în cărţile de bucate, compunând un meniu, cumpărând ingredientele, dând o tuşă originală felurilor lui preferate. Şi apoi mai e povara acelor activităţi care întotdeauna căzuseră în sarcina lui – să plimbe câinele după cină, să ducă maşina ei la service. Chiar şi răsturnatul gunoiului pe tobogan îi pare un lucru trist şi apăsător pe care n-ar trebui să fie obligată să-l facă. Ziarul îi creează o altă problemă.

Odată ce a renunţat la obiceiul de al reîmpături cu grijă şi a îl lăsa lui Todd pe măsuţa de cafea, constată că absenţa lui o surprinde câteodată. Uneori se duce în garderoba lui şi-i rearanjează jachetele. Într-o zi i-a scos toate tricourile din sertare, le-a scuturat, le-a împăturit din nou şi le-a aşezat la loc.

Rutina zilnică distrusă o deconcertează, dar mai rău e faptul că multe dintre lucrurile care o încântau înainte nu-i mai oferă acum nicio bucurie. Să iasă din casă dimineaţa şi să ia pulsul zilei. Să mângâie urechile catifelate ale câinelui. Să-şi pună pe ea o bluză italiană din bumbac fin şi să-i încheie nasturii mici, sidefii. Acum nu-i mai place nimic din toate astea, şi când îi face cu mâna portarului în drum spre ieşire, nu poate decât să-şi imagineze compătimirea şi curiozitate cu care el o priveşte. Fără îndoială, e subiectul de bârfe şi supoziţii al locatarilor din clădire. Vecinii, constată ea, o tratează altfel acum – fie şi doar prin intonaţia vocii când o salută sau prin modul cum zăbovesc o clipă prea mult cu privirea pe chipul ei.

No ajută nici faptul că Dean tot lasă tirade pe robotul ei telefonic, adăugând tristeţea *lui* peste a ei. Ştie că, la fel ca ea, Dean a fost destabilizat – a primit o lovitură din aceea care vine din lateral şi te ia mereu pe nepregătite – şi poate că îi face bine să-şi descarce inima şi să peroreze,

dar durerea lui nu e problema ei. Sigur, dată fiind profesia pe care o are, oamenii fac asta în faţa ei tot timpul, de parcă ar crede că e programată să le rezolve necazurile.

Cele mai bune momente ale zilei sunt cele petrecute împreună cu clienţii. Îi place provocarea pe care o reprezintă camera de consultaţii, complexităţile pe care fiecare client i le pune în faţă – probleme ale vieţii, garda coborâtă, deprinderea de a avea încredere, valurile mai mici sau mai mari ale rezistenţei. Unii sunt mai rigizi decât alţii, dar în general oamenii care catadicsesc să apeleze la ea sunt motivaţi să se schimbe, sunt pradă unei suferinţe emoţionale suficient de severe ca să merite efortul. Clienţii scot la iveală cel mai bun în ea. Se place pe sine însăşi mai mult când e cu ei, mai ales acum, când lumea i s-a zdruncinat şi optimismul îi e din ce în ce mai firav. Cu clienţii poate fi răbdătoare, înţelegătoare, receptivă, iar ei o răsplătesc cu progresele lor, cu salturile lor mereu înainte, cu treptata lor deschidere spre lumină. Acum câteva zile, Jane Doe i-a povestit despre soţul ei. „Când el îmi spune ce să fac, mă simt în siguranţă. Îmi place protecţia pe care mi-o oferă supunerea". Uimitor. E prima dată când Jane îşi asumă propria situaţia, când recunoaşte deschis că, în căsnicie, nu e atât o victimă cât mai degrabă un participant – un pas curajos pe calea realizării de sine. Spusele ei iau oferit totodată un indiciu privind motivele pentru care Jane nu renunţă – nu că Jodi ar găsi asta surprinzător. Există multe motive pentru care o femeie rămâne alături de un bărbat, chiar şi atunci când a abandonat orice idee de al schimba şi când ştie fără dubii cum va fi restul vieţii ei împreună cu el. Mama ei a avut un motiv. Fiecare femeie are un motiv.

A fost o vreme când ea însăşi obişnuia să spună despre Todd: „El e una dintre slăbiciunile mele. Am o slăbiciune pentru el". Şi-a spus asta sieşi şi a spus-o prietenelor ei ca un fel de justificare. Să te dai pe spate pentru un bărbat nu mai e la modă în ziua de azi, în mod cert nu e o abordare emancipată a unei relaţii. Sacrificarea propriilor valori pe altarul iubirii nu mai constituie o

ideologie. Toleranţa dusă dincolo de o limită nu mai e larg susţinută, cu toate că în mod inevitabil, când doi oameni trăiesc zi de zi împreună, când îşi absorb unul altuia felul de a fi ca o premisă intrinsecă a vieţii, vor exista unele sacrificii. La finele unei relaţii nu vei mai fi aceeaşi persoană care ai fost când ai începuto. Numai că ea n-a înţeles lucrul ăsta atunci, la început. Când la certat, când el să scuzat, când au vărsat lacrimi amândoi, când şi-au reafirmat iubirea, când au făcut toate astea iar şi iar, ea n-a simţit renunţarea de sine din interiorul ei, fiindcă la urma urmei el era Todd şi pentru ea era preţios. Chiar şi răzvrătirea lui putea fi preţioasă, modul consecvent în care rămânea el însuşi. Nu fusese crud în privinţa asta, niciodată nu fusese rău. N-ai putea spune în niciun caz despre Todd că era lipsit de inimă sau duşmănos. Ba dimpotrivă. Dacă îl supărai, îţi mai dădea o a doua şansă, iar dacă îl supărai de o sută de ori, îţi dădea o sută de noi şanse. Dar Todd era ferm hotărât să-şi trăiască viaţa, iar ea nu avusese altceva de făcut până la urmă decât să accepte asta, ştiind totuşi că devenise o altă versiune a mamei ei. Deşi făcuse alte alegeri, deşi trăia alte timpuri, deşi fusese avertizată de pregătirea ei în psihologie, care o învăţase că tarele trec de la o generaţie la alta, situaţia în care ajunsese era exact cea pe care intenţionase se evite.

Îi e mai bine în zilele în care ştie că o aşteaptă ceva: cursul de aranjamente florale sau masa în oraş. E greu să fii morocănos într-o încăpere plină de flori proaspăt culese sau în compania unor necunoscuţi bine îmbrăcaţi, în spaţiul social festiv al unui restaurant. Face un efort să şi ordoneze întâlnirile la cină, rotindu-şi metodic prietenele ca nu cumva se sune pe vreuna dintre ele prea des. Când vorbeşte despre situaţia ei, o face cu un aer detaşat, râzând uneori şi lăudând forţa tinereţii. Şi, constată ea, prietenele ei sunt uşurate că ia totul atât de lejer.

Numai cu Alison coboară garda. Cu ea se întâlneşte des, mai des decât obişnuiau înainte – la un prânz înainte de tura de după-amiază a lui Alison sau la cină când termină ea lucrul. Alison e singura dintre prietenele ei

care se îndoieşte când Jodi îşi tratează situaţia cu lejeritate. E totodată singura care îşi dă seama că îl tot aşteaptă pe Todd să se întoarcă acasă.

— Scumpa mea, ştiu că te doare, dar nu poţi să fii naivă. Omul şi-a trecut în revistă opţiunile şi a hotărât să plece. Ceţi trebuie ţie acum e un avocat specializat în divorţuri. Ai nevoie de un acoperiş asupra capului, ai nevoie să te asiguri că vei primi ceea ce ţi se cuvine. După ce l-ai şters la fund timp de douăzeci de ani.

— Nu cred că Todd ar vrea să mă lase fără nimic.

— Un om în situaţia lui? Eu naş conta pe asta. Oricum, e mai bine să te asiguri.

E o mângâiere să ştie că Alison are grijă de ea, însă nu e deloc receptivă la sfaturile pe care i le dă. În mintea ei bântuie ideea că oamenii acţionează impulsiv, fac greşeli şi după aceea le regretă. Poate că Todd trebuie să ştie că a fost iertat. Poate că aşteaptă doar un semn. Şi dacă stai să te gândeşti, de fapt nu s-a întâmplat nimic cu adevărat rău. Nici chiar copilul nu este o complicaţie serioasă, şi nu trebuie să fie. Todd nu va petrece mult timp cu el cât e foarte mic. Bebeluşii au nevoie de mama lor. Iar când va fi mai mare… ei bine, ar putea fi plăcut să aibă un copil pe aproape, care să mai însufleţească lucrurile.

12

EL

Refuzând să privească în urmă, plonjează cu capul înainte în noua lui viaţă, începând prin aşi cumpăra haine în locul celor pe care le-a lăsat acasă. Natasha îl însoţeşte, iar el îi permite să-i influenţeze deciziile de cumpărare, cu avantajul că aspectul lui devine mai elegant şi mai modern. Cureaua lui are o cataramă mai mare; pantofii au vârful ascuţit. Învaţă să poarte tricou cu blazer şi blugi. Noile haine au etichete de designer şi i se potrivesc mai bine pe corp. Îi place această reinventare de sine şi se afundă în ea, lăsându-şi părul să crească şi cultivând un aer exotic, cu o barbă abia mijită. Una peste alta, devine un bărbat mai tânăr şi mai sexy; arată ca un tip aflat încă pe val. Şi

apoi mai e şi avantajul care le depăşeşte pe toate celelalte: când ies împreună, lumea nul mai ia drept tatăl Natashei.

Serile şi le petrec pregătind cina, ieşind la o plimbare, mergând la cumpărături sau făcând dragoste. Dacă Natasha are cursuri, Todd se ocupă de activităţi ca spălatul vaselor sau al rufelor. Dacă el se duce la bar, Natasha îl însoţeşte, deşi – fiindcă e gravidă şi deci nu bea – de obicei îl târăşte de acolo înainte să apuce măcar să înceapă. Pentru asta încasează câteva coate în coaste de la băieţi, de la Cliff mai cu seamă, care când vorbeşte despre Natasha îi spune „şefa”. În weekenduri îşi iau mâncare la pachet şi ies din oraş sau mănâncă pizza şi se uită la filme, ori au grijă de copiii familiilor din bloc. Natasha zice că trebuie să se împrietenească cu vecinii.

Într-o sâmbătă îşi petrec după-amiaza tatuându-se la fel – cu două brăţări din ramuri împletite, a ei şi a lui. Din cauza înţepăturilor îi dau lacrimile – nu era pregătit pentru durere – dar îi place ideea de rit de trecere, un fel de iniţiere, ceva care să simbolizeze începutul vieţii lor împreună. Asta a fost ideea Natashei. Tatuajele, spune ea, sunt permanente şi nu-s negociabile, spre deosebire de verighete. Nu că ar vrea să amâne nunta. Dimpotrivă, a schimbat data pentru mijlocul lui decembrie – o perioadă ideală, susţine ea, fiindcă pică în vacanţa de Crăciun şi, în plus, burta abia dacă i se va vedea şi va încăpea deci în rochia ei de vis.

Zilele de lucru şi le petrece într-o stare plină de energie şi hotărâre. Cumpărătorul pe care la tot curtat pentru clădirea de apartamente din Jefferson Park a acceptat să semneze, aşa că acum n-a mai rămas decât problema finalizării. Asta include săparea fundaţiei din partea de vest, hidroizolarea zidului exterior şi înlocuirea aleii asfaltate care va fi distrusă în timpul lucrărilor. Grămada de bani lichizi pe care conta pentru noua clădire de birouri va fi una mai mică decât prevăzuse el, dar în momentul de faţă e plin de optimism şi simte că Natashei trebuie să-i mulţumească pentru toate binecuvântările pe care i le oferă viaţa. Nu va uita prea curând chinul

depresiei. Înainte de Natasha, viaţa abia dacă merita trăită. Acum, noua lui vigoare se răsfrânge în afară, creând perspective noi pentru viitor. Îşi asumă ferm alegerile pe care le-a făcut şi calea pe care a pornit. Şi are un sfat pe care l-ar da oricui: nu lăsa pe nimeni şi nimic să te împiedice să-ţi trăieşti viaţa.

În cele din urmă, ştie bine, va trebui să clarifice lucrurile cu Jodi, dar nu-i place să se gândească la asta. Şi-a văzut destui prieteni divorţând ca să poată anticipa şocul pe care-l vor suferi finanţele lui. Trebuie să-şi sune avocatul. Amânarea asta continuă nu-i face niciun bine. Chiar în momentul ăsta, Jodi umblă şi-i cheltuieşte banii. Extrasele cardului ei de credit vin la biroul lui şi sumele sunt achitate de Stephanie, la fel ca întreţinerea apartamentului şi celelalte cheltuieli conexe.

În ciuda acestor gânduri, cicăleala Natashei e cea care îl determină în cele din urmă să treacă la fapte. Ea insistă şi e inflexibilă: trebuie să clarifice lucrurile cu Jodi. La tot întrebat şi a scos de la el fiece detaliu al aranjamentelor financiare dintre el şi Jodi şi clocoteşte fiindcă el lasă lucrurile să continue ca şi când nimic nu s-ar fi schimbat, ca şi când ei doi ar fi tot împreună.

Avocatul lui Todd, cel care se ocupă de toate aspectele tranzacţiilor lui imobiliare, este specializat şi în dreptul familiei. Om trecut de şaizeci de ani, Harry LeGroot a trecut prin trei divorţuri şi ştie ce înseamnă să faci greşeli şi să plăteşti pentru ele. Să însurat întâia dată când era student la drept şi, cu toate că nu şi-a mai văzut prima soţie de treizeci de ani, şi azi trebuie să-i trimită lunar un cec. Pe lângă faptul că îl storc de bani, a doua şi a treia soţie locuiesc în veritabile palate pe care el le-a cumpărat şi le-a plătit ca un zevzec când era căsătorit cu ele. Cât despre el, Harry locuieşte într-un apartament închiriat şi se roagă în fiecare zi ca fostele neveste să dea ortul popii. Dragă Doamne, te rog se iei pe Shoshana; te rog se iei pe Becky; te rog se iei pe Kate. Dar Shoshana, Becky şi Kate nu se grăbesc să răposeze.

Todd se întâlneşte cu Harry la Blackie's în Printers

Row, unde comandă sandvişuri cu carne şi bere draft. Harry are părul argintiu pe care şi-l piaptănă drept pe spate, punându-şi în evidenţă trăsăturile bine subliniate şi fruntea înaltă. Poartă un costum din stofa de lână gri-deschis şi o cămaşă antracit, fără cravată. Harry şi Todd se cunosc de peste douăzeci de ani, aproape de la începutul carierei lui de dezvoltator imobiliar. Relaţia lor este una de afaceri, dar le place să discute chestiunile profesionale în baruri şi restaurante, unde se pot simţi bine, deschizându-se şi în plan personal. Pentru Todd, Harry este o figură paternă şi totodată un specialist în sfera absconsă a dreptului corporatist şi a politicii urbane. Iar Harry, ale cărui mariaje eşuate iau erodat toleranţa la risc, admiră forţa şi îndrăzneala care îi alimentează lui succesul.

Când le sunt aduse mâncarea şi băuturile, Todd îi dă vestea.

— No să-ţi placă asta. Am părăsito pe Jodi.

Harry muşcă din sandvişul său, mestecă, înghite, îşi trece limba peste dinţii de sus şi peste cei de jos, bea din halba de bere şi râgâie politicos, cu mâna la gură. Când vorbeşte, glasul lui are un ton baritonal profund.

— Uită-te la tine, ai o casă splendidă, o soţie superbă care te iubeşte şi, în plus, tot divertismentul pe care şi-l poate dori un bărbat. Să nu mai punem la socoteală viaţa ferită de orice povară financiară reprezentată de foste soţii hrăpăreţe, care te urăsc de moarte. Iar acum vrei să arunci totul pe apa sâmbetei şi să te alături hoardelor de bărbaţi trecuţi de o vârstă şi dependenţi de păsărici, ca mine, care au creierul în pantaloni. Mai dezamăgit, Todd. Credeam că eşti mai deştept.

Şi clatină din cap cu tristeţe. Ochii lui de un albastru apos privesc în jur.

— Câţi ani are? întreabă apoi.

— Câţi ani are Jodi?

— Câţi ani are distrugătoarea de căsnicii. Şi nu-mi spune, te rog, că ai de gând să te însori cu ea.

— Încetează, Harry! Nici măcar n-ai cunoscut-o.

— N-am nevoie se cunosc. Oricine ar fi, nu merită. Iar dacă e mai tânără decât tine, o să-ţi facă viaţa un iad.

— Există un motiv pentru care eşti o javră atât de cinică, replică Todd. Mie milă de tine, Harry, sincer, fiindcă, în ciuda tuturor mariajelor tale, n-ai găsit niciodată iubirea adevărată. Ce e între mine şi Natasha tu n-o să înţelegi în vecii vecilor. E ca şi când aş fi fost mort, iar acum am revenit la viaţă. Da, e mai tânără decât mine, dar asta înseamnă că putem avea o familie. Voi fi tată, Harry. Felicitămă! Tu, cel puţin, ai copii. Imaginează

— Ţi cum ai fi fără ei.

— Paternitatea este mult supraevaluată. Tu nu te uiţi la televizor? Judecătorii acordă custodia mamei, fosta soţie, care îşi face o vocaţie din ai întoarce pe cei mici împotriva ta, iar tu ajungi să vezi nişte oameni care te dispreţuiesc cum stau şi lenevesc şi se îngraşă pe banii tăi, în vreme ce tu munceşti daţi sar capacele şi tot degeaba.

— Îmi frângi inima, ricanează Todd.

— Îţi închipui cumva că tu eşti imun? Orice s-ar întâmpla, Jodi primeşte jumătate.

— Bine. Asta voiam să ştiu. Jodi primeşte jumătate din ce, mai exact?

— Jumătate din tot cei ai, fraiere. Jumătate din investiţiile tale. Jumătate din fiecare proprietate pe care o deţii. Voi doi aţi fost împreună practic din copilărie. Dinainte de a vă cumpăra prima casă. Asta înseamnă că ea are dreptul la jumătate din tot până la ultimul cent, inclusiv din mărunţişul pe care-l ai în puşculiţă.

Todd stă cu gura căscată, încercând să proceseze ce aude. Nu se poate să fie adevărat ce spune Harry. Se întoarce cu mintea în trecut, străduindu-se să-şi amintească exact cum sau petrecut lucrurile.

— Deja îmi cumpărasem prima casă când am întâlnit-o pe ea. Îmi aduc aminte fiindcă am dus-o să i-o arăt, şi era încă la roşu.

Deci nu, nici no cunoşteam când am cumpărat casa. Şi ne-am mutat împreună abia după ce am vândut-o.

— Să trăiţi împreună e una, spune Harry. Când v-aţi căsătorit?

— Nu neam căsătorit. Adică n-a fost o ceremonie adevărată.

— Nu sunteţi căsătoriţi?

— E un parteneriat civil.

— Glumeşti!

— E de rău? întreabă Todd.

— Biata Jodi! Aproape că îmi pare rău pentru ea.

— Ea n-a vrut să ne căsătorim. Nu vedea rostul.

Harry face ochii mari şi rânjeşte ca o maimuţă. Todd crede că e luat în balon.

— Ce înseamnă asta? insistă el.

— Înseamnă că ar trebui să mai luăm o bere. Trebuie să sărbătorim.

13

EA

Într-o marţi, după ora de fitness şi înainte de prânz, îl sună pe numărul lui de mobil. El răspunde şi murmură notele numelui ei.

— Surpriză! spune ea. Unde eşti?

— În maşină. Ce-ai mai făcut?

Pare tulburat, reţinut, presupunând, fără îndoială, că a sunat ca să mai ţipe la el.

— Sunt bine, răspunde ea. M-am gândit la tine. Într-un fel pozitiv.

— Serios? Nu mă aşteptam la asta.

— Păi, ştii tu. Lucrurile sunt aşa cum sunt, iar noi nu putem decât să mergem înainte.

— Mă bucur că aşa simţi. Şi eu m-am gândit la tine.

— Drăguţ. Îţi e dor de mine? Nu voise să-l întrebe asta.

— Sigur că mie dor de tine. Mie dor în fiecare zi. Ea trage aer în piept şi apoi răsuflă adânc.

— Aici sunt, spune apoi.

— Mda. Bine… Nu credeam că…

— Ştiu. Nu neam despărţit în termeni prea buni.

— Chiar şi sunetul vocii tale… e plăcut.

Amândoi sunt oarecum reticenţi, alegându-şi cuvintele cu grijă. Ea intenţionase să sondeze mai întâi terenul şi, dacă el părea receptiv, să lanseze invitaţia.

— Uite, continuă ea, ce-ar fi să vii la mine la cină?

— El nu răspunde imediat. Ea aşteaptă, ascultând zgomotele care răzbat în receptor: traficul din stradă, un crainic la radio. Când şi-l imaginează la volan, îl vede purtând aceiaşi pantaloni şi puloverul cu care era îmbrăcat în dimineaţa în care a plecat. Se gândeşte în fiecare zi la faptul că a plecat doar cu hainele de pe el. Trebuie să fi făcut unele cumpărături, dar ea nu şi-l poate închipui decât aşa cum arăta atunci.

— Mi-ar face plăcere, răspunde el în cele din urmă. Când vrei să vin?

— Mâine, mă gândeam.

— Mâine, repetă el, cu un ton de îndoială în glas.

Dar ce-o fi în mintea lui? Ce, trebuie să dea socoteală pentru fiecare ieşire în oraş? Oare nu i se permite să iasă o seară în oraş?

— Mâine să fie, răspunde Todd.

— Poţi să vii la şapte?

— La şapte. Abia aştept să te văd.

Conversaţia se dovedeşte transformatoare. Când lasă telefonul din mână, Jodi trăieşte deja în altă lume, o lume creată de renaşterea iubirii lor aşa cum a fost ea odată, o iubire mai tânără, imaculată şi completă, nepredispusă la dezintegrare – la dezmembrarea celuilalt şi evaluarea fragmentelor, unul bun, altul rău. Pe atunci, chiar şi excentricităţile ei îl încântau: dependenţa ei de cheltuieli, aversiunea faţă de dezordine care friza obsesia, obiceiul de a păstra dopurile de la sticlele cu vin şi ambalajul de la brânză, faptul căi plăceau dresurile, pe care le purta chiar şi pe sub blugi, şi firea ei rezervată. Obişnuia să-i scrie bileţele tandre şi să i le lase în locuri neaşteptate înainte

să plece la serviciu. Îi plăcea să se joace cu părul ei, să i se alăture la duş. Şi pe de altă parte, pe atunci nu exista la el nimic, nicio trăsătură pe care ea să n-o adore. Felul în care-şi bea cafeaua, suflând în ea cu buzele ţuguiate comic, chiar şi mult timp după ce se răcise. Felul în care îşi făcea duş, săpunindu-se din cap până picioare până ce nu se mai vedea aproape nimic din el. Felul în care tăia untul în bucăţi şi începea să-şi ungă pâinea. Îi plăcea chiar şi felul în care conducea maşina, tăindule fata celorlalţi şi râzând când ei îi arătau degetul. La iubit aşa mult timp, chiar şi după ce a început să-l cunoască foarte bine. Iar această renaştere a dragostei pentru el o atribuie separării lor. Şocul pierderii lui a afectato profund, ia reactivat energia, ia curăţat cămăruţele nefolosite ale inimii.

Îşi petrece restul zilei de marţi şi toată ziua următoare numărând frenetic orele. Timpul se scurge cu drumuri la supermarket, la magazinul de brânzeturi, la pescărie, la florărie. Se scurge tocând verdeţuri, preparând marinate, curăţând calamarul, mărunţind legumele. Duce câinele la tuns, iar ea se răsfaţă cu manichiură, pedichiură, epilat inghinal, tratament cosmetic şi un masaj. Nerăbdătoare la şedinţele cu clienţii, încheie orele puţin mai repede. Se culcă târziu seara şi se trezeşte devreme dimineaţa. Are accese de probat rochii. Se agită cam mult, ştie asta. Un pahar la un bar sau cina într-un restaurant ar fi fost la fel de potrivite. Dar e copleşită de o euforie convingătoare, şi nu vede decât stelele din propria privire şi tot ce aude e muzica din mintea ei.

Perioade de sublimare ca asta fac parte din istoricul ei, marcate de un entuziasm crescând cauzat de un apropiat eveniment social, în copilărie, se bucura de ele împreună cu mama ei. Un sentiment al oportunităţii, un flirt cu posibilitatea şi eventualitatea – ele facilitează momentele de vârf în viaţă. Însă chiar în zilele obişnuite, chiar şi pe fondul dezamăgirii, atitudinea pozitivă o caracterizează. Ştie să-şi revină după un recul, ştie să reziste în faţa contra-curenţilor, ştie să prindă valul bun.

Întotdeauna s-a priceput să rămână la suprafaţă, iar asta a remarcato şi Todd. Îi place această flotabilitate a ei, ea este cea care la împiedicat să se prăbuşească pentru totdeauna într-o gaură neagră şi să devină dependent de alcool, de felul în care trăia tatăl lui. Chiar dacă atunci când a fost deprimat, ea n-a putut să-l ajute.

A încercat să facă terapie cu el, dar Todd a refuzat. „Asta e lumea ta”, i-a spus el. „Nu mă atrage pe mine în ea”. Poate că ar fi trebuit să se străduiască mai mult. I-ar fi fost utilă abordarea practică a unui adlerian ca Gerard Hartmann. Todd ar putea fi un exemplu când vine vorba de copilării dificile. Orice copil cu un tată alcoolic şi o mamă victimizată va fi afectat, iar Todd să descurcat bine ţinând seama de asta, însă adevărul e oglindit în minciunile şi atitudinile lui echivoce, în incapacitatea lui de a vorbi despre propriile sentimente, în aversiunea faţă de autoritate şi în riscurile pe care şi le asumă compulsiv – lucruri care au funcţionat pentru el în lumea afacerilor, dar alături de infidelităţile lui nesfârşite îi reflectă complexul de inferioritate adânc înrădăcinat, care îl împinge să demonstreze continuu cine e şi ce poate. În conformitate cu Adler, un nivel considerabil de respect de sine este cel care ne permite să ne orientăm nu atât asupra valorii personale cât mai degrabă asupra scopului în tot ceea ce facem, în vreme ce sentimentele de inferioritate ne menţin focalizaţi pe propria persoană. Ceea ce-l caracterizează perfect pe Todd.

Jodi a aflat despre Adler la universitate, dar în cadrul studiilor de la Şcoala Adler şi prin activitatea alături de Gerard să familiarizat pe deplin cu principiile adleriene. La fel ca Jung, Adler a fost coleg cu Freud în Viena începutului de secol XX, dar amândoi sau distanţat, pe rând, de aceasta din urmă, formându-şi propriile şcoli de gândire. Faptul că şcoala adleriană este pragmatică şi orientată social este evident în cele trei obiective principale din viaţă, pe care Adler le-a identificat ca jaloane ale sănătăţii mintale: 1) experienţa şi exprimarea dragostei, 2) dezvoltarea prieteniilor şi a relaţiilor sociale

şi 3) angajamentul într-o activitate profesională semnificativă. Din aceste puncte de vedere, Jodi nu poate fi considerată decât perfect sănătoasă, şi pe măsură ce terapia urmată cu Gerard a avansat, acest lucru a devenit evident. Oriunde ar fi privit, orice cale ar fi abordat, ajungeau drept la relaţia ei inspirată cu Todd, la excelentele ei abilităţi sociale şi la dedicarea profesională care o caracteriza. Îşi petrecuse suficient timp pe scaunul clientului; chiar mai era nevoie să continue cu şedinţele săptămânale? Deseori se întreba asta, şi lucrurile au culminat când ia sugerat lui Gerard să se oprească. El însă a preferat să persevereze, aşa că au perseverat. El îi punea întrebări, asculta şi lua notiţe. Jodi îşi povestea visele şi vorbea despre familia ei de bază – părinţii, fratele cel mare, Darrell, şi mezinul, Ryan.

Era cu trei ani mai mare decât Ryan, dar nu-şi amintea despre apariţia lui în familie, nu avea o imagine a felului în care arăta când îl văzuse prima dată. Fratele cel mic existase în viaţa ei parcă dintotdeauna, iar interesul pe care-l resimţea pentru el era unul de tip posesiv. În copilărie, el fusese oarecum pe acelaşi plan cu ursuleţul ei preferat – îi aparţinea şi putea să-l alinte, să-l răsfeţe, să-l îmbrace, să-l înveţe, să-l certe şi, în general, să-l dirijeze şi să-l controleze. Pe atunci Ryan era cuminte, ascultător şi vesel, şi se supunea cu uşurinţă despotismului ei bine intenţionat. Abia când a mai crescut, devenind un băieţel, au început izbucnirile, coşmarurile şi rănile autoprovocate care îi îngrijoraseră pe toţi, dar totul trecuse până la urmă, la fel ca multe alte faze: farsorul enervant, Gicăcontra ştietot, solitarul paranoid.

Ea îl iubise întotdeauna şi îl iubea încă, deşi nu se împăcase deloc cu ceea ce ajunsese el – cu faptul că după ce renunţase la facultate îşi petrecuse al treilea deceniu din viaţă călătorind în India şi Asia de Sud Est şi că de atunci trăia jumătate de an în Kuala Lumpur predând limba engleză şi cealaltă jumătate în Baja California Sur, unde făcea surfing şi lucra ca ospătar; nici cu faptul că era o oaie neagră cu acte în regulă, care într-o zi avea să fie

prea bătrân pentru a mai continua astfel şi atunci ce-o să se-ntâmple cu el... fără bani, departe de casă şi prea orgolios ca să ceară ajutor?

Nu exista nicio modalitate de a lua legătura cu el, fiindcă Ryan nu avea telefon sau nu voia să-i dea numărul – Jodi nu ştia sigur care era adevărul

— Aşa că trebuia să aştepte se caute el, şi, slavă Domnului, suna din când în când, deşi rareori izbuteau să se vadă. Pe vremea aceea, când lucra cu Gerard, nul mai văzuse de foarte mult timp – de când se întâlniseră la aeroport, întruna dintre escalele lui mereu pe fugă. O sunase la şase dimineaţa şi se văzuseră la un mic dejun cu sandvişuri cumpărate de la chioşcul din aeroport, pe care le mâncaseră de pe genunchi. Era sfârşit de noiembrie, dar fiind în drum de la un climat tropical la altul, călătorea cu puţine bagaje, doar cu un rucsac. Pe lângă tricou, blugi şi sandale, purta un şirag de mărgele din sticlă albastră şi o pălărie de paie neagră, care avea imprimat pe calotă şi pe borurile ridicate în lateral motivul craniului cu oase încrucişate dedesubt. Se îngrăşase puţin şi ar fi avut nevoie de un bărbierit, dar nu-şi pierduse acel aer dintotdeauna de elf cu ochi albaştri şi părea să fie bine, doar puţin prea bătrân pentru a fi prizonierul acelui moment din viaţa lui – încă singur, preocupat de surfing, ignorându-şi talentele şi potenţialul. În copilărie fusese bun la gimnastică şi desen, atras de plante şi de insecte, spunând mereu că vrea să se facă atlet, grafician, biolog şi altele. În liceu fusese consilier de tabără şi îşi dorise să devină profesor – nu unul care să muncească de mântuială, ci un profesor care urma să aibă grijă de elevii lui şi să-şi lase amprenta asupra lor.

Jodi avea deseori vise în care îi apărea rătăcit sau pe fugă şi era înnebunită să dea de el, dar nu reuşea să rezerve un bilet de avion sau să urce la bordul unuia. Încă se gândea la el în fiecare zi – sau mai degrabă el era prezent continuu în mintea ei, un companion permanent care se remarca prin absenţa îngrijorătoare. Instinctiv, voia să-l ajute şi să-l protejeze, dar el făcea ca asta să fie

imposibil. Ştia că, dacă ar fi îndrăznit să spună ceva despre modul lui de viaţă, Ryan s-ar fi gândit de două ori înainte de ai mai telefona vreodată. Părinţii lor făcuseră greşeala asta şi, în consecinţă, acum mai aflau câte ceva despre el de la ea. În plus, nici nu-i dădea vreo ocazie. Îi plăcea să păstreze distanţa, evita să vorbească despre orice lucru cât de cât important, n-o lăsa niciodată să se apropie, glumind şi minimalizând orice. Iar ea nu putea decât să râdă de poveştile lui şi să-şi înfrâneze dorinţa de ai oferi bani, ca să nu-i rănească mândria. Pe de altă parte, fratele ei mai mare, Darrell, călcase pe urmele tatălui lor, luându-şi doctoratul în farmaceutică la Minneapolis şi revenind apoi acasă ca să se însoare cu prietena lui din liceu. Părinţii speraseră că el va rămâne să preia farmacia familiei, dar el alesese în cele din urmă să se mute, iar acum era directorul farmaciei dintr-un mare spital universitar din Canada.

Darrell era cu şase ani mai mare decât Jodi şi, băiat fiind, fusese de la bun început o lumină strălucitoare în viaţa ei – un mentor blând, amabil şi vesel, care avea timp pentru ea şi o făcea să râdă. Darrell o lua cu el la colindat de Halloween, Darrell o învăţase să-şi lege şireturile de la pantofi cu fundă. Îşi amintea chiar şi o petrecere cu păpuşi la care Darrell pusese pe masă plăcinţele din nisip şi imitase vocea peltică a surorii mai mici a lui Barbie, Skipper.

Când mai crescuseră, începuse se ajute cu temele şi să joace cărţi cu ea, deşi el intrase deja la liceu, iar ea era un copil. Darrell era unul dintre băieţii aceia rari, cu o fire plăcută şi îndatoritori care se înţelegeau bine cu toată lumea – tânărul prin excelenţă diplomat, nepretenţios şi serios, care era destinat să reuşească în viaţă fiindcă toţi sar să-i dea o mână de ajutor.

Gerard se arătase interesat de viaţa ei de familie şi o potopise cu întrebări.

Gerard: Cu care din fraţii tăi te jucai?

Jodi: Cu Ryan. Şi Darrell era dispus să se joace cu

mine, dar asta presupunea să se coboare la nivelul meu.

Gerard: Şi cu cine te certai?

Jodi: Cu Ryan uneori.

Gerard: Mi-ai spus că Ryan a trecut prin diverse faze – ascultător şi plăcut în copilăria mică, apoi enervant, negativist şi paranoid. (Aici îşi consultase notiţele.) Cum l-ai caracteriza la modul general? Dacă ar trebui să foloseşti un singur cuvânt pentru al descrie.

Jodi: Sensibil. Ryan era cel sensibil. Obişnuiam să-l tachinăm în privinţa asta.

Gerard: Dar tu ce fel de copil erai?

Jodi: Se spunea că sunt autoritară, că mă dau şefa.

Gerard: Cu cine te dădeai şefă?

Jodi: Cu toată lumea, dar numai Ryan făcea cei spuneam eu. Adică până când a crescut şi el.

Gerard: Când erai copil, cum era tatăl tău?

Jodi: Aştepta mult de la noi. Dar era mai strict cu băieţii decât cu mine.

Gerard: Deci, tu scăpai mai uşor pentru că erai fată. Mama ta cum era?

Jodi: Puţin visătoare. Gătea bine şi ţinea casa în ordine, îşi făcea datoria în comunitate, dar trăia destul de mult într-o lume a ei.

Gerard: Ce anume făcea pentru comunitate?

Jodi: Organiza colecte de alimente pentru nevoiaşi, făcea voluntariat la cantina săracilor. Tata antrena copiii din Liga Mică.

Gerard: Deci, serviciul comunitar era o valoare de familie.

Jodi: Ţineau mult la datoria faţă de comunitate. Şi la o educaţie adecvată.

Gerard: Cine dintre voi, copiii, avea cel mai pregnant spirit comunitar?

Jodi: Darrell. Obişnuia să le citească bătrânilor în fiecare sâmbătă. A făcut asta câţiva ani.

Gerard: Şi cine avea cel mai redus spirit comunitar?

Jodi: Cred că Ryan. Nu mi-l amintesc implicându-se vreodată într-o astfel de activitate.

Gerard: Dar tu?

Jodi: Eu ajutam la vânzarea de prăjituri, la biserică. Dar n-aveam zelul lui Darrell.

Gerard: Cine a avut cele mai bune note în şcoală?

Jodi: Darrell.

Gerard: Şi cine le-a avut pe cele mai proaste?

Jodi: Ryan.

Gerard: Cine era preferatul părinţilor? Jodi: Darrell. Toţi îl plăceau pe Darrell. Gerard: Şi cine era la polul opus?

Jodi: Ryan. Aşa cum era el, parcă nici nu făcea parte dintre noi. Uneori îi spuneau micul lor orfan găsit.

Părinţii mei adică. Îi spuneau aşa când se dădea în spectacol.

Gerard: Cine era ascultător şi cine rebel?

Jodi: Eu şi Darrell eram ascultători. Ryan era rebelul.

Gerard: Deci, Darrell şi-a câştigat locul de favorit, iar Ryan să distins ca rebelul familiei. Tu pe unde erai?

Jodi: Eu eram fata. Nimeni nu se aştepta să concurez cu băieţii.

Gerard: Dar deţineai în sânul familie o poziţie mai bună decât Ryan. Şi te certai cu el şi-i dădeai ordine.

Jodi: Cred că în mintea mea îmi spuneam că am grijă de el. Dar poate că el nu vedea lucrurile aşa.

Gerard: Şi cum crezi că le vedea?

Jodi: Bănuiesc că simţea nevoia să iasă de sub controlul meu. Fiindcă eram foarte apropiaţi în copilărie, dar acum nu mai suntem.

Gerard: Şi cum te simţi din cauza asta – din cauză că nu mai sunteţi apropiaţi?

Jodi: Mă doare, cred. Distanţa pe care a pus-o între noi.

Şi îmi fac griji pentru el. Dar poate că e vina mea. Bănuiesc că eram mai competitivă decât îmi închipuiam că sunt.

14

EL

Pleacă de la birou şi străbate drumul familiar. Când începe să urce spre Upper Randolph Drive şi vede clădirea în depărtare, se aşteaptă la un val de nostalgie, care însă nu vine, înlocuit poate de tumultul tuturor celorlalte sentimente şi emoţii pe care le simte. Mai presus de toate este anxietatea. Nu ştie la ce să se aştepte. La telefon s-a arătat destul de prietenoasă, dar trăieşte vremuri neobişnuite. Orice s-ar întâmpla, trebuie să încerce să pună mâna pe câteva dintre lucrurile lui cât e acolo – unele pulovere şi paltonul, cel puţin. Va fi nevoit să le lase în portbagaj, altfel Natasha va şti unde a fost. E posibil să-şi dea seama oricum, fiindcă are un nas de copoi. În seara asta se presupune că el va lua masa cu Harry, că se vor uita peste contracte, dar ea ar putea găsi o modalitate de a verifica dacă aşa stau lucrurile. Asta va fi prima lor seară pe care o vor petrece despărţiţi de când se mutaseră împreună.

Oprindu-şi maşina în locul de parcare numărul 32, conştientizează pentru o clipă cu un seniorial sentiment de posesiune. Oricât ar fi de absurd, nu-şi poate suprima instinctele teritoriale.

Bucata asta de asfalt de zece metri pătraţi este a lui – e proprietatea lui

— Şi la fel e locul numărul 33, unde stă Audiul lui Jodi, iar judecând în felul ăsta, şi Audiul e tot proprietatea lui.

Urcă cu liftul şi, încă animat de mândria stăpânului, îşi foloseşte cheia ca să intre în apartament. Aromele complexe ale cinei pe care ea o găteşte îl întâmpină încă înainte de a trece pragul, stârnindu-i nostalgia aceea aşteptată. Freud vine să-l salute, sărind şi învârtindu-se pe la picioarele lui. Câinele arată bine – ochi strălucitori, blană lucioasă şi deasă. Intră în camera de zi, privind-o cu ochi noi, de parcă ar fi lipsit foarte mult timp. Încăperea are un aer opulent cu care el trebuie să se fi obişnuit cât

locuise aici, sau poate că a fost deja corupt de aerul sordid al actualului său domiciliu, unde obiceiul Natashei de a înghesui în fiece spaţiu disponibil resturile vieţii ei de zi cu zi este principiul de bază al gospodăriei.

O caută pe Jodi în bucătărie şi no găseşte, dar când se întoarce, iato în faţa lui, mai mică decât şi-o aminteşte şi diferită din alte puncte de vedere

— Mai fragilă, cu gâtul mai lung, cu pielea mai albă şi trăsăturile parcă altfel aranjate. Cum e posibil să se fi schimbat atât de mult doar fiindcă nu să uitat la ea?

Poartă pantalonii ei bej de fiecare zi, cu o bluză albă. Poate că pentru ea nu e o ocazie deosebită, nu e entuziasmanta reunire sau despărţirea la care să tot gândit el. În privire i se zăreşte o scânteiere întrebătoare când îi vede sacoul de caşmir şi părul mai lung. A avut de gând se sărute, dar acum se întoarce spre bucătărie.

— Să prepar eu băuturile? o întreabă.

Vechea rutină îi trece peste începuturile stânjenitoare, dar în vreme ce el pregăteşte paharele şi scoate sticla de Stolichnaya din frigider, în vreme ce ea toacă pătrunjelul şi aşază mici crustacee pe un platou, devine şocant de limpede că nimic nu mai e nici pe departe cum a fost. Ar putea fi doi străini, atât de politicoasă şi de sacadată le e conversaţia, cu atâta precauţie îşi dozează amândoi mişcările şi monitorizează spaţiul dintre ei. După ce au ciocnit paharele şi au luat primele înghiţituri de alcool, el se aşază pe un taburet şi o priveşte cum taie o lămâie în patru. Ea zâmbeşte când îi oferă apetitivul, însă tot ce distinge el în ochii ei e distanţa. În timp ce mestecă şi înghite, iar ea continuă să-şi facă de lucru prin bucătărie în bluza ei albă imaculată, închisă cu nasturi până la claviculă, el încearcă să-şi aducă aminte cum arată goală.

La cină, conversaţia se axează pe munca lor, iar alte subiecte sunt evitate: noua lui locuinţă, nopţile ei solitare, paternitatea care-l aşteaptă, tot ce are legătură cu viitorul. Elefanţii din încăpere sunt vii şi bine mersi. El vorbeşte cu obstinaţie despre ţevi şi condens. Ea îl pune la curent cu

situaţia clienţilor ei. Când află că Miss Piggy e însărcinată şi nu ştie dacă soţul sau amantul e tatăl, îi vine să râdă.

Niciodată n-a avut sentimente pozitive pentru Miss Piggy şi, de fapt, pentru nimeni dintre cei care au o relaţie extraconjugală de durată, ceea ce nu e altceva decât o formă de poligamie. O aventură trecătoare e una, sexul cu o prostituată e alta, dar să-ţi faci din loialităţile împărţite un mod de viaţă i se pare o atitudine lipsită de fidelitate, una care poate duce la rezultate urâte.

Jodi, de pildă, a înţeles întotdeauna lucrul ăsta în ceea ce-l priveşte pe el; Jodi ştie să vadă imaginea de ansamblu. Cât timp au fost împreună, el i-a aparţinut ei, iar ea a ştiut asta. Multe femei, probabil majoritatea, ar face tărăboi pentru micile diversiuni, sar da lovite tare de câte un biet flirt aici şi o măruntă escapadă acolo. Se poate ca el să se fi bazat prea mult pe toleranţa şi pe îngăduinţa ei; e posibil să-i fi subestimat capacitatea de recul. E o greşeală uşor de făcut. Jodi are un nivel ridicat de toleranţă. Nu se simte uşor ameninţată şi nici nu se dezechilibrează rapid. Îşi duce viaţa într-un pas măsurat, cu un bun simţ al proporţiilor, nu se alarmează şi nu duce lucrurile la extrem.

În timp ce-şi termină salata, calamarul şi somonul în aluat, începe să se simtă ca şi când nici n-ar fi plecat de acasă. Iatăi cum stau pe locurile lor obişnuite la masă, mâncând din farfuriile de fiecare zi. Nu numai că poartă hainele de toată ziua, dar nici nu să obosit să pună pe masă paharele de cristal, tacâmurile de argint sau măcar o faţă de masă. Mâncarea e bună, dar Jodi să priceput întotdeauna la gătit. A decorat masa cu lumânări aprinse şi şervete din pânză, dar şi ăsta e un lucru obişnuit.

Şi apoi îşi dă el seama: chiar a vrut să confere ocaziei o notă banală. Fiindcă nu e ceva ce se poate întâmpla o singură dată, nu e un eveniment special, ci unul uzual, care se va mai repeta. Vrea ca amândoi să se poarte ca de obicei, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Pregătirea cinei pentru el e o parte a vieţii normale, de zi cu zi, iar plăcerile rutinei au fost întotdeauna jalonul ei, esenţa

fericirii, tema dominantă a existenţei ei. O sticlă de vin, o masă pregătită acasă, deliciile căminului, amuzamente previzibile, simple şi banale plăceri liniştitoare. Acum îi înţelege perfect intenţiile. E aproape ca un joc.

S-a făcut vinovat de subestimarea ei. Jodi are o inteligenţă practică admirabilă. Are o claritate superbă. Îi trece prin minte gândul că bărbaţii o vor remarca, poate chiar au şi făcut-o. Poate că în perioada cât a lipsit el, alţii au mâncat chiar din farfuriile astea. Şi poate că au iubito, au dormit în patul ei, au folosit articolele de toaletă pe care le-a lăsat el aici. Nu sunt gânduri plăcute şi se străduieşte să-şi domolească imaginaţia scăpată de sub control, acea parte a lui care vrea să se ridice de la masă şi să-şi verse furia, să-şi impună dominaţia, să-şi afirme dreptul de proprietar.

— Ce-ai mai făcut de una singură? întreabă pe neaşteptate.

— Ei, ştii tu. Lucrurile obişnuite.

— Aha.

Îşi schimbă poziţia în scaun şi continuă cu întrebările:

— Cu cine te-ai mai văzut?

— E un interogatoriu oficial? se interesează ea pe un ton blând.

— Deloc.

— Cu Ellen, cu June, cu Alison. Todd răpăie cu degetele pe masă.

— Te-ai văzut cu cineva aşa… ştii tu… romantic?

Ea face ochii mari, iar el îşi dă seama că e surprinsă nu numai de întrebare, ci de ideea în sine.

— Bine, bine, replică el. Dar eşti o femeie atrăgătoare. Se va întâmpla şi asta până la urmă. Bărbaţii te vor căuta. Dacă n-au început deja se facă.

Mâncarea de pe farfuria ei e aşezată într-un triunghi: somon, mazăre, dovlecel, crevasele despărţitoare formând un vag trasat semn al păcii.

— Care bărbaţi? întreabă ea. Eu nu cunosc niciun bărbat.

— Păi, haha, lumea e plină de ei!

— Nu şi în profesia mea. Psihologia e un domeniu plin de femei.

— Adler, Freud şi Jung sunt bărbaţi, contraatacă el, numind vedetele din constelaţia ei profesională.

— Timpurile s-au schimbat. Acum sunt doar femei.

Ar trebui să-şi ţină gura, ştie asta, dar acum, că şi-a imaginato, nu-şi mai poate scoate scena din minte: un bărbat fără nume şi fără chip stând gol în baia lui, încă ud de la duş, cu mădularul atârnând, folosind prosoapele, spuma de ras şi pasta de dinţi pe care le-a lăsat el în urmă.

— Te-ai împrietenit cu puştiul acela, Carson, care stă la doar câteva uşi mai încolo.

— Joël Carson? Dar are numai cincisprezece ani!

— Am văzut eu cum se uită la tine.

— E un băiat drăguţ. Dulce şi inocent.

— Adolescenţii nu-s deloc inocenţi.

— Ei, poate că nu. Dar eu am ani suficienţi ca să-i fiu mamă.

— Poate că eşti destul de în vârstă ca să-i fii mamă, dar nu-i eşti. Şi pariez că poate face şi el deosebirea.

— Todd, eşti ridicol!

— Când eram de vârsta lui, m-am îndrăgostit de profesoara mea de istorie. Domnişoara Larabee o chema. Era drăguţă şi rafinată, dar şi foarte fermă şi exigentă, şi chiar mă excita. Dacă stau să mă gândesc, semăna bine cu tine. Mă gândeam la ea tot timpul. Îmi imaginam cum îi telefonez, cum o scot la o întâlnire. O dată m-am oferit să-i repar maşina. Dar nu maşina ei mă interesa pe mine.

— Ei bine, dacă asta îi trece prin cap lui Joël, să ştii că nu lasă nimic să se vadă. Singura dată când a venit aici a rămas în pragul uşii, cu mâna pe clanţă, de parcă abia aştepta să fugă.

— Când a fost aici?

— A venit o dată să împrumute o revistă. Era un articol despre violonistul acela, cum îl cheamă, solistul din coloana sonoră de la *îngeri şi demoni*. Joël cântă la vioară splendid.

Se ridică să mai ia o sticlă de vin, o aduce la masă, o deschide şi umple paharele golite.

— Nu că lucrurile astea te-ar privi pe tine, adaugă apoi. Date fiind circumstanţele.

— Când l-ai auzit cântând? întreabă Todd.

— La concertul de la şcoală.

— Te-ai dus la concertul lui de la şcoală? Da' ştiu că eşti aprinsă tare după puştiul ăsta!

— Mda, aşa e! Eu şi Joël Carson. Ei, acum, dacă tot ţi-ai dat seama, e mai bine să recunosc. Avem o aventură toridă, care ţine de ceva vreme. A început când a împlinit el cincisprezece ani. Sau să fi fost paisprezece? Ori doisprezece. Ce ciudat, nu pot să-mi amintesc! Poate că avea doar nouă sau zece ani când ne-am îndrăgostit.

— Bine, am priceput, răspunde Todd. Dar eşti o femeie atrăgătoare şi frumoasă, ştii bine, şi toţi cei care au ochi să vadă te vor remarca… chiar

— Şi un puştiulică acneic care cântă la vioară.

— Joël nu e acneic.

— Mă rog, acceptă el, pierzându-şi interesul pentru tânărul Carson. Ideea e că eşti răpitoare şi fantastică şi m-am îndrăgostit de tine din prima clipă în care te-am văzut, şi da, erai udă leoarcă şi tocmai îmi loviseşi maşina, dar erai splendidă. Şi încă mai eşti.

Vede cum ochii ei se umplu de lacrimi, întinde braţul peste masă spre mâna ei şi înţelege brusc că a rătăcit dezrădăcinat, că s-a trezit într-o zi în viaţa altcuiva şi nu şi-a mai putut găsi drumul spre casă. Stând aşa acolo, strângându-i mâna în palma lui, simte cum timpul trece departe de ei, ca un tren pe o linie undeva în zare, că în clipa asta cu final deschis toate gândurile şi sentimentele pe care le-a împins deoparte se năpustesc asupra lui.

— Mi-a fost dor de tine, rosteşte el. Mi-a fost dor să

vin acasă, mi-a fost dor să mă culc în pat lângă tine, mi-a fost dor să mă trezesc dimineaţa lângă tine... şi tot ce pot să spune că trebuie să fi fost nebun să cred că aş putea renunţa la tine.

Ea îi strânge mâna şi lacrimile încep să curgă, lacrimile lui şi lacrimile ei, hrănindu-le inimile chircite şi dragostea ofilită. Se privesc în suflet acum, dincolo de înstrăinare şi de distanţă, şi când în sfârşit îşi şterg ochii, iar ea se ridică şi aduce la masă spuma de ciocolată, o înfulecă amândoi ca nişte copii pofticioşi, îşi ling farfuriile şi râd de ei înşişi.

După ce au strâns masa, iar ea spală vasele cu mânecile suflecate până la cot, cu părul curgându-i în bucle suple, se apropie de ea din spate, îi prinde talia cu braţele şi îşi pune bărbia pe creştetul ei.

— Te iubesc, îi spune.

Jodi se întoarce, răsucindu-se în inelul braţelor lui cu mâinile împreunate la piept, ca într-o rugăciune.

— Încă nu m-am obişnuit cu tot ce e schimbat la tine, replică ea. Nu mă refer doar la haine şi la păr. Arăţi mai tânăr. Ai mai slăbit?

Mâinile lui îi explorează oasele delicate ale spatelui şi umerilor, se redeprind cu proporţiile ca de fetiţă şi curbele subtile ale trupului ei. Să obişnuit deja cu Natasha, cu corpul ei vânjos şi şoldurile bine rotunjite, cu îngustimea exagerată a mijlocului ei.

— E o iluzie, răspunde.

Ea murmură cu gura în pieptul lui, răsuflarea ei încălzindu-i-l prin bumbacul cămăşii.

— Dacă aş fi trecut pe lângă tine pe stradă, nu te-aş fi recunoscut. Aş fi mers mai departe fără să mă uit la tine a doua oară.

— Te-aş fi oprit eu şi m-aş fi prezentat.

— Dar eu nu vorbesc cu bărbaţi necunoscuţi, replică ea, ridicând privirea şi surâzând, iar el o simte înmuindu-se, lipindu-se de el şi scurgându-se de parcă s-ar fi transformat în gelatină.

— Trebuie să treci peste asta, îi recomandă.

Cu un efort foarte mic o ridică şi o ţine în braţe, de parcă ar fi inconştientă sau moartă. Chiar şi aşa, greutatea ei e ca de păpuşă, neglijabilă. În vreme ce o poartă peste prag, în dormitor, îşi aminteşte asta despre ea, slăbiciunea ciudată care o cuprinde când e excitată.

15

EA

Zăboveşte cu micul dejun în faţă când primeşte un apel de la biroul lui Harry Legroot. La telefon e asistenta lui Harry, o fată ageră pe nume Daphne, pe care Jodi a întâlnit-o o dată sau de două ori în trecut.

— Domnul Legroot mi-a cerut să vă contactez, spune ea. Ar dori să ia legătura cu avocatul dumneavoastră. Dacă sunteţi atât de amabilă încât să ne oferiţi un nume şi un număr de telefon, domnul Legroot ar dori să iniţieze procedura.

Jodi aude cuvintele, dar ele şuieră în jurul ei ca nişte pale de vânt rebele. Dacă Todd are ceva chestiuni juridice pe care le vrea rezolvate cu ea, ar trebui să-i vorbească el, în mod direct.

— Doamnă Gilbert? Mai sunteţi pe fir?

— Aici sunt. Mai spuneţi-mi o dată. Ce doriţi să fac?

— De fapt nu trebuie să faceţi nimic, doamnă Gilbert, replică Daphne pe un ton amical, şi totuşi protocolar. Principalul e că domnul Legroot doreşte ca procedurile să demareze cât mai curând posibil şi de aceea avem nevoie de numele şi numărul de telefon al avocatului dumneavoastră.

Motivele, intenţiile şi viaţa lui Todd au fost o preocupare constantă pentru ea din seara în care a venit el la cină, seara noului lor început. Nici nu şi ar fi putut dori o reunire mai idilică, o reînnoire mai îmbucurătoare a relaţiei lor. A avut dreptate să-l invite, a procedat bine făcând ea prima mişcare. Nu i-a plăcut când, pe urmă, să ridicat şi a plecat, dar poate să aibă răbdare ştiind că nimic bun nu se întâmplă peste noapte, că lucrurile se

încheagă la timpul lor. E posibil să se întâlnească aşa pentru o vreme, înainte ca el să se mute înapoi acasă – asta crede ea şi cu asta se resemnează. Dar nu înţelege de ce n-a mai sunat-o.

Ţinând încă telefonul în mână, se duce în camera de zi, unde razele soarelui se reflectă în luciul mobilei şi înviorează culorile covorului.

— Îmi pare rău, Daphne, nu cred că înţeleg. De ce nu-i spui lui Harry să-l sune pe soţul meu şi să rezolve situaţia împreună. Sunt sigură că asta ar fi cea mai bună soluţie.

Auzindo, Daphne scoate o exclamaţie de parcă cineva ar fi lovit-o.

— Oh, doamnă Gilbert! Îmi pare foarte rău! Credeam că ştiţi.

E evident că fata a făcut o gafă, dar în loc să închidă ca să se adune şi, poate, să se consulte cu şeful ei, Daphne începe să-i bâiguie o explicaţie pe care Jodi refuză se asculte şi să-i ofere sfaturi care nu sunt deloc bine venite.

— Dacă aş fi în locul dumneavoastră, doamnă Gilbert, încheie ea, mi aş angaja un foarte bun avocat de divorţuri.

Ceea ce o determină pe Jodi să închidă telefonul.

După ce a strâns masa, scoate fişele celor doi clienţi de vineri şi citeşte notiţele. Primul este Cenuşăreasa, o fată banală, lipsită de respect de sine. Corector în tura de noapte pentru unul dintre cotidianele locale, se plânge mereu că viaţa trece pe lângă ea. Jodi a fost proactivă, reliefându-i opţiunile, încurajând-o să facă paşi mici, care ar putea avea efecte exponenţiale. Ar putea, spre exemplu, să urmeze un curs, să se înscrie la o sală de fitness sau să încerce diverse alte lucruri menite să-i îmbunătăţească aspectul exterior, de pildă să-şi pună lentile de contact sau să-şi facă o tunsoare potrivită. Dacă vrei să ieşi dintr-o rutină mentală, deseori cel mai uşor e să schimbi ceva la exterior şi să aştepţi ca schimbările interioare să vină şi ele. Când faci un efort pentru tine însuţi, circumstanţele se vor întoarce de multe ori în favoarea ta. Jodi aşa crede. A

văzut lucrurile întâmplându-se astfel. La urma urmei, asta a determinato să preia iniţiativa şi să-l invite pe Todd la cină.

Cel dea doilea client, fiul risipitor, este un tânăr care are un fond de curatelă şi ai cărui părinţi îi plătesc în mod curent datoriile. Fiindcă e tânăr şi îşi caută încă drumul, fiindcă nu şi-a descoperit potenţialul sau limitele şi fiindcă părinţii îi ştirbesc continuu încrederea în sine, Jodi îi oferă o susţinere necondiţionată. Trebuie să descopere totul singur. Iar dacă ea le-ar lua partea părinţilor, el sar închide în sine pur şi simplu.

Abia după-amiază târziu primeşte de la Todd telefonul pe care-l aştepta mai mult sau mai puţin după discuţia cu Daphne. Se simte nesigură în privinţa lui şi nu ştie ce să mai creadă. Dar dacă încă are speranţe deocamdată – privind un oarecare viitor roz – e rapid adusă cu picioarele pe pământ.

— Ştii în ce situaţie sunt, spune el. Mă străduiesc să fac faţă lucrurilor acum.

— Nu înţeleg. Trebuie să-mi explici de ce am nevoie de un avocat.

— De ce are oricine nevoie de avocat? Ca să-ţi apere interesele. Ascultă-mă, Jodi! Nu trebuie să iei situaţia cu titlu personal. Chestia asta

— Nu trebuie să intervină între noi. Lasă-i pe avocaţi să descurce iţele, pentru ca noi să putem rămâne prieteni.

Mintea i se blochează, ca un computer cu probleme. N-a reuşit să proceseze lucrurile corect, iar acum e în ceaţă.

— Prieteni… Asta suntem noi? Ar fi bine să-mi explici chestia asta, fiindcă cu no pricep.

— Jodi, Jodi, trebuie să te relaxezi. Noi doi ne iubim. Avem un trecut împreună. Dar lucrurile se mai schimbă, asta-i tot. E sănătos să evoluezi şi să mergi mai departe. Asta-mi spuneai *tu* mie întotdeauna.

— Bun. Oamenii evoluează. Dar dacă aşa stau lucrurile, ceai căutat aici acum câteva seri? Cea fost aia?

— Ai prefera să nu ne mai vedem deloc? Ţi se pare ceva raţional? Mie dor de tine. Îmi face plăcere să te mai văd din când în când.

— Îţi face plăcere să mă mai vezi din când în când.

— Sigur că da. Ţie nu?

16

EL

Natasha e ocupată cu planurile pentru nunta care se apropie rapid. În fiecare seară la cină monologhează despre flori, meniuri, aranjamente, muzică, jurăminte şi tort, până când lui îi vine se strângă de gât. La luat deja la cumpărături, pentru un costum, şi asta cel puţin s-a dovedit ceva mulţumitor. Când la probat la magazin, a fost încântat de croiala elegantă şi de silueta tinerească pe care i-o dă. Nu să uitat la preţ şi a aşteptat afară până când a plătit ea cu cardul de credit pe care el îl dăduse. Nunta îl costă o avere şi, pe lângă asta, Natasha tot insistă pentru o lună de miere la Rio. Nu e un moment potrivit ca el să arunce cu banii în stânga şi-n dreapta.

Unul dintre lucrurile cu care e de acord este decizia în favoarea unei ceremonii religioase. Ea să tot gândit şi răzgândit în privinţa asta o vreme, iar el a avut grijă se îndrume în direcţia bună. Nu că ar fi un tip credincios, dar nici nereligios nu e. Ritualurile şi tradiţia îşi au locul lor, iar căsătoria e unul dintre ele, fiindcă, mai presus de orice, e un act de credinţă.

Lista invitaţilor include o sumedenie de mătuşi, unchi şi veri din partea Natashei, în timp ce de la el vin câţiva amici – Harry, Cliff şi unii dintre băieţi plus, desigur, soţiile lor. Norul care umbreşte ceremonia e Dean, care rămâne neclintit în decizia lui de a nu participa. Încă nu vorbeşte cu Todd şi abia dacă a schimbat două cuvinte cu Natasha. Ultimul lucru pe care i la spus a fost că mai degrabă moare decât se vadă măritată cu unul de teapa lui Todd Gilbert. Drept care Natasha a izbucnit în lacrimi. Dean trebuie să se mai deştepte. Dacă ar avea pic de minte, ar fi fericit pentru fiica lui, care va fi bine aranjată, o femeie înstărită,

cu o viaţă uşoară. Ar prefera oare se vadă măritată cu vreun şmecher tinerel care nu-i poate oferi nimic? Ar avea el multe să-i spună lui Dean, dacă Dean iar da ocazia se facă.

A început să se întrebe când o să se aranjeze viaţa lui cu Natasha, când o să devină mai stabilă şi mai structurată, aşa cum era cu Jodi. Natasha se poartă în mod atât de neprevăzut! Fără nicio îndoială, nu e deloc senină şi strălucitoare, aşa cum se zice că sunt femeile însărcinate. Dimpotrivă, s-a transformat într-un soi de viperă, iar el nu poate şti când şi ce anume o să-i declanşeze următorul atac. Dar face tot ce poate ca să fie înţelegător şi tolerant. Ea e stresată rău, cu semestrul care e pe sfârşite, cu nunta care se apropie şi cu necazul cu tatăl ei. Poate că din cauza stresului se tot îngraşă, deşi sarcina încă nu se vede. Şi poate că tot stresul ia provocat erupţia aceea care i-a apărut pe frunte. Cel puţin nu şi-a pierdut interesul pentru sex – ceea ce şi-a închipuit el că o să se întâmple, din câte iau povestit băieţii. Unii dintre ei, tipi care *niciodată* nu şi-au înşelat soţiile, s-au văzut nevoiţi să-şi găsească salvarea în saloanele de masaj erotic şi în secţiunea pentru adulţi exclusiv a anunţurilor de mică publicitate. El se consideră norocos, fiindcă Natasha îl doreşte la fel de mult ca întotdeauna, dar e interesant cum s-a întors roata. Natasha e acum meniul standard, în vreme ce sexul cu Jodi, ca în seara în care s-a dus la ea, are aroma agreabilă a adulterului. Aproape că uitase de pasivitatea bizară a lui Jodi, de felul în care ochii ei îşi pierd focalizarea şi privirea îi lunecă într-o parte când intră în ea. Înainte chestia asta i se părea enervantă, dar în noaptea aia, cine ştie din ce motiv, fusese oarecum excitantă. Viaţa îţi serveşte uneori nişte pase de unde nici nu te aştepţi.

Iar putea fi dor de Jodi, dacă şi ar permite. Rutina zilnică este cea care defineşte o căsnicie, obişnuinţele pe care le capeţi în cuplu şi care devin un fel de ritm de fundal al vieţii. Cu Natasha, situaţia nu să cantonat încă într-o cadenţă cu care el să poată ţine pasul. Dar nu-şi

poate permite să fie sentimental. Legea spune că nu-i datorează lui Jodi nimic, că nu e decât o fostă iubită al cărei bol de smântână sa terminat. Ea ar trebui să-i mulţumească lui pentru generozitatea pe care ia arătat-o în toţi anii ăştia cât au fost împreună. Aşa zice Harry. Iar Harry vrea să-i servească un ordin de evacuare, care le va da o bază de plecare legală, dacă vor avea nevoie de una. Dar şi el, şi avocatul speră că Jodi se va purta raţional şi se va muta fără scandal, însă dacă ea va decide să se încăpăţâneze, vor recurge la ordinul de evacuare, adică vor aduce poliţia se dea afară cu forţa. El speră să nu se ajungă la aşa ceva, însă numai de ea depinde.

Cu atâtea câte are pe cap, ultimul lucru care-i mai trebuie e o problemă de sănătate. Uite aşa, te duci la dentist pentru un detartraj de rutină şi pleci de acolo crezând că eşti cu un picior în groapă. Indiferent ceor face la şcoală specialiştii în igiena dentară, e clar că tactul şi diplomaţia nu le învaţă.

— E o leziune, i-a spus ea. Arată ca o aftă, a adăugat apoi, pipăind locul cu un deget înmănuşat. Aţi fost testat recent pentru HIV?

A fost atât de neaşteptat, încât la apucat râsul, dar cu mâna ei în gura lui, a ieşit mai degrabă ca o exclamaţie de protest.

— Nu e cazul să vă alarmaţi, s-a grăbit ea să adauge. Poate că nu e

— Nimic îngrijorător. Problemele de acest gen pot apărea dintr-o diversitate de motive. Deseori însă, şi trebuie să vă spun asta, sunt asociate cu un sistem imunitar deficient. Mai bine să verificaţi, ca să fiţi liniştit.

Află. Un cuvânt inofensiv, care nul nelinişteşte. *Leziune* e însă cel care-i dă furnicături. Legătura dintre leziune şi HIV sau SIDA e neîndoielnică în mintea lui, fiindcă la un moment dat anul trecut el şi Jodi sau uitat la o reluare cu *Philadelphia*, filmul în care apariţia unei singure leziuni pe fruntea lui Andrew Beckett, rol interpretat de Tom Hanks, să soldat rapid cu moartea individului.

Virusul n-a constituit niciodată un motiv de preocupare personală pentru el. Când s-a aflat prima dată despre HIV, pe la începutul anilor 1980, el era un adolescent vorace sexual, care făcea tone de sex neprotejat, dat fiind că copularea repetată pe bancheta din spate a unei maşini nu se pretează la măsuri de protecţie care, dacă tot a venit vorba, nu sunt propice unei experienţe fabuloase. Dar pe atunci, singura lui preocupare era riscul unei sarcini. SIDA nu era un lucru la care să te gândeşti, decât dacă erai homo, sau aşa se spunea. Iar el nu prea a depăşit niciodată convingerea asta.

Un specialist în igiena dentară nu e medic, dar se uită într-o sumedenie de guri şi poate că deprinderea de a identifica o situaţie anormală, chiar fără nicio legătură cu dinţii, face parte din pregătirea lor. Când s-a întors la birou, să încuiat în baie şi şi-a întors obrazul pe dos ca să vadă cu ochii lui mica pată de ciupercă albă lipită pe mucoasa lui, ca un rest de ipsos. Iar acum nu-şi mai poate ţine limba departe de ea. Dar, după toate probabilităţile, se va dovedi doar o alarmă falsă. Femeile pe care le frecventează el şi care ridică cele mai multe riscuri sunt profesioniste, iar ele nici nu se apropie dacă nul văd că foloseşte prezervativ. Într-adevăr, prezervativele se mai şi rup, dar ăsta nu-i un motiv că se ia razna acum. La urma urmei, e doar o ciupercă, şi Todd constată că poate să şi-o alunge din minte chiar şi preţ de câteva ore la rând, mai ales în timpul zilei când e ocupat, deşi uneori când se trezeşte în miez de noapte nu se poate gândi la altceva decât la moarte. La moartea lui, desigur, dar şi la moartea celor din jur, la faptul că într-o zi, în viitorul nu chiar atât de îndepărtat, fiecare persoană pe care o ştie, fără nicio excepţie, va fi dusă, răposată, laolaltă cu toţi oamenii pe care el nu-i cunoaşte, locul ei fiind luat de o serie de necunoscuţi care vor intra în posesia tuturor lucrurilor lăsate în urmă – case, profesii etc. Casa şi profesia lui. Când mintea io ia pe făgaşul ăsta, singurul lucru care-l alină e gândul la copilul încă nenăscut.

17

EA

Stimată Doamnă Brett.

Sunt avocatul lui Todd Jeremy Gilbert, care – aşa cum nu mă îndoiesc că ştiţi – este unicul proprietar îndreptăţit al reşedinţei existente la adresa 201 North Westshore Drive (numită de aici înainte „Reşedinţa”), unde domiciliaţi dumneavoastră în prezent.

Clientul meu mia solicitat să vă informez că nu mai deţineţi dreptul de a ocupa Reşedinţa. El vă cere să părăsiţi Reşedinţa în termen de maximum 30 de zile de la data prezentei. Până la data respectivă sunteţi obligată să eliberaţi şi să predaţi Reşedinţa liberă de orice ocupant şi de bunurile personale.

Conformarea dumneavoastră la această solicitare va evita o evacuare forţată. Dacă nu veţi da însă curs acestei solicitări, clientul meu nu va ezita să apeleze la toate mijloacele de care dispune în conformitate cu prevederile legale.

Cu sinceritate, Harold C. Legroot Legroot and Gibbons Firmă de avocatură

În anii care vor urma îşi va aminti de această scrisoare ca marcând o schimbare radicală în dispoziţia ei, una care a ucis pe tăcute fetiţa din ea însăşi şi a înlocuito cu o versiune actualizată şi blazată a ei înseşi. Privind înapoi în timp, va percepe transformarea ca fiind practic instantanee, ca atunci când aluneci într-un vis sau te trezeşti din el, dar se va înşela. Adevărul e că schimbarea se petrece treptat, în zilele şi săptămânile care urmează. Şi are etape, iar cea dintâi e negarea. Dar e ceva involuntar, ceva ce nu poate controla şi gestiona; e o formă spontană de apărare care o protejează împotriva unei pierderi catastrofice. I se întâmplă în felul acela în care păsările, la fel ca gândurile care te asaltează, pot da roată în aer fără să coboare pe sol, sau aşa cum un mesaj captat de microreceptorul tău poate fi afectat de paraziţi, ori aşa cum poţi să fii împuşcat şi totuşi să continui să mergi în

direcţia în care te îndreptai.

Bărbatul cu coadă de cal ia înmânato. A abordato în hol, când ea a intrat cu câinele. Probabil că îi strecurase ceva portarului. Era o dimineaţă de sâmbătă ploioasă. Şi-a închis umbrela şi a scuturato, aşteptând ca omul să spună ceva.

— Doamna Jodi Brett?

— Da.

A luat plicul pe care el i la pus în faţă şi la auzit rostind cuvintele.

— Consideraţi-vă servită.

În lift, a citit-o de două ori. Când a intrat în casă, a lăsat-o în hol cu restul corespondenţei şi s-a dus în bucătărie, unde a dat drumul la cafetieră. Acum, aşteptând să se scurgă cafeaua, mănâncă un fursec din pungă şi-i dă altul câinelui. Se duce în birou, pune câteva dosare deoparte şi îşi verifică mesageria vocală. A căutat-o o femeie, pentru fiica ei supraponderală. O sună înapoi ca să-i explice că ea nu tratează tulburări alimentare şi-i turuie câteva numere ale unor specialişti de pe o listă pe care o păstrează în sertar. Uitând de cafea, trece dintr-o cameră în alta, aranjând piesele de mobilier şi culegând câte o scamă de pe covoare. Găseşte o cârpă şi un flacon cu Lemon Pledge şi începe să şteargă praful şi să lustruiască. Vine şi clipa în care gândurile i se întorc la înştiinţare şi înregistrează un anume răspuns, un nivel de iritare care o determină să lase cârpa din mână şi să ia telefonul.

— Deci, spune ea, cei cu scrisoarea de la Harry?

— Jodi! Am vrut să te sun şi eu.

— *Trebuia* să mă fi sunat. Cum poţi lăsa să se întâmple aşa ceva?

— Harryţia trimis o scrisoare?

— Mi-a dat-o un tip în holul clădirii.

— Şi ce zice?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Todd! zice că trebuie să mă mut.

— Iisuse! exclamă el. Asta-i o greşeală. N-ar fi trebuit să se întâmpla aşa ceva.

— Sigur că e o greşeală. O greşeală foarte supărătoare.

— Jodi, ascultă-mă. Din câte ştiu eu, Harry trebuia să aştepte să vorbesc eu mai întâi cu tine.

— Să vorbeşti cu mine despre ce?

— Aş fi vrut să nu fiu nevoit să fac asta, sincer. Dar înţelegi, sunt sigur, că n-am de ales. *Nu-mi pot permite* să păstrez apartamentul. Şi nici nu *pare* în regulă se fac. Te rog, încearcă să-nţelegi!

— Nu poţi vorbi serios!

— Dar ca să-ţi spună asta printr-o scrisoare…! Nu asta a fost intenţia mea.

— Ce se-ntâmplă aici, Todd? Ce fel de joc faci?

— Ascultă-mă, Jodi. Vreau să ştii că n-o să mă târguiesc cu tine pentru mobilă. Tot ce vrei – e al tău. Ia tot, dacă vrei. Vreau să iei tu totul.

— Todd, ce te-a apucat? Trebuie să-ţi vii în fire. Eu nu mă *mut*. Iar tu *nu vrei* ca eu să mă mut. Gândeşte-te puţin. Gândeşte-te la viaţa noastră împreună.

— Jodi, încearcă să fii raţională. Lucrurile s-au schimbat.

— Apasă tasta de deconectare, lasă telefonul din mână şi se depărtează de el. Cum adică n-are de ales? Aşa e Todd, dramatizează întotdeauna, evită responsabilitatea, pretinde că nu el îşi controlează viaţa, ci o forţă din afara lui… e una dintre modalităţile prin care îşi justifică purtările urâte. Ea ştie, desigur, că intenţionează să cumpere o altă clădire de birouri; a tot vorbit despre asta de ani buni. Va fi următorul lui proiect de amploare, posibil ultimul, cel care îl va aranja pe viaţă. Şi nu va fi o renovare a unui bloculeţ de patru etaje cu o serie de apartamente închiriate unor mărunte firme la început de drum sau unor întreprinzători care abia trăiesc de pe o zi pe alta. Are în minte ceva mai mare, mai important – o clădire aflată deja pe hartă – şi crede că va reuşi dacă va vinde apartamentul

direct de sub picioarele ei. Apartamentul lor de pe malul lacului, cu priveliște largă, cu încăperile spațioase și podeaua din bambus, cu garderoba din dormitorul mare, cu mobilierul mozaicat, cu aplicații de oțel inox și cafetiera încastrată din bucătărie! Sigur, ce contează femeia albă, de vârstă mijlocie, și câinele golden retriever încă tânăr care locuiesc acolo? Într-o clipă au și dispărut!

Când îi telefonează Dean ceva mai târziu, se simte suficient de nesăbuită încât să răspundă.

— Dean, îmi pare rău că nu ți-am răspuns la apeluri și nu te-am sunat.

Nu mă îndoiesc că știi cum e.

— Știu cum e, replică el. Știu foarte bine cum e.

— Îmi dau seama cât îți este de greu, Dean. M-am tot gândit la tine.

— Ei, și *eu* m-am gândit la tine. Îmi spun mereu că nu numai eu am primit o lovitură, că și Jodi a încasato urât. Mă rog, știi la ce mă refer. Nu poate fi foarte plăcut nici pentru tine.

— Nu, n-a fost deloc plăcut.

— Știu, știu. La asta m-am tot gândit și am vrut să te sun, să-ți spun că îmi pare rău pentru tine și că nu ești singură. Suntem amândoi implicați și-ți sunt alături.

— Drăguț din partea ta, Dean, să te gândești la mine când ai și tu

— Atâtea pe cap.

— Nu, nu, protestează el. Chiar am vrut să păstrăm legătura. Ești chiar persoana cu care aveam nevoie să vorbesc. Bine, știi cum e. Să încerc să discut cu fiica mea. Mă bucur că mama ei nu mai trăiește ca să vadă cum își irosește viața.

— Sunt sigură că mama ei ar fi foarte îndurerată, spune Jodi.

— Natasha a fost întotdeauna o fată cuminte și chestia e că nici nu trebuie să facă asta. Nu cred că înțelege că poate pur și simplu să renunțe. Are nevoie de cineva care să vorbească rațional cu ea. O femeie, înțelegi?

Pe mine nu mă ascultă. Cineva care a cunoscut-o pe mama ei. Cineva ca tine. Cred că tu chiar ai putea avea o influenţă asupra ei.

— Mă flatezi, Dean.

— Ai auzit că a devansat data nunţii? Pentru a doua sâmbătă din decembrie. Mama naibii! Vrea se conduc eu la altar. Poţi că crezi una ca asta? Mai degrabă aş vrea se văd fierbând într-un cazan cu ulei.

— Nu-i adevărat, exagerezi.

— Tu ai discutat cu Todd despre asta? De ce crezi că mă tot sună? Ce mai avem să ne spunem unul altuia? Treizeci de ani de prietenie, şi el îi aruncă la gunoi! Îţi spun eu, ar putea anula şi mâine toată afacerea şi n-ar mai conta deloc. E prea târziu. A depăşit o limită. Sunt sigur că şi tu gândeşti la fel.

Dean se pricepe grozav să vorbească şi ar putea susţine singur toată conversaţia, fără ea. Un mare atu pentru un agent de vânzări, fără îndoială. Ţineţi clientul sub control; nu-i lăsa timp să gândească independent.

— Ascultă, Jodi, ce-ar fi să-ţi fac cinste cu un pahar? Sau mai bine să te invit la un prânz? Trebuie să fim alături, să împărţim povara, să ne susţinem reciproc. Ce-ai zice dacă aş veni mâine să te iau? Putem alege mâncare chinezească.

Nu vrea doar să-şi plângă de milă împreună; are un plan în legătură cu ea. E ciudat cum îşi închipuie că ea, tocmai ea, ar putea avea un impact asupra Natashei. Într-un fel, e înduioşător. Nu-i poate purta pică pentru asta. Dar prânzul cu el ar fi o greşeală.

18

EL

E în Porsche şi se îndreaptă spre nord, spre Illinois Center, pe Michigan Avenue. Sala de fitness a devenit un fel de refugiu, unica digresiune care-i e permisă pe drumul de la birou spre casă, şi a început să petreacă mai multe ore antrenându-se, chiar dacă n-are chef şi chiar şi atunci când jinduieşte după ceva de băut. Ca acum. Discuţia cu

Jodi la destabilizat. Nu pricepe deloc care e problema ei. Oare îşi închipuie co s-o susţină cât mai are de trăit, în timp ce el şi familia lui vor trăi de azi pe mâine? La urma urmei, nu încearcă se jupoaie! I-a oferit tot ce se află deja în apartament! Are cumva idee cât valorează asta?!

Se gândeşte se sune din nou, dar ajunge să vorbească cu Harry.

— Ceţia venit să-i trimiţi lui Jodi scrisoarea aia? Voiam să discut eu întâi cu ea. Aşa stabiliserăm.

— Probabil că Daphne ia telefonat, îi explică avocatul. O să-i spun eu câteva!

— Da, bine, dă vina pe asistentă. Ideea e că Jodi e acum oficial cătrănită şi clocoteşte. La naiba, Harry, nu crezi că am şi aşa destule probleme?

— Să-ţi spun eu ceva, Todd. S-ar fi enervat oricum, indiferent de felul în care ar fi aflat.

— Ei bine, asta n-o vom putea şti niciodată, nu-i aşa?

— Tu gândeşte-te doar la obiectivul nostru. Important e să rezolvăm lucrurile şi nu avem timp prea mult.

Probabil că are dreptate, probabil că nu contează modul în care ar fi aflat, dar înştiinţarea de evacuare pare o cruzime inutilă. Şi îi creează lui o imagine negativă. De insensibil. Şi lipsit de scrupule. Dar cei făcut e făcut, şi poate că tot răul e spre bine, fiindcă el chiar are nevoie se scoată de acolo. Natasha îl întreabă în fiecare zi dacă Jodi a plecat şi ce are de gând să facă dacă ea refuză. O scenă urâtă e ultimul lucru pe care şi-l doreşte. Ca Jodi să se încuie în apartament, poliţia să-i spargă uşa şi se târască afară din clădire. Nu l-ar ierta niciodată pentru asta.

Par poate că pur şi simplu are nevoie de timp să se obişnuiască cu ideea. Mai presus de orice, Jodi e o fire practică. Dă-i o săptămână sau două şi o să-şi găsească ea ceva drăguţ de închiriat, unde să se stabilească şi să se simtă ca acasă. N-o să fie undeva central, ţinând cont de venitul ei. Va trebui să se mute în suburbii, poate în Skokie sau Evanston – cel puţin până când îşi reintră în mână cu cabinetul şi începe să consulte pacienţi cu normă întreagă.

Iar face bine să-şi ia profesia mai în serios, să se ia *pe sine însăşi* mai în serios. Poate o să-şi ia chiar o slujbă adevărată, să-şi exploateze educaţia primită. Sar descurca într-o corporaţie şi ar face bani frumoşi.

Oriunde sar stabili însă, speră co să-l primească pe la ea, poate chiar în mod regulat. Câteodată, când îşi permite, îi simte acut lipsa, îi lipsesc mâncărurile gătite de ea şi simţul ei practic, lejeritatea şi confortul vieţii lor împreună. Poate că vremea e cea care-l face nostalgic. Toamna poate fi superbă, dar şi ameninţătoare – cu umbre prelungi, vânturi reci, frunze care cad, iminenţa îngheţului. Nu vrea să se ia de Natasha, dar traiul acasă nu mai e cum era odinioară, iar dezordinea e cea mai mică problemă. Natashei pare să-i priască de minune haosul: vecinii care-şi lasă copiii la ei, oaspeţi care apar la cină, televizorul urlând chiar şi când ea învaţă. Iar după ce se va naşte copilul, o să fie şi mai rău.

A dat drumul la căldură în maşină şi a direcţionat jetul de aer spre parbriz, ca să împiedice aburirea, iar radioul e potrivit pe un post de ştiri. Vocea crainicului e joasă şi catifelată, liniştitoare în ciuda cuvintelor rostite – ştiri despre calamităţile zilei. Abia a trecut de ora cinci şi deja se întunecă. Zilele scurte sunt greu de suportat dacă locuieşti la ţară, dar oraşul îşi generează propria lumină, un miraj strălucitor în toate culorile curcubeului. Văzut din spaţiu, ar semăna cu o cupolă scânteietoare – câmpul de forţă al vastului oraş în care trăieşte el. De când se ştie străbate străzile astea şi fiecare bucată de asfalt, fiece clădire îi sunt cunoscute. Când era mai tânăr îi plăcea să viseze că totul îi aparţine, că oraşul e al lui

— Străzile, construcţiile, generatoarele electrice, sistemul de purificare a apei, chiar şi canalizarea – întreaga infrastructură. Chiar şi acum, când merge pe stradă sau când intră la Blackie’s ori la Crowne Plaza, are impresia că el ţine frâiele.

Cât îi place să ruleze aşa, ascultând muzică, bătând oraşul, privindu-i viaţa stradală! Când eşti la tinen maşină, eşti în lumea ta personală, dar şi în lumea mare, în ambele

concomitent. Îi place să şi mănânce în maşină, şi de obicei ţine în torpedo o pungă cu alune sărate sau bomboane din lemndulce. Asta nu diferă, trebuie să recunoască, de obiceiul tatălui său de a se închide în subsolul casei cu sticla lui de vin şi cu tranzistorul. Fiecare îşi are tronul lui, jilţul propriu (pentru tatăl lui, ăsta era un fotoliu hărtănit) care îl plasează în centrul universului şi în care stă ca un mai mare peste tot. Uneori, când e în maşină, chiar începe să se simtă ca tatăl lui, îşi aminteşte pregnant de el. Felul în care obişnuia, de exemplu, să încline din cap, ca o încuviinţare abia perceptibilă adresată nimănui în particular. Şi Todd face asta uneori – dă din cap spre un curent de aer sau spre traficul în derulare.

19

EA

Stă în biroul Barbarei Phelps, diplomată în drept, avocata pe care i-o recomandase prietena ei, Ellen. Barbara e scundă şi trecută bine de o vârstă, probabil pe la vreo şaptezeci şi ceva de ani, are părul vopsit cu henna, sprâncene trasate cu creionul şi încheieturi subţiri la mâini.

Taiorul îi atârnă pe trupul firav, dar se ţinea dreaptă ca un stâlp. Din câte i-a povestit Ellen, Barbara şi-a luat licenţa în drept pe vremea în care asta era o raritate pentru femei, şi şi-a dedicat cariera unui singur ţel: să transforme femeile măritate, nefericite şi dependente în foste soţii eliberate şi autonome – o confrerie a divorţatelor prospere.

Birourile ei, situate la un etaj superior al clădirii Loop, sunt mobilate cu piese Bauhaus incomode şi tablouri în stil expresionist abstract care sugerează, în termeni de dolari cheltuiţi, forţa feminină pe care şi-a clădit afacerea. A invitato pe Jodi să se aşeze într-un scaun Wassily şi ia pus câteva întrebări preliminare. Acum, în vreme ce-şi face vânt cu înştiinţarea ei de evacuare, îi explică răbdătoare că a fost o fraieră refuzând să se mărite cu Todd când a avut ocazia, fiindcă în momentul ăsta are tot atâta drept la

apartament cât are o târlă de pisici.

— În lipsa unui certificat de căsătorie, n-ai dreptul la nimic din ce-i aparţine lui. Te are la degetul mic, draga mea. Niciun judecător no să-ţi dea ţie câştig de cauză. În statul ăsta nu e recunoscut parteneriatul civil.

Jodi are impresia că Barbara n-a reuşit să înţeleagă bine situaţia ei.

— I-am fost soţie timp de douăzeci de ani, protestează ea. Tot ce avem am construit împreună. N-are cum să mă *oblige* să mă mut. Dacă refuz, ce poate să-mi facă?

Barbara clatină din cap.

— Nu ai niciun drept legal să te afli acolo. Dacă ignori legea, nu faci decât să înrăutăţeşti lucrurile pentru tine. Conform celui mai probabil scenariu, o să te trezeşti în stradă cu aproape nimic altceva decât hainele de pe tine. Şi totul se va petrece în faţa vecinilor. Nu-ţi recomand aşa ceva.

— I-am ţinut gospodăria, insistă Jodi. Am gătit, am făcut curat, am avut grijă de el. Nu mă poate da afară doar pentru că mă consideră o piedică.

— Ba poate. Şi, după câte se pare, o va face.

Jodi se străduieşte să asimileze situaţia. Dar nu are niciun sens, nu corespunde noţiunii ei de justiţie. O clipă mai târziu însă, înţelege unde bate Barbara.

— Bine, spune ea. E apartamentul *lui*.

— Exact. E apartamentul *lui*.

— Dar va trebui să mă susţină material.

— De ce?

— Fiindcă aşa a făcut întotdeauna. A fost înţelegerea noastră.

— Dimpotrivă, replică Barbara. Conform legilor din Illinois, nu eşti îndreptăţită la niciun fel de susţinere. Dar la general vorbind, nu eşti într-o situaţie teribilă. Ai permisiunea lui verbală să iei din casă tot ce doreşti. Dacă a fost sincer în privinţa asta, eviţi certurile pe tema

bunurilor din gospodărie şi durerea de aţi pierde posesiunile. Deci… îţi păstrezi şi demnitatea, *şi* lucrurile.

Când se gândeşte, în drum spre casă, Jodi nu vede situaţia aşa. Cum îşi păstrează demnitatea dacă i permite se dea afară, cu sau fără lucruri? S-au coalizat toţi împotriva ei – Todd, Harry, chiar şi Barbara Phelps, care ar trebui să-i ţină partea. Ceea ce fac ei o fi legal, dar nu e nici pe departe uman.

Când ajunge acasă, îşi scoate mantoul, pantofii şi se aşază pe canapea. Nu obişnuieşte să doarmă după-amiaza, dar acum se simte ca un pietroi care se afundă într-o apă nămoloasă. Când se trezeşte, cerul dincolo de fereastră şi-a pierdut culoarea şi a învăluit încăperea în semiîntuneric. Se ridică, îşi schimbă taiorul Valentino şi-i dă câinelui să mănânce. Uitându-se la el cum hăpăie, îşi doreşte să aibă şi ea măcar jumătate din apetitul lui. Fără chef, stă în uşa deschisă a frigiderului şi-i cercetează conţinutul. Într-un târziu, scoate votca din congelator, îşi toarnă puţin într-un pahar şi adaugă un strop de apă tonică. În mod normal nu bea de una singură, dar asta este o ocazie specială, care cere un soi de celebrare. Întotdeauna a fost o femeie independentă, care se descurcă bine, dar azi viaţa i-a fost zdruncinată, şi s-a dovedit că pentru asta a fost suficient doar un mic brânci, un şut delicat; atât de precară fusese poziţia ei. Două decenii în care crezuse că viaţa îi este asigurată, iar acum a constatat că tot timpul a atârnat de un fir de aţă. Încă de când să mutat împreună cu Todd a trăit într-o psihoză iluzională – asta-i tot ce poate spune. Şi-a clădit viaţa pe o premisă greşită, pe un vis. Persoana care credea ea că e n-a existat de fapt niciodată.

Dă pe gât băutura şi-şi toarnă alta, de această dată fără apă tonică. Treizeci de zile. Atât i s-a acordat. Treizeci de zile ca să se extragă din prezentul ei, aşa cum extragi o ţeapă din deget. La asta s-a ajuns. A fost redusă la statutul de corp străin în propriul mediu intim.

Cunoaşte femei care au trecut prin ceva similar şi niciuna dintre ele nu poate fi considerată un model de urmat. Femeile astea, între care se numără şi prietena ei

Ellen, nu au ieşit din situaţia respectivă deloc mai înţelepte, nu au izbutit să-şi recupereze anii pierduţi sau să-şi refacă situaţia. Şi totuşi, multe dintre ele o duc mai bine decât o va duce ea. Majoritatea au izbutit cel puţin să-şi păstreze casele.

Adlerienii şi ar freca mâinile de încântare văzând halul în care a dat-o n bară. Din modul de viaţă al unui om, ei se pricep de minune să scoată la lumină ce e greşit, logica lui strâmbă şi supoziţiile naive. Ce privilegii şi ce oportunităţi a avut şi cum le-a irosit pe toate! Fiindcă a crezut că e de la sine înţeles că viaţa o să fie bună cu ea, că nu are nevoie să privească în viitor sau să-şi ia măsuri de prevedere. A fost o formă de aroganţă; acum îşi dă seama de asta. Dacă Gerard Hartmann ar fi remarcat lucrul ăsta pe vremea în care era clienta lui, ar fi corectato imediat. Da, foarte probabil că Gerard ar fi salvato de ea însăşi dacă ea i-ar fi permis, dacă ar fi rămas mai departe alături de el. Gerard era priceput şi avea în privinţa ei un instinct anume – în ciuda faptului că ea părea să nu aibă probleme şi că nu avea nevoie de serviciile lui (cel puţin după părerea ei).

Dar asta nu înseamnă că şedinţele cu ei au fost o risipă de timp. Odată ce au ajuns la relaţia cu Ryan, Jodi şi-a dat seama că aici era o problemă care trebuia rezolvată. Şi procesul n-a fost nici măcar foarte dureros. Gerard ştia ce face, avea cunoştinţele şi abilităţile necesare şi o intuiţie extraordinară. Era totodată unul dintre cei mai blânzi şi mai cordiali

„Anchetatori”.

Gerard: Despre accesele lui Ryan… Ai pomenit de coşmaruri şi răni autoprovocate. Care era mai exact problema?

Jodi: În unele nopţi se trezea ţipând. Ţipa şi lovea cu picioarele şi nu se liniştea. Alteori se muşca până când îi dădea sângele – de braţ sau de partea moale a palmei.

Gerard: A fost dus la medic pentru asta?

Jodi: Trebuie să-l şi dus. Aşa e de crezut.

Gerard: Ştii dacă i s-a pus vreun diagnostic şi i s-a recomandat un tratament?

Jodi: N-a fost niciodată etichetat ca având o boală mân tală, dacă la asta te referi. Era doar o fază. În cele din urmă ia trecut.

Gerard: Când Ryan avea asemenea atacuri, cum le gestionau părinţii voştri?

Jodi: Eu le gestionam. Era treaba *mea*.

Gerard: Dar cum a devenit treaba *ta*?

Jodi: Părinţii mei nu făceau decât să înrăutăţească lucrurile. Tata aplica metoda disciplinării, iar mama... se învârtea pe acolo şi-şi frângea mâinile neajutorată.

Gerard: Părinţii tăi ţi-au cerut să intervii sau a fost ideea ta?

Jodi: Cred că iniţial a fost ideea mea, iar după un timp ei au considerat pur şi simplu că mă ocup eu.

Gerard: Şi tu cum ai primit situaţia?

Jodi: Oh, foarte bine. Ryan se linştea. Mama se liniştea. Tata se calma. Şi totul revenea la normal.

Gerard: Şi ce simţeai faţă de convingerea lor că tu te descurci, că asta era treaba ta?

Jodi: Cred că ar trebui să spun că mă simţeam excelent. Eram doar un copil, şi iatămi încredinţate atâta autoritate şi responsabilitate. Cred că mă făcea să mă simt puternică. În mod cert a avut un efect asupra imaginii mele de sine şi, fireşte, mia influenţat decizia în alegerea unei profesii. Faptul că cu eram cea care putea să-l liniştească pe Ryan.

Gerard: Ai menţionat responsabilitatea. Cum te simţeai având responsabilitatea stării de bine a fratelui tău? După cum ai spus, erai doar un copil.

Jodi: Îl iubeam pe Ryan. Ajutorul pe care îl acordam devenise pentru mine o a doua natură. Nu stăteam să mă gândesc la asta.

Gerard: Şi acest simţ al responsabilităţii faţă de Ryan să perpetuat şi în viaţa adultă?

Jodi: Adică dacă mă mai simt responsabilă pentru Ryan, care acum e matur? Pentru Ryan, care nu e implicat într-o relaţie intimă, nu are o slujbă propriu-zisă şi nu vorbeşte cu aproape niciunul dintre membrii familiei? Şi care dă cu tifla obiectivelor fundamentale în viaţă, în viziunea lui Adler? Dacă mă simt responsabilă pentru acest Ryan?

Gerard: Da.

Jodi: Nu mă aşteptam să mă întrebi aşa ceva. Păi, cred că da. Sigur. Normal că mă simt responsabilă pentru el. La un anumit nivel, bănuiesc.

Gerard: De ce crezi că simţi asta?

Jodi: Tu n-ai simţi la fel? Sau oricine altcineva? Date fiind circumstanţele.

Gerard: Şi cum ai descrie tu circumstanţele?

Jodi: Mă rog, poate ceea ce simt nu e chiar responsabilitate. Să spunem, mai degrabă, îngrijorare. Aş vrea să-l pot ajuta, dar n-am cum. El nu mă lasă.

Gerard: Care crezi că e motivul îngrijorării?

Jodi: Vreau să fie fericit. Vreau să se simtă împlinit. Când va fi bătrân şi va privi înapoi, la viaţa lui, vreau să simtă că a făcut alegeri bune, că nu şi-a irosit oportunităţile, că a avut un ţel pe care la urmărit şi a realizat ceva.

Gerard: Hai să vorbim despre ţelul *tău*, ţelul îngrijorării tale.

Jodi: La ce te referi?

Gerard: Ce s-ar întâmpla dacă nu ţi-ai mai face griji pentru Ryan?

Jodi: Crezi că e o problemă faptul că-mi fac griji?

Gerard: Cărui scop crezi tu că serveşte îngrijorarea asta a ta?

Jodi: Dar are nevoie îngrijorarea de un scop anume?

Gerard: Crezi că pe Ryan îl ajută faptul că tuţi faci griji pentru el?

Jodi: Bine. *Touché*. Am priceput. Înţeleg ce vrei să

spui. Sigur că nu-l ajută pe *el*; mă ajută pe *mine*. Atât timp cât mă îngrijorez pentru el, simt că fac un efort cel puţin, că nu l-am abandonat.

Gerard: Crezi că aşa ai simţi dacă nu ţi-ai mai face griji? Că l-ai abandonat?

Jodi: Probabil că da.

Gerard: Şi ce altceva ai mai simţi?

Jodi: Aş simţi, probabil, că am întrerupt conexiunea dintre noi. Nu în aş mai simţi legată de el. Fiindcă, gândeşte-te puţin, realitatea e că îl văd foarte rar şi nu am nicio modalitate de a păstra legătura cu el. Şi atunci, dacă nu mă îngrijorez, care mai e conexiunea dintre noi?

Gerard: Deci, când îţi faci griji pentru Ryan, simţi că ai o legătură cu el. Iar dacă nu te-ai mai îngrijora, dacă ai pierde acel sentiment al conexiunii… ce s-ar întâmpla atunci?

Jodi: M-aş îngrijora pentru lipsa conexiunii. Cred că asta sună ridicol.

Gerard: Nu e ridicol. Dar poate că există alte modalităţi, mai bune, de a păstra vie legătura cu Ryan în sufletul tău.

Jodi: De exemplu?

Gerard: Aş vrea să te gândeşti tu la asta. Să zicem că e tema ta pentru acasă.

20

EL

Natasha îl sună când e în drum spre sală. Îl vrea acasă până la şapte şi să aducă nişte vin pentru cină. Asta-i Natasha lui! Jodi nu i-a cerut niciodată să facă vreo cumpărătură de ultim moment. Nu că l-ar deranja să ia vinul; ce îl supără e modul în care i-o cere, de parcă aşa ar fi de aşteptat, de parcă ea e şefa. Unde e diviziunea muncii, asta ar vrea el să ştie. Fiindcă nu face curăţenie în casă şi nici măcar nu găteşte. În clipa în care îl vede intrând pe uşă, îl şi pune la treabă în bucătărie.

Iese de pe Michigan pe Adams şi se întoarce la vinăria din Printers Row. Magazinul e aglomerat, iar la

casă e coadă. Când termină, e deja târziu pentru ora de la sală, aşa că decide să se ducă mai bine la o bere. A trecut mult prea mult de când a stat într-un bar şi a băut o bere.

La început nu la deranjat chiar atât de mult că stă mereu cu ochii pe el. Ţinând seama că are jumătate din vârsta lui şi un apetit sexual exacerbat, purtarea ei i-a dat o siguranţă în plus. Dar lucrurile astea nu pot continua la infinit. Iar acum situaţia sa schimbat. Acum e însărcinată şi nu iese nicăieri.

O să se oprească la una mică şi asta e. Cel puţin va fi acasă la timp pentru cină. O să-l miroasă şi o să facă scandal, dar n-o să fie atât de rău cum a fost când s-a întors la trei dimineaţă, după vizita la Jodi. Natasha nu la crezut când i-a spus că a fost tot timpul cu Harry, deşi după părerea lui, aşa cum ia spuse, povestea a fost cât se poate de plauzibilă.

— Am stat la bar până la ora închiderii şi pe urmă ne-am dus la unul care ţine deschis toată noaptea şi am mâncat ouă cu şuncă.

— Ai fost împreună cu Jodi! a ripostat ea, ca o clarvăzătoare.

Până la urmă, la silit să recunoască. Dar a văzut-o pe Jodi doar în treacăt, a precizat el, şi înainte de întâlnirea cu Harry, nu după. Asta explicase, cel puţin, hainele pe care le adusese cu el. Şi n-ar fi simţit nevoia să se ascundă de ea, adăugase apoi, dacă nu l-ar ţine în lesă atât din scurt.

Când ajunge la Drake, se aşază pe un scaun la bar, cu senzaţia că s-a întors acasă. Îi place lemnul lustruit şi pielea, crepusculul electric, şirurile sclipitoare de sticle şi pahare, zumzetul vocilor şi ghionturile pentru puţin spaţiu în plus, prima înghiţitură prelungă din halba spumoasă pe care amicul lui, barmanul, i-a pus-o în faţă. Îşi reglează antenele pentru saluturile şi întâlnirile din jurul lui, pentru senzaţia de eliberare şi de vaste posibilităţi care apare când oamenii pleacă de la serviciu şi se instalează pentru primul pahar al zilei, pentru feromonii care plutesc în aer,

pentru valurile de râs şi conversaţii, speranţe şi aşteptări.

Aşezat pe scaunul lui după o absenţă atât de îndelungată, e copleşit de o duioasă abnegaţie, de o veneraţie pentru acest sanctuar primitor cu dotările şi ritualurile lui desuete, cu shakerele şi paharele lui, cu ceapa murată şi feliile de lămâie, cu suporturile de pahare deosebite, câte un tip pentru fiecare sortiment de băutură, cu congregaţia sa de obişnuiţi ai locului şi cu preotul laic care oficiază străvechile rituri în spatele barului. Îi aminteşte de biserica la care obişnuia să meargă împreună cu mama lui, care i-a dat o educaţie religioasă romano-catolică sau aşa a încercat. N-a putut niciodată să înţeleagă chestia cu bătrânelul din cer, dar a fost fermecat de la bun început de mistica şi de strălucirea ritualurilor – procesiunile solemne, sutanele colorate, cădelniţa fumegândă, imnurile şi rugăciunile. Îi plăcea ideea că ceva anume putea fi binecuvântat şi astfel schimbat în esenţa sa: vinul, apa, dar şi oamenii. Şi uneori visa la tabernacol, la caseta mică şi ornată în care era păstrată misterioasa cuminecătură. Avea o afinitate pentru extaz şi mister, iar acum, la Drake, se simţea la fel. Şi mântuirea era aproape aici, la îndemână. Fiecare dintre noi e un canal de transmitere a propriilor adevăruri fundamentale. Fiindcă în viaţa asta nu dispunem cu adevărat decât de forţa aceea primară care ne animă zi după zi – propria noastră autoritate neprefăcută, neînfrânată, atotprezentă şi înnăscută. Forţa vieţii este duhul sfânt din fiecare dintre noi.

Acea prezenţă interioară fusese pregnantă în el în anii copilăriei, când învăţase să facă distincţia între el însuşi şi părinţii săi, când se desprinsese de ei şi descoperise lumea largă, animat de fiorul acestei descoperiri, şi apoi mai târziu, când îşi croise un drum în afaceri şi îşi conştientizase puterea şi perfecţiunea, când o întâlnise pe Jodi şi, prin ea, substanţa comuniunii. E un îndrăgostit care iubeşte lumea şi, când e în formă, lumea îl iubeşte pe el. Aşa vrea să trăiască fiece clipă a fiecărei zile. Vrea totul pe tavă. Vrea să privească misterul în ochi, să

fie un participant, un implicat, nu un observator plin de regrete.

Unii oameni văd lucrurile altfel. Jodi, de pildă. Dar nu poţi să-ţi trăieşti viaţa după regulile altora. Şi Jodi chiar îl admiră. Îi admiră succesul, abilitatea de a realiza tot ce-şi propune, de aşi împlini visurile. Iar lui îi place să fie admirat de ea. Această admiraţie a ei la susţinut şi i-a dat curaj în decursul anilor, şi odată cu ea a căpătat o anume disciplină, suficientă cât să-l tempereze puţin, să-l menţină pe calea cea bună. Ar fi reuşit şi fără ea, dar cu ea a beneficiat de acest preţios impuls. Nu orice bărbat a fost astfel iubit. Chiar şi dragostea mamei lui a fost compromisă

— Afectată de sentimentul ei de vinovăţie, ba chiar uşor ştirbită de loialitatea faţă de tatăl lui.

Ce mult a însemnat Jodi în viaţa lui! Zilele trăite împreună, cuvintele rostite, emoţiile simţite, o istorie acumulată, o semnificaţie uriaşă. Viaţa lui cu Jodi este o comoară preţioasă, închisă într-un buzunar şi păstrată în inima lui. Nu e vina ei că nu l-a putut salva de el însuşi. Iar lucrul de care se teme el acum este că gaura aceea neagră se va deschide din nou. Uneori îi simte atracţia. În ultima vreme, tărâmul promis e ambiguu, nedefinit. Aşa că trebuie să devină oportunist şi să profite de ce poate. În penumbra barului într-o după-amiază sau într-o seară ploioasă, când asfaltul e un fluviu de reflexii. În privirea plină de dorinţă a unei femei sau în goliciunea ei copleşitoare. La urma urmei, dragostea e indivizibilă. Dacă iubeşti pe cineva mai mult nu înseamnă că iubeşti pe altcineva mai puţin. Credinţa nu e un dat teoretic, e ceva ce porţi în tine însuţi.

Îşi scoate sacoul şi-l aşază pe spătarul scaunului. Mai e poate o jumătate de oră până când Natasha va începe să trepideze şi încă una până la vremea cinei. Comandă un burger la a doua halbă de bere şi-l înfulecă din două sau trei înghiţituri, dar cu berea nu se grăbeşte. Nu e o sugativă, ca tatăl lui. Nu e nicio jigodie rea şi egoistă, nici măcar când îşi pune deoparte mai mult decât ar trebui. Să

stea aşa la o bere – e o răsplată destul de mică după o zi de lucru, una bine muncită şi binemeritată. El are grijă de cei din jur. Şi îşi vede de afacere. Tot spre deosebire de tatăl lui. Bătrânul era o calamitate – lucru demonstrat şi de faptul că nimeni na venit la înmormântarea lui. Bine cel puţin că mama lui a mai avut câţiva ani după ce a rămas văduvă.

Amintindu-şi de Natasha, îşi pipăie telefonul din buzunar. Dacă îl sună, o să-ncerce să-i spună ceva drăguţ. Au fost în ultimul timp prea multe certuri şi prea puţin din distracţia şi tandreţea vremurilor trecute. Natasha e nesigură pe ea. Asta e problema. Ar trebui să ia lecţii de la Jodi, care niciodată na încercat să-i conducă lui viaţa şi na căutat ceartă.

Când ea sună, el a terminat deja al doilea burger şi, înainte să răspundă, ajută ultimul dumicat cu o duşcă zdravănă de bere.

— Parcă ai fi într-un bar, spune ea.

— M-am oprit la un pahar în drum spre casă.

— Nu te-ai dus la sală?

— N-am mai avut timp.

— Şi eşti la bar de când ai plecat de la birou?

— Doar ştii cât de mult te iubesc! răspunde el.

— Nu despre asta era vorba.

— Ba cred că da. Eşti minunată şi te iubesc şi asta contează.

— Dacă mai iubi, ai fi aici. Avem invitaţi la cină. Ai uitat? Vocea ei pare gata să se spargă.

— Încearcă să te linişteşti, îi recomandă el. Beau şi eu un pahar doar.

— Mai e cineva cu tine?

— Nu. Sunt singur.

— Bănuiesc că ai uitat să iei vinul.

— Ba deloc.

— L-ai luat?

— Da, l-am luat.

— Vreau să vii acasă acum.

— Bine, dacă vrei să vin acasă, vin acasă.

— Aştept la telefon până când plăteşti. Ai plătit?

— Nu, dar plătesc dacă aşa vrei.

— Vreau să-ţi achiţi nota. Aştept la telefon.

— Acum o fac. Acum achit nota.

Îi face semn barmanului şi îşi scoate portofelul.

— Să-mi spui când ai plătit, insistă ea.

Todd achită nota şi bea ce a mai rămas în halbă.

— Bun, spune apoi. Am plătit şi acum plec.

— Te-ai ridicat în picioare?

— Da, m-am ridicat în picioare, răspunde el, coborând de pe scaun.

Acum merg spre ieşire.

— Vorbeai cu cineva.

— Da, vorbeam cu barmanul.

— Ce iai zis?

— Să păstreze restul.

— Ai ieşit din bar?

— Da, am ieşit din bar. Acum închid.

— Vreau să vii direct acasă.

— Închid acum.

21

EA

N-a mai ieşit din apartament de opt zile. N-ar fi crezut că e posibil, dar toate nevoile iau fost uşor împlinite. Pentru necesităţile zilnice – câte ceva de mâncare, articole de toaletă, DVD-uri şi altele asemenea – poate face cumpărături online. Portarul îi aduce corespondenţa la uşă, iar cel care plimbă câinele vine acum de trei ori pe zi, dimineaţa, la prânz şi seara. În cea mai mare parte, are deja la îndemână tot cei trebuie, fiindcă îi place să cumpere în cantităţi mari şi să-şi facă stocuri. Şi totuşi, faptul că-şi petrece tot timpul în casă se simte. În lipsa activităţilor din lumea externă, pe care se bazează pentru stimularea necesară, viaţa de zi cu zi a

căpătat o atmosferă de vis. Are impresia că realitatea păleşte. Şi faptul că are prea puţine de făcut scurtează şi mai mult zilele de toamnă, şi aşa compactate. Cu atât de puţine jaloane şi cu un simţ redus al timpului care curge prin intermediul locurilor şi al evenimentelor, orele de lumină par a dispărea într-o clipită. Soarele răsare, soarele apune şi între aceste două momente nu se întâmplă mai nimic. Nopţile, pe de altă parte, sunt infinit de lungi, în ciuda pustiului lor dezolant.

În singurătatea ei, a început să deruleze în minte posibile evenimente viitoare, scenarii care o înspăimântă tot mai tare pe măsură ce zăboveşte asupra lor. Se gândeşte la un raid ca acelea pe care le-a văzut în filmele de război, cu malaci în uniformă spărgându-i uşa şi târând-o afară în miez de noapte. Se imaginează trădată de una dintre persoanele cărora le deschide uşa în mod obişnuit – un client, portarul, băiatul care îl livrează cumpărăturile, în clipele de luciditate, îşi dă seama că asemenea temeri sunt iraţionale. Dacă vor veni se dea afară, vor veni în cursul zilei, iar Todd le va da drumul în casă deschizând uşa cu cheia lui. Dar noaptea îi este cel mai frică. Între asfinţit şi răsărit nu există niciun moment în care se simte în siguranţă.

De un lucru are sigur nevoie – de somnifere. Cele care se vând la liber în farmacii nu sunt bune de nimic, iar ca să obţină o reţetă, trebuie să meargă la medic. S-a gândit să încerce pe internet, dar să cumpere pastile online e ca şi cum le-ar lua de la colţ de stradă. Insomnia n-a fost niciodată o problemă pentru ea în trecut, dar în ultima vreme a devenit atât de gravă, încât a început să-şi piardă cunoştinţa şi să vadă dublu. Îşi doreşte acum să fi păstrat somniferele Natashei; nu rezolvase nimic dându-i le lui Todd.

Sunt momente în care aţipeşte, dar pe urmă începe să viseze şi totul se transformă într-o harababură agitată. Iar când se trezeşte, îi e şi mai rău decât înainte. Fără nişte somnifere bune care se adoarmă zdravăn, e mai bine să nu aţipească deloc. Din ce în ce mai des se aşază la

computer în creierii nopţii, jucând solitaire joc după joc, sau îşi mută aşternutul pe canapea şi se uită la filme. În fosta ei viaţă, obişnuia să citească înainte de culcare, dar acum nu se poate concentra pentru a citi. O ajută să ţină un pahar cu votcă la îndemână şi să bea din el în vreme ce orele se scurg. Îi place gustul aspru, amărui, şi felul în care o face să se simtă, ca o păpuşă de câlţi careţia pierdut umplutura.

Dar când vine dimineaţa, e extenuată şi pe jumătate beată. Ca să se pregătească pentru aşi primi clienţii, face duşuri lungi şi bea o cană mare de cafea, după care se clăteşte bine în gură cu Listerine. Cu propria securitate astfel ameninţată, e esenţial să nu-şi îndepărteze clienţii, şi face tot ce poate pentru a păstra aparenţele, dar necazurile i s-au întipărit pe faţă şi toţi le pot vedea: paloarea cadaverică, mai accentuată decât înainte, pleoapele umflate, cearcănele vineţii, faţa trasă – semne universale care arată că lucrurile nu merg bine. Şi-a consolidat relaţia cu fardurile, dar fondul de ten şi roşul de obraz fac şi ele doar ce pot. Niciunul dintre clienţii ei na rostit un cuvânt, dar probabil că toţi îşi pun întrebări. Cu capacitatea ei de concentrare făcută fărâme, nu-i e uşor să fie prezentă pe parcursul şedinţelor şi, în plus, a devenit iritabilă. De cele mai multe ori, cu cei mai mulţi dintre clienţi, e pe punctul să cedeze deja pe la jumătatea consultaţiei.

Acum stă în faţa ferestrei şi se uită afară. Cerul brăzdat de nori a coborât mult deasupra lacului, scuipând rafale de ploaie ca un animal care se uşurează. Apa, frământată şi nămoloasă, o duce cu gândul la un canal în fierbere. Asta nu e vina ei. Nimic din toate astea nu e vina ei. Ea a făcut tot cea putut ca lucrurile să meargă cu Todd. A fost tolerantă, înţelegătoare şi iertătoare. Nu s-a arătat hrăpăreaţă sau posesivă. Spre deosebire de femeile pe care le vezi la televizor, la *Dr. Phil*, care o iau razna când mocofanul lor calcă pe alături. Oho! Femei din lumea întreagă au avut mult mai mult de tras, de când e lumea. Sufletul pereche – uite o idee drăguţă, dar rareori o

realitate. Consilierii pe probleme maritale ca dr. Phil ridică ştacheta prea sus, le învaţă pe femei să aştepte prea multe şi sfârşeşte prin a stârni nemulţumiri. Fiecare dintre noi trăieşte singur în sinele său înghesuit, posedat de convingeri adânc înrădăcinate, dorinţe prosteşti şi contradicţii nesfârşite – şi fie că ne place sau nu, trebuie să le acceptăm la celălalt. Vrei ca bărbatul tău să fie bărbat, sau vrei să-l transformi într-un fătălău? Să nu-ţi închipui că le poţi avea pe ambele. Ea n-a făcut greşeala asta cu Todd. I-a oferit spaţiu suficient, iar el n-a avut nicio nemulţumire în privinţa asta. Nu e vina ei.

Azi e miercuri şi vine Klara la curăţenie. Klara e o femeie măritată, cu copii adolescenţi, care face menajul part time ca să sporească veniturile familiei. Vine la unu şi petrece patru ore frecând, lustruind, aspirând, schimbând aşternuturi şi spălând rufe. Obişnuieşte să muncească în toate camerele simultan, ceea ce înseamnă că e aproape imposibil să nu-i stai în cale, aşa că Jodi a avut grijă întotdeauna să nu fie acasă când vine ea. Sau cel puţin aşa proceda mai demult, înainte să se închidă în casă. Astăzi, Klara şi-a descuiat singură, ca de obicei, şi aproape că s-a speriat când a dat cu ochii de Jodi în bucătărie. E prima dată de luni bune când chiar se întâlnesc.

— Ce faceţi aici, doamnă Gilbert? a întrebat ea. Sunteţi bolnavă?

Rosteşte cuvintele cu grijă. Vorbeşte o engleză corectă, dar cu un puternic accent maghiar.

— Sunt bine, mulţumesc. Te rog să continui ca şi când n-aş fi aici. Voi încerca să nu-ţi stau în drum.

Acum Klara nu-i aici, fiindcă Jodi a trimis-o să facă diverse lucruri. I-a dat un vraf de cecuri pe care să le depună la bancomat şi i-a cerut să scoată nişte bani şi să cumpere o sticlă de Stolichnaya. Ar fi putut se roage pe una dintre prietenele ei se ajute cu toate astea, dar ar fi însemnat să dea explicaţii, iar până în momentul de faţă niciuna dintre ele nu are habar de ultimele evoluţii. Şi nici nu e nevoie să ştie. Nu trebuie să afle, de exemplu, că ea

nu e aşa cum credea că e, ramura solidă care se îndoaie în vânt, dar nu se rupe, femeia care ia totul în râs şi şi-a făcut o profesie din a-i ajuta pe alţii să fie mai rezistenţi, ca ea. În trecut a fost întotdeauna deschisă cu prietenele, dar asta se întâmpla pe când era stăpână pe situaţie. Iar faptul că Jodi nu se descurcă nu e unul pe care ele trebuie să-l vadă. În plus, abia dacă poate să recunoască ea însăşi, faţă de sine, uriaşul lucru urât care i se întâmplă. În cea mai mare parte a timpului, priveşte înainte doar până la următorul obstacol al zilei: clientul, lista de cumpărături, privirea curioasă a portarului când îi înmânează corespondenţa, compromisul pe care îl face între opţiunile de a mânca normal şi a nu înghiţi nimic.

N-a fost dificil să-şi ţină prietenele la distanţă. Singura care o bate la cap e Alison, care a început se sune în fiecare zi. Alison e o prietenă bună; ar putea spune chiar că zilele astea îi e cea mai bună prietenă. E în mod cert singura persoană care încearcă să-i fie alături. Grija ei e înduioşătoare, şi nimeni n-ar apreciao mai bine decât ea, dar acum trebuie să se concentreze şi să-şi păstreze energia, să se dedice menţinerii casei în condiţii intacte.

După ce se întoarce Klara cu banii, votca şi chitanţa de la bancă, Jodi se închide în biroul ei şi se uită la ledul care clipeşte pe telefon. A văzut că o sună oamenii, dar zilele astea priveşte cu îndoială apelurile, aşa cum ar privi un câine care latră. Cam la fiecare două zile derulează lista apelurilor pierdute şi ascultă anumite mesaje. Sunt unele de la Todd, dar nu de la cel pe care îl ştie şi-l iubeşte ea. E un alt Todd, iar astăzi acest Todd diferit a sunat-o o dată de pe mobil, dimineaţă devreme. Ascultă mesajul, dar îi e greu să audă cu tot asediul la care a purces Klara – a dat drumul la aspirator şi îl tot loveşte de uşa biroului în vreme ce curăţă scamele de pe covor şi plintele. Îşi acoperă cealaltă ureche cu palma şi încearcă să distingă ce spune Todd, ceva despre un coşmar, şi pare necăjit, dar cu tot zgomotul ăsta nu reuşeşte să înţeleagă şi, oricum, nici nu are răbdarea necesară şi stă să se gândească mai puţin de o jumătate de secundă înainte de a renunţa şi a

şterge mesajul.

22

EL

E în maşină şi se îndreaptă spre sud pe Clark Street, spre Walgreens de la intersecţia cu Lake, ca să-şi ia reţeta de tablete antimicotice. Un mic pansament fixat cu o bucăţică de leucoplast acoperă locul de la încheietura antebraţului, unde acul ia înţepat pielea. A lăsat la cabinetul medicului o eprubetă cu sânge care urmează să fie testat pentru toată gama de boli transmisibile sexual, inclusiv sifilis, chlamidia şi gonoree, plus HIV Doctorul Ruben a refuzat să comenteze probabilitatea ca leziunea să fie cauzată de virusul imunodeficienţei umane dobândite, despre care Todd crede acum că este mai mare ca niciodată. „Să aşteptăm rezultatele”, la sfătuit medicul, iar lui i s-a părut că e un semn rău. Acum are de aşteptat zile întregi, zile de angoasă şi presimţiri sumbre pe care va trebui să le păstreze pentru sine. Sigur că nu poate să-i spună nimic Natashei, care la acuzat deja, de mai multe ori, de infidelitate. Ce s-ar întâmpla dacă ar afla despre una ca asta? Ironic e că ea chiar n-are motive să fie suspicioasă. Todd abia dacă să mai uitat la vreo femeie de când e cu ea.

Doctorul a avut nevoie de două încercări pentru a-i găsi vena, dar el n-a simţit aproape nimic. Nu-i stătea mintea la ac; era ocupat cu gândurile la HIV, la virusul pe care şi-l închipuie ca un glob disco mutant, sclipind şi scânteind grotesc – o imagine derivată din ilustraţiile pe care le-a găsit pe internet. Nu poate să nu se întrebe ce minte perversă a reuşit să scornească asemenea reprezentări. Cu un diametru de două milionimi de centimetru, virusul e absolut invizibil, mult prea mic pentru toate peticele acelea verzi, roz şi portocalii din desen. Ca să-l poţi vedea, ai nevoie de un Rolls Royce al microscoapelor, unul care să mărească obiectul de o jumătate de milion de ori. Până la un punct, fiind atât de mic, virusul e inofensiv. Doar când se adună în numere mari devine o ameninţare. La fel ca furnicile sau albinele –

abia când sunt sumedenie încep să-ţi dea de furcă. Dar odată ce intră în corpul tău, îşi face acolo culcuşul şi se înmulţeşte pe tăcute, folosindu-ţi organismul ca pe o uzină, deturnându-i resursele naturale ca să autocopieze, stabilindu-şi cartierul general, subţiindu-ţi sângele, transformându-te în personaj SF şi gata – uită-te la tine cum îţi vezi de treabă fără să ai habar, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, până într-o zi la dentist, când pământul îţi fuge de sub picioare.

Şi nu, acum nu mai e musai să te ucidă. Azi medicii îl ţin sub control cu un soi de cocktail antiretroviral, dar perspectiva rămâne una cutremurătoare. Medicamentele costă o avere şi au efecte secundare pe care trebuie să le suporţi, şi aşa ajungi sclavul breslei medicale, ca să nu mai vorbim de ce înseamnă asta pentru viaţa ta sexuală. Viaţa *lui* sexuală. Ce ar zice Natasha dacă ar începe să folosească prezervative, mai ales acum, că e însărcinată? Cum iar putea explica el vreodată de ce a supus a unui asemenea risc – nu numai pe ea, ci şi copilul? Chiar dacă totul ar decurge bine şi amândoi, ea şi bebeluşul, ar fi sănătoşi, probabil că n-ar mai vorbi niciodată cu el. Şi apoi mai e şi Jodi. Şi ei va trebui să-i spună.

Până când va avea el rezultatele, nunta se va fi apropiat la numai câteva zile. Mai întâi rezultatele, apoi nunta, în succesiune rapidă, iar adevărul e că ambele îl înspăimântă la fel de tare. Are impresia, cu privire la fiecare din ele, că lucrurile iau scăpat din mână. Nu mai ştie cine îi conduce lui viaţa zilele astea, dar în mod cert nu el însuşi. Începe să se perceapă ca fiind doar ceva mai mult decât un martor, un observator de pe margine, în timp ce toţi ceilalţi îi decid soarta.

Când traversează râul, roţile maşinii ating barele podului, şi huruitul constant al motorului se transformă într-un tremolo strident. Se opreşte la semafor la Wacker şi îşi duce automat mâna între picioare. La naiba, a vrut să-l întrebe pe doctor despre asta! Se simte ca o iritaţie, dar nu se vede nimic, nici pete, nici bube sau leziuni, nicio roşeaţă, nicio decolorare, nimic. Apare dintr-odată şi îi dă

impresia că o armată de miriapode tropoteşte mărunt pe acolo. Cu cât se scarpină mai mult, cu cât îl mănâncă mai rău, dar îi e imposibil să se oprească din scărpinat. În vreme ce traversează intersecţia ţinând doar o mână pe volan, e apucat de o frenezie de bâţâieli înainte şi-napoi. Maşina se clatină şi oamenii de pe stradă se întorc să se uite, iar unii dintre ei zâmbesc. Nu e greu de bănuit la ce se gândesc.

Viaţa lui cu Natasha ar putea fi perfectă, dacă ea n-ar fi atât de insistentă, încercând să-i forţeze mâna. Ca atunci când a rămas însărcinată, sau ca modul în care organizează nunta. În fiecare zi mai invită alţi oameni şi mai adaugă ceva în meniu sau la decoraţiunile pentru mese. De ce mai vrea sparanghel, când are deja amestec de legume? A cheltuit o avere pe aranjamente florale, aşa că la cei mai trebuie şi o sculptură în gheaţă? Ieri şi-a mai luat două domnişoare de onoare, mărind totalul la opt, şi cine ştie dacă are de gând să se oprească aici? Fiecare domnişoară de onoare primeşte o rochie, un buchet de prins la corsaj şi o pereche de pantofi. Tot el le plăteşte coafatul şi machiatul. Ar fi trebuit să preia el controlul de la început, să stabilească nişte reguli, să instituie anumite limite.

Nu e un tip violent. Nu e ca tatăl lui şi niciodată nu va fi ca el. În toţi anii lui împreună cu Jodi abia dacă a ridicat vocea. Dar Natasha trebuie să înveţe că nu-l poate manipula cum vrea ea, că el nu se lasă bătut la fund nici de ea, nici de vreo altă femeie. Natasha e autoritară, imatură şi iraţională. De ce trebuia să dea fuga acasă, la tatăl ei, de parcă relaţia lui cu Dean n-ar fi fost şi aşa destul de rea?! Şi adevărul e că abia dacă a atins-o. O palmă peste ureche nu poate fi considerată agresiune, iar ea nu din cauza asta a căzut. Da, a făcut-o să-şi piardă echilibrul pe moment, dar asta numai fiindcă a fost luată prin surprindere. *Ea* la atacat *pe el* şi tot ea să mirat când Todd a ripostat. Asta-i femeia careţi trebuie ţie!

Oricum, după ce şi-a restabilit echilibrul s-a întors să iasă din cameră şi *atunc*i să împiedicat şi a căzut. Da, a

fost regretabil, dar câteva secunde mai târziu deja începuse să distorsioneze povestea. Şi toate astea fiindcă a rugat-o să fie mai cumpătată!

— Ştii că te iubesc, dar te porţi nerezonabil.

Asta-i tot ce i-a spus. Nimic mai mult. Iar ea ia replicat pe tonul acela al ei.

— Nu pot să-mi *dezinvit* domnişoarele de onoare!

— Ar fi trebuit să nu inviţi atât de multe de la bun început.

— Ai zis că pot avea tot ce vreau!

— Natasha… Draga mea… Îţi îmbraci domnişoarele de onoare în haine Armâni.

— Nu pe toate. Două poartă Vera Wang.

— Bine. În regulă. I-aţi câte domnişoare de onoare vrei. I-aţi zece. I-aţi douăzeci. Dar ţine bugetul sub trei mii de dolari. Cred că e o sumă rezonabilă.

— Oh, grozav! Acum vrei să ne facem cumpărăturile de la magazinul de cartier! Sau poate că ar trebui să încercăm la haine la mâna a doua!

— Dar n-ar trebui ca tatăl tău să plătească pentru toate astea? Nu tatăl miresei este cel care achită de obicei nota de plată a nunţii?

— Încetează, Todd! Nuncepe cu asta!

— De ce nu? De ce să fac eu treaba amărâtului de taicătău? Despre lucrul ăsta n-am discutat niciodată.

— Acum eşti imposibil. Nici nu ştiu de ce mai vorbesc cu tine.

— Sunt sigur că Dean are cel puţin un milion pus deoparte. Casa în care stă e a lui. Pe ce-şi cheltuieşte banii?

— Nul amesteca pe tata în chestia asta! Ştii că te urăşte.

— Mă urăşte atât de tare, încât scapă de cheltuielile cu nunta.

— Credeam că şi tu vrei nunta asta. Credeam că e importantă pentru tine!

— Asta nu e nuntă. E un dezmăţ al cumpărăturilor!

— Poate că nu vrei să ne căsătorim.

— Acum te porţi ca un copil.

— Da, bine, de unde să ştiu că eşti aşa un zgâriebrânză? Discuţia începuse la masă şi, cu toate că aveau farfuriile încă pline, ea ţâşnise în picioare, trântise uşa în urma ei şi se închisese în dormitor. El se ridicase şi se dusese după ea. Nu putea să înţeleagă de ce se purta aşa.

— De ce nu încetezi cu fiţele astea de scorpie?

Stătea întinsă pe pat cu faţa în jos şi, auzindu-l, sărise şi se repezise la el ca o pisică, toată numai gheare şi dinţi. Atunci o lovise.

Nul ajută nici faptul că n-a mai dormit bine, că se trezeşte în fiecare noapte din acelaşi nenorocit de coşmar. Asta-i un lucru cu totul nou pentru el. N-a mai avut niciodată coşmaruri. Rareori visează. Jodi spunea că toată lumea visează, dar el când se trezeşte dimineaţă, ca regulă generală nu-şi aminteşte nimic. Acum însă, n-are un coşmar, îl are pe tata tuturor coşmarurilor. Jodi ar fi impresionată. Mai mult decât atât, ar putea chiar să-l ajute. Iar spune câte ceva. Jodi discută cu clienţii ei despre visele lor şi ştie să le interpreteze. Chiar trebuie să vorbească cu ea

— Despre asta şi despre alte lucruri. Despre lipsa de control pe care o simte, despre grijile pentru sănătate şi pentru viitor. Prea multe se întâmplă, şi prea repede.

În coşmarul acela, aleargă pe bandă, la sală. E o zi ca oricare alta, cu exerciţiile obişnuite, şi totuşi are senzaţia unei catastrofe iminente. Şi deodată scena se schimbă. Sala dispare, banda dispare şi ea, iar el e ca un Bugs Bunny, încă alergând, dar suspendat deasupra unui hău, cu picioarele bătându-i în gol, cu braţele fluturându-i ca aripile unei mori de vânt. Mişcarea continuă pare să-l susţină în aer, iar el continuă să dea din picioare şi din mâini, înnebunit să se salveze, dar muşchii îi obosesc, forţele îi scad, şi ştie că no mai poate ţine mult aşa, că e

doar o chestiune de timp până ce se va prăbuşi ca un pietroi.

23

EA

Privind acum în urmă, ar vrea să poată spune că a fost doar vina lui Alison, dar ştie că, dacă ea n-ar fi intrat în joc, lucrurile nu s-ar fi întâmplat aşa. Şi nu doar că a acceptat pur şi simplu ideea ei; a început chiar să se gudure pe lângă ea, şi se detestă mai mult pentru gudurarea asta, ca atunci, în clasa a opta, când se ura fiindcă era căţeluşul profesoarei. Şi totuşi, trebuie să-şi acorde circumstanţe atenuante, pentru că era la limită. Izolată, vulnerabilă, distrusă, bea mult şi nu mânca mai nimic, încercând să-şi menţină controlul, dar în realitate cedând.

Felul în care a pus Alison problema a fost atât de evaziv, încât clopoţelul ei de alarmă na sunat nici măcar o dată. De parcă ar fi fost o reparaţie de rutină în casă, o ţeavă spartă sau ceva similar; ori o banală operaţie, îndepărtarea unui apendice bolnav. Găseşte un instalator, caută un chirurg, ieşi cu banii – problemă rezolvată. Când a înţeles în sfârşit ce i se propunea, s-a simţit uşurată şi recunoscătoare, într-o asemenea măsură, încât aproape că a izbucnit în plâns. Era momentul perfect ca zăgazurile să se rupă şi toată durerea şi tristeţea să se reverse potop. Dar lacrimile curg rareori în biosfera lui Jodi. Beneficiile unui plâns sănătos îi sunt bine cunoscute – eliberarea emoţiilor acumulate, eliminarea paraziţilor din sistem – dar pe măsură ce trec anii, constată că îi este tot mai dificil să coboare garda, că devine tot mai obişnuită cu friabilitatea dată de anduranţă. Va veni şi ziua în care, bănuieşte, fisuri fine vor apărea în învelişul ei şi vor începe să se ramifice şi să se întindă până când va ajunge să semene cu vaza aceea antichizată de pe poliţa şemineului.

Acum se bucură că Alison a reuşit să pătrundă dincolo de carapacea ei ermetică. După atât timp în care n-a gătit şi na mâncat, i-a făcut plăcere să intre în bucătărie

şi să pregătească masa pentru amândouă, să se angajeze în activităţi de rutină precum feliatul şi tocatul, în procesul de transformare a legumelor voluminoase în ceva mai cuminte şi mai domestic: o grămadă de fisiuţe, o movilă de cubuleţe. Bucătăria îi oferă satisfacţia unor măsuri exacte şi a rezultatelor previzibile, dar în precizia ei există şi o alchimie, ceva ce a învăţat de la tatăl ei farmacist. În termeni culinari, e alchimia unui procedeu termic, a amestecării sau a zdrobirii într-un mojar. Ceea ce e dur şi impenetrabil devine moale şi permeabil. Un lichid vâscos sfârşeşte într-o masă spumoasă. O mână de seminţe uscate eliberează o aromă neaşteptată, exotică.

Deşi e o cină liniştită, acasă, Alison vine complet machiată şi poartă tocuri cui înalte. Miroase paradiziac, iar brăţările ei din argint zornăie festiv când ridică braţul să-şi aranjeze părul. Jodi na văzut-o niciodată altfel. E ca şi când de fiecare dată ar fi aşteptată ceva mai târziu la o petrecere sau o întâlnire fierbinte. Alison ştie să transforme orice într-o ocazie deosebită.

Acceptă un pahar cu vin şi-i spune cât de îngrijorată a fost.

— Nu poţi să-mi faci una ca asta! Ultima dată când ne-am văzut, dacă şi mai aminteşti, când am plecat de la restaurant, abia dacă te mai ţineai pe picioare. Ce, mureai dacă puneai mâna pe telefon să mă suni?

Mustrarea e benignă, iar Jodi nu poate să nu zâmbească. Îşi iau paharele şi se duc în camera de zi, unde panorama cerului, cenuşie şi bolnăvicioasă toată ziua, a căpătat nuanţe adânci, de un negrualbăstrui. Jodi păşeşte de colo colo, aprinzând lampadarele şi veiozele. Aprinde focul în şemineu şi se aşază lângă Alison, pe canapea. Pe măsuţa de cafea din faţa lor e un platou cu sandvişuri pe care la pus ea acolo puţin mai devreme: feliuţe de baghetă prăjite unse cu o pastă delicioasă de măsline.

Alison nu ştie nimic despre situaţia ei actuală. Ultimul lucru despre care au discutat a fost sarcina Natashei şi posibilitatea ca Todd să se însoare cu ea. Alison

habar nu are că – aşa cum i-a spus Dean – au stabilit deja data nunţii. Na aflat despre ordinul de evacuare şi nici că Jodi să închis în casă ca o pustnică. Nu ştie cea zis Barbara Phelps şi nici măcar că ea a vorbit cu un avocat. Jodi a ţinut toate astea în sine din convingerea că nici măcar Alison, cea mai indulgentă dintre prietenele ei, n-o va susţine în decizia de aşi proteja casa nemaipărăsind-o niciodată.

Dar s-a înşelat în privinţa ei. Dat fiind domeniul în care lucrează, a văzut multe nedreptăţi în viaţa ei, de la mici frecuşuri de zi cu zi (fete obligate să danseze în bătaia aerului condiţionat, fete nevoite să-şi scoată toată lenjeria de corp pe scenă) până la abuzuri de putere evidente (fete silite să-i întreţină pe amicii patronului, fete puse să le ofere poliţiştilor servicii speciale), şi nu are o abordare filosofică în privinţa lor, nu-i dă zor cu „ai intrat în horă, trebuie să joci” sau cu „urmează calea minimei rezistenţe” ori „lasă-te dusă de val”. Alison a simpatizat întotdeauna cu cei defavorizaţi şi s-a ocupat de problemele altora; nu e însă o moralistă şi nu ţine să facă ordine în vieţile celorlalţi; nu-i place să se dea mare şi să atragă atenţia asupra ei acolo unde munceşte. Genul ei e mai degrabă cel care scurtcircuitează un fir, strecoară ceva într-un pahar cu băutură sau dă un telefon anonim unei mame sau soţii. Ba chiar s-a întâmplat odată să profite de purtarea improprie a unui poliţist uşurându-l de arma din dotare. Jodi a auzit că Alison poate juca şi la mize mari de tot, dar până în seara asta nu şi-a închipuit cam ce ar presupune chestia asta.

Se ridică de pe canapea şi se aşază la masă, unde se delectează cu risotto cu fructe de mare. Alison vorbeşte despre purtările urâte ale fostului iubit al lui Crystal şi despre ordinul de restricţie pe care încearcă fata să-l obţină. Pe urmă îi povesteşte despre disputa dintre Brandy şi Suki, care a escaladat într-atât, încât cele două au început să-şi rupă reciproc costumele. Jodi ascultă politicoasă, dar gândurile îi sunt mereu distrase. E vina ei, fireşte, că Alison se concentrează asupra altor persoane

când ea, una, a ajuns într-o situaţie atât de dificilă. Ar vrea acum să i se destăinuiască, să-i spună totul, dar încă ezită. Alison va râde de ea fiindcă sa izolat aşa, fiindcă face ca lucrurile să fie mai grele decât trebuie să fie, deşi tot nu poate rezolva nimic.

Dar pe urmă, după cină – după ce şi-au tras scaunele în spate, şi-au încrucişat picioarele şi au trecut de la vin la cafea – Alison o ia prin surprindere când o întreabă:

— Se însoară Todd cu fata aceea?

Şi atunci înţelege Jodi din ce aluat e făcută prietena ei, fiindcă pe măsură ce povestea se derulează cu toate detaliile ei umilitoare – mai ales partea în care ea se transformă într-o pustnică jalnică – Alison înclină din cap şi încuviinţează, şi nimeni nu s-ar putea arăta mai înţelegătoare şi mai caldă decât ea.

— Procedezi aşa cum trebuie, îi spune. Nu poţi să-l laşi să obţină ce vrea.

— Dar *o să obţină* ce vrea. Iar eu nu pot să fac nimic ca să-l împiedic.

— Greşit! Putem face ca problema să dispară.

— Putem face ca problema *asta* să dispară?

— Fără nicio îndoială.

— Haha! exclamă Jodi. Ar fi drăguţ!

— Ţie ţi se pare că glumesc.

— Ştiu că nu glumeşti? Dar cum ar fi posibil? Nici măcar avocata nu mă putut ajuta.

— E foarte posibil, replică Alison. Avem nevoie doar de puţin timp pentru a aranja lucrurile.

— Aşa…

— Cât timp avem la dispoziţie?

— Nu înţeleg.

— Ştim când se căsătoresc? Fiindcă odată trecut hopul ăsta, opţiunile tale se reduc drastic.

— Vrei să ştii data nunţii?

— Nuţia spuse prietenul acela al tău, Dean?

— În a doua sâmbătă din decembrie.

— Şi azi în ce dată suntem? Bun, cred că ne putem descurca. Unicul lucru pe care trebuie să-l ştim sigur e testamentul lui. Atât timp cât tu eşti încă beneficiara lui…

— Păi, sunt. Din câte ştiu eu. Adică e posibil să-şi fi schimbat

— Testamentul.

Nu se gândise nicio clipă până acum la testamentul lui Todd. Iar ideea că, fără îndoială, îl va revizui în favoarea soţiei şi a copilului său – dacă nu cumva a şi făcut-o deja – e un nou tip de palmă peste faţă.

— Poate că nu la schimbat încă, reia Alison. E foarte posibil să n-o fi făcut. Se însoară, aşa că de ce să se obosească acum? Probabil că aşa gândeşte. Fiindcă în clipa în care va fi căsătorit, orice testament anterior va deveni nul şi neavenit.

Alison îşi tot împătureşte şi despătureşte şervetul, netezindu-l, întorcându-l de pe o parte pe alta, îndoindu-l într-un dreptunghi şi apoi într-un pătrat.

— Legea nu se sinchiseşte. Legea o să te oblige să faci sluj până când vei pierde totul, inclusiv respectul pentru tine însăţi. Am văzut chestia asta întâmplându-se de un milion de ori. Dăoncolo de lege! Un telefon să dau şi-ţi vei recăpăta viaţa înapoi.

Aruncând şervetul din mână, îşi îndreaptă atenţia spre celelalte obiecte de pe masă – sfeşnicul, solniţa, paharul, ceaşca de cafea – aliniindu-le ca pe nişte soldaţi.

Jodi se ridică şi ia o sticlă de pe servantă.

— Avem aici un Armagnac cu adevărat bun, spune ea.

Atentă, cu mişcări concentrate şi restrânse, toarnă lichidul chihlimbariu şi-i întinde prietenei ei un pahar.

O revoluţie se desfăşoară în ea, ca şi când experienţa de o viaţă ar putea trece în plan secund în răstimpul unei simple conversaţii. Ca un şarpe care năpârleşte, constată că îşi leapădă şi ea inutila ostilitate, jalnica inocenţă şi sentimentul de noncombat. Ce e însă cel mai frumos e faptul că nu există un moment anume când se vede nevoită să ia o decizie. Nu trebuie să hotărască, de pildă, dacă îşi

poate depăşi reticenţa, dacă se poate înfierbânta suficient de tare, dacă poate face ce e de făcut cu sânge rece şi dacă poate suporta consecinţele. Când eşti pierdut în deşert, bei apa mocirlită pe care ţi-o oferă prietenul tău. Grav bolnav, te laşi pe mâna chirurgului. Argumentele pro şi contra nu mai contează. Opţiunile sau epuizat. Miza este acum supravieţuirea.

— Renny e o comoară, spune Alison. O fi el soţ detestabil, dar are o agendă beton. Şi îmi e dator. Şi, fireşte, nu-i strică un ban în plus. Dar nu ţi face griji, o să-ţi ceară un preţ cinstit.

Jodi e captivată de această lume alternativă în care problemele ei dispar pur şi simplu – nu doar problema imediată a păstrării intacte a casei, ci şi cele de perspectivă: cum se pună pe Natasha la locul ei, cum să se descurce cu nesfârşitele zile care o aşteaptă şi pe care ar trebui să le trăiască în timp ce Todd continuă să doarmă, să mănânce şi să preacurvească într-o altă parte a oraşului. Lumea fără Todd nu e doar un concept nou, e un *tip* nou de concept, unul care chiar în momentele astea îşi croieşte un traiect neural în interiorul ei, ca o râmă în pământ. Dar adevărata surpriză e Alison. Întotdeauna a plăcuto, însă acum îşi dă seama că a subestimato mult şi o priveşte deja cu alţi ochi.

— Trebuie să fie bani lichizi, continuă Alison. Dar să nu-ţi treacă prin minte să-i scoţi de la bancă sau să ceri un avans pe cardul de credit. Tranzacţiile de genul ăsta pot fi urmărite. Şi dacă vor vedea că ai scos o sumă mare de bani, se vor repezi asupra ta ca o haită de lupi.

Jodi înţelege la cine se referă ea: poliţia, judecătorul, juraţii, procurorul

— Întreaga comunitate juridică.

— Oricum, n-am prea mulţi bani în bancă, spune ea.

— Vei avea. Dar de ce să nu vinzi ceva? Bijuterii. Unele dintre farafastâcurile astea.

Privirile lor studiază fiece obiect din încăpere. Figurinele peruviene din aur, litografia după Matisse,

tabloul Rajput în rama lui aurită.

— Şi să nu apelezi la un agent. Caută cumpărători pe internet, o sfătuieşte Alison mai departe, apoi îi ia mâna şi îi cercetează piatra de la inel. Axează-te pe obiectele mici, uşor portabile. Insistă să primeşti bani lichizi. Va trebui să te mişti repede. Şi să obţii suficient ca să poţi plăti şi o călătorie undeva. Când va veni momentul, e de dorit să fii departe de

— Aici.

24

EL

E dimineaţă, iar el stă la birou. Ambalajul sandvişului cu salată, şuncă şi roşii e deja în coşul de gunoi de la piciorul lui stâng, laolaltă cu paharul de carton din care şi-a băut prima cafea a zilei. Cafeaua numărul doi e în curs de a fi înghiţită. În ciuda cafeinei, se simte istovit, abia îşi ţine ochii deschişi, şi totuşi e cât se poate de conştient de existenţa micului animal care fojgăie în mădularul lui. A luat şi el din somniferele Natashei, dar n-au avut niciun efect asupra prezenţei ăsteia scormonitoare, sâcâitoare şi furnicătoare care nu pare a se opri niciodată şi nul lasă să doarmă profund sau mai mult timp. E o senzaţie nouă şi totuşi veche pentru el, acest locatar agitat din interiorul lui. La un moment dat, nu cu mult timp în urmă, credea cu naivitate că Natasha va putea să-i alunge definitiv anxietatea, ca şi când dragostea lor ar fi fost un fel de magie menită să-l ţină pentru totdeauna în siguranţă.

O aude pe Stephanie intrând şi se uită la ceas. Secretara lui a avut întotdeauna propria ei interpretare, foarte laxă, în privinţa programului de lucru, iar în ultima vreme nu mai catadicseşte nici măcar să-şi ceară scuze. Pe el îl calcă pe nervi această obişnuinţă a ei de al considera în mod automat un tip amabil şi generos. Ar trebui să discute cu ea, să-i explice părerea lui cu privire la punctualitate. Într-o lume mai bună, iar putea da chiar un avertisment. Necazul e că, după cum se poartă în ultima vreme, e foarte posibil să plece şi să-l lase baltă. E distantă

până în pragul obrăzniciei, iar asta are legătură, fără nicio îndoială, cu loialitatea ei faţă de Jodi.

O aude mişcându-se alături – spală ceşti în chiuvetă, îşi ascultă mesajele vocale, dă un telefon. Parfumul ei care aminteşte de guma de mestecat cu cireşe îi înţeapă nările, urmat la scurt timp de aroma cafelei proaspăt preparate. Pentru Stephanie, pe care no poţi vedea vreodată fără o cafea la îndemână, pauza de cafea nu înseamnă nimic. În fiecare săptămână consumă două sau chiar trei pachete de Starbucks premium care îl costă probabil douăzeci de dolari kilogramul, susţinând că o cumpără şi o prepară pentru tot biroul, uitând faptul că el îşi bea întreaga doză de cafea zilnică înainte să vină ea la birou dimineaţa, ceea ce înseamnă că rămân doar Valerie, contabila de la 202, şi Kevin de la imprimanta din subsol să i se alăture la o ceaşcă – lucru pe care îl fac cu plăcere în mod regulat. Todd ar trebui să-i taie din salariu nu doar pentru cafea, dar şi pentru orele pe care le pierde bârfind cu chiriaşii lui.

Se hotărăşte să discute cu ea în sensul ăsta, dar când o vede apărând în prag cu cafetiera într-o mână, cu dosarele şi notesul în cealaltă, îi e suficient să arunce o privire spre figura ei belicoasă şi decide să nu-şi forţeze norocul. În plus, atenţia îi e distrasă de puloverul ei, unul pe care nu la mai văzut până acum. Decolteul dezvăluie mai mult decât de obicei, iar sânii – sfârcurile mai cu seamă – se reliefează sub ţesătura moale. Senzaţiile imperioase pe care i le stârneşte prezenţa ei zilnică în viaţa lui îl lasă uneori secătuit, orbecăind parcă. Stephanie îi e prezentă în gânduri mai mult decât oricare altă femeie.

În vreme ce traversează încăperea şi se aşază în faţa lui, îi spune:

— Nu înţeleg de ce bei lăturile alea de la magazin, când cafeaua pe care o avem aici, la birou, e cea mai bună din câte poţi găsi. Cât plăteşti pentru ea, un dolar jumate, doi dolari ceaşca? Să ştii că banii se adună.

Simte cum i se urcă sângele la cap, dar îşi ţine gura şi lasă clipa să treacă.

— Încă mai girez eu cardurile de credit ale lui Jodi?

— Sigur că da. Nimic nu s-a schimbat.

— Câte sunt?

— Şase. Şapte. Şapte, dacă-l pui la socoteală şi pe cel de la Citgo, pe care-l foloseşti şi tu.

le

— Vreau să-i închizi toate cardurile de credit. Plăteşte tot şi anulează

— Şi pe cel de la Citgo?

— Da. Închide tot ce poate ea să acceseze. Asigură-te că nu-ţi scapă

— Niciunul.

Ea ezită, cu pixul deasupra hârtiei.

— Ce e? întreabă el.

— Sper că ai de gând să-i spui şi ei.

— O să afle ea cât de curând.

Stephanie îşi pleacă privirea fără să răspundă, însă el îi simte dezaprobarea, afişată limpede în poziţia umerilor şi în modul în care-şi înclină capul. Atâta pagubă! Sfidarea ei nul afectează atât de mult pe cât şi ar dori ea. Mai bine şi ar vedea de treburile ei. El trebuie să întoarcă foaia cu Jodi, să-i arate că zilele ei de huzur pe banii lui sau dus, că nu glumeşte şi că e cât se poate de serios.

Când întrevederea s-a încheiat, iar ea îşi strânge dosarele, Todd îi spune:

— Sper că e de la sine înţeles că tot ce se întâmplă în biroul ăsta e strict confidenţial.

Aşteaptă un răspuns, dar nu primeşte niciunul.

După ce Stephanie iese şi închide uşa în urma ei, se ridică şi păşeşte prin birou cu pumnii strânşi şi cu un mers ciudat, făcând tot posibilul să reziste unei porniri aproape irezistibile, dar rezistenţa i se spulberă în mai puţin de un minut şi lasă în loc un acces de scărpinat frenetic şi isteric. Parcă ar avea electrozi prinşi de testicule sau un fir electric sfârâindu-i în pantaloni. Bietul lui penis ar putea

lumina lumea întreagă. Şi chiar cu toată suferinţa asta, tot îi e ruşine – ruşine că nu se poate stăpâni, că nu-şi poate ţine mâinile departe de mădular, de parcă ar fi un vagabond bătrân plin de păduchi. Dar nu ăsta e cel mai rău lucru. Cel mai rău lucru e spaima care îi însoţeşte frenezia scărpinatului. Dacă nu-i mai trece niciodată? Dacă nu numai că nu se vindecă, dar se agravează şi se răspândeşte şi nul mai lasă deloc să doarmă, să mănânce şi să facă orice altceva decât să se scarpine? Dacă va trebui să se ducă la spital? Şi chiar şi aşa, cum vor putea să-l ajute acolo altfel decât să-i bandajeze mâinile, să-l lege de pat sau să-i inducă o comă artificială?

Cealaltă componentă a terorii pe care o simte este gândul că nimic din toate astea nu s-ar întâmpla dacă n-ar exista o boală mai gravă, cum ar fi SIDA, pe care o are, fără îndoială. Trebuie să accepte situaţia, fiindcă a înţeles acum că HIV e singura explicaţie plauzibilă pentru leziunea aceea. Când sistemul imunitar dă rateuri, e ca atunci când ţevile se usucă – nimic nu le mai spală şi nu le mai lubrifiază, iar în locurile umede şi întunecate încep să crească chestii – ciuperci, de exemplu. În biologie, ciupercile formează o clasă în sine, un tărâm al putreziciunii şi descompunerii, un loc propice pentru drojdii şi mucegaiuri şi spori şi tot soiul de alte lucruri care se dezvoltă în lipsa luminii, ca un basm care a luat o întorsătură urâtă. *În împărăţia ciupercilor trăia odată o mică pată alburie pe nume Aftă, care şi-a făcut căsuţa în gura lui…*

Întinde mâna după tabletele antimicotice din sertarul biroului, scoate una din tub, o pune în gură şi o ţine într-o parte, în interiorul obrazului, dar ştie că e doar o soluţie temporară în cel mai bun caz, că nu-i vindecă boala care ia permis doamnei Aftă să-şi facă domiciliul acolo, nu insuflă mucoaselor lui o nouă energie, nu-i revigorează sistemul imunitar şi nu-i opreşte mâncărimea asta diabolică. Să fie oare o pedeapsă pentru ce-i face lui Jodi? Dacă ar fi catolic, dacă ar respecta preceptele, s-ar putea duce să se spovedească şi să-l roage pe Dumnezeu să-l ierte. Şi ar

face-o, fiindcă îi pare rău, chiar îi pare, dar cum altfel şi ar mai putea continua viaţa? Ce schimbări ar putea să facă şi să aducă lucrurile pe calea cea dreaptă? No poate părăsi pe Natasha acum, că e însărcinată, şi să ţină două case nu-i permit mijloacele financiare. Încearcă să-şi trăiască viaţa pe cât de bine reuşeşte, vrea să procedeze aşa cum e corect şi, da, a făcut junele greşeli, dar nimeni n-ar putea spune că nu e un om bun, că e lipsit de conştiinţă, că nu încearcă să facă tot posibilul. E un tip generos, la naiba! Doar că nu e atât de bogat pe cât se pare că-şi închipuie toată lumea. Şi-n plus, e un om responsabil, cu o fire bună – nu poartă pică, nu omoară insectele, cheltuieşte bani pe articole de toaletă care economisesc apa, cu toate că marile industrii din ţara asta irosesc în fiecare zi mai multă apă decât economiseşte el toată viaţa cu cosmeticalele lui.

Îşi încetineşte mersul agitat, se opreşte, îşi încleştează mâinile la spate, îşi ţine răsuflarea, aşteaptă şi îndură. Iluzia, speranţa falsă, ţi-o dă ideea că, dacă te scarpini, mâncărimea trece. Nu aşa stau lucrurile în mod normal? Numai că asta nu-i o mâncărime normală, şi numai rezistând va scăpa de ea şi va trece puntea spre calm şi spre o minte sănătoasă. Uite! Vezi? Deja se domoleşte, devenind un freamăt slab, ca vibraţia stinsă a unui instrument cu coarde, ca tremurul unei frunze, ca torsul unei pisicuţe. Dar ăsta-i momentul în care iluzia revine în forţă, ideea că e doar o mâncărime uşoară care trebuie scărpinată, şi nevoia de a o scărpina devine imperioasă. Stă în genunchi acum, cu capul plecat, cu lacrimile picurându-i pe pardoseala din granit, implorând de la Dumnezei tăria de a rezista. Şi pe urmă deodată, fără să facă el nimic, a dispărut, s-a oprit la fel cum a început, brusc şi pe neaşteptate.

Se ridică simţindu-se ca o fantomă, îşi trece mâna prin păr, respiră trăgând aerul în abdomen, dă ocol încăperii, revine la birou şi ia telefonul se sune pe Natasha.

Criza în care au ajuns… E dispus să accepte că totul e din cauza lui. Trebuie să se relaxeze şi să-şi lărgească

perspectiva. Fiindcă zilele astea tinde să-l ignore tocmai pe fiul lui. Sigur că e prezent mereu sub forma abdomenului umflat şi al deselor schimbări de dispoziţie ale mamei lui, dar el trebuie să se gândească la fiul lui ca persoană, individul unic, cu degete la mâini şi la picioare şi cu cocoşelul (microscopic, cei drept) pe care i la dat Dumnezeu şi pe care la văzut cu ochii lui în imaginea grăunţoasă şi mişcătoare, în alb şi negru, la ecografie. Ar fi fost mulţumit şi cu o fată – nu e momentul acum să fie chiţibuşar – dar ideea e că va avea băiat, iar acest fiu reprezintă viitorul, impulsul spre înainte, paradoxul a cărui naştere va pune capăt agitaţiei şi zbaterilor. Fiul lui, când va veni, îi va pune pe toţi în genunchi.

Iar Natasha va fi altfel când va avea un copil de care să îngrijească. Preocupările ei vor trece de la el la bebeluşul neajutorat. Todd aşteaptă clipa aceea, dar până atunci poate să facă cel puţin un efort să fie mai tolerant şi mai înţelegător, fiindcă Natasha chiar nu se poate stăpâni. E un vulcan de hormoni în fierbere, cu instincte dezlănţuite care o împing să caute cel mai bun cuib şi drepturi exclusive asupra masculului care-i asigură existenţa. Poate că starea ei de acum e o formă de nebunie, dar ultimul lucru pe care-l vrea el e se obstrucţioneze în vreun fel, dat fiind că obiectivul ei e şi obiectivul lui. Faptul că a încercat să-şi impună drepturile de om liber a fost prematur, şi acum îşi dă seama de asta. Ceea ce trebuie să facă este să-i spună că o iubeşte şi se roage să se întoarcă acasă.

25

EA

Găsirea unor cumpărători online e mai simplă decât şi ar fi închipuit. Există o piaţă înfloritoare pentru obiectele pe care le vinde ea; de fapt, lumea se înghesuie să-şi stabilească o întâlnire cu ea la Institutul de Artă sau la Crystal Gardens şi să scoată banii pentru produsele ei. Pentru aşi rezolva problemele, trebuie să-şi lase casa nesupravegheată, dar nu are încotro şi se dovedeşte că aceste ieşiri o încântă la nebunie, savurează vântul rece

care-i aduce lacrimi în ochi, mirosul de mâncare ce răzbate din bucătăriile restaurantelor, imaginea necunoscuţilor care forfotesc în spaţiile publice, nesăţioşi la fel ca ea după orice fel de stimul senzorial.

Iniţial a existat o dificultate cu autentificarea. În emailurile pe care le-a primit ca răspuns la anunţurile ei apăreau comentarii de genul: „Îmi place inelul, dar de unde ştiu că nu e un fals?” „Tabloul ar putea fi o reproducere”. „Dacă apare vreo problemă? Îmi puteţi da numărul dumneavoastră?” Dar a constatat că mulţi alţi oameni nu sunt preocupaţi de aşa ceva. Poate că sunt bijutieri ori experţi de un fel sau altul. Jodi nu ştie, pentru că nu pune asemenea întrebări.

Să-şi dea adresa de email, să se întâlnească faţă în faţă cu clienţii – astea sunt riscuri pe care nu le poate evita, dar compensează îmbrăcându-se cu un hanorac vechi şi o căciulă din lână care a fost a lui Todd. Semideghizarea îi conferă un plus de dramatism. În timp ce zăboveşte lângă pictura lui Magritte, *în pragul libertăţii*, la etajul trei al secţiei de artă modernă, aşteptându-l pe un tip cu mustaţă pe oală, sau stă pe o bancă lângă arteziana înaltă, privind în jur după o femeie cu mănuşi roşii din piele, se percepe ca pe o persoană care joacă un rol, un personaj pe scenă. Actoria asta e o diversiune. Tot ce are ea de făcut e să ia banii; nu trebuie să se gândească la ceea ce va face cu ei. Şi când se întoarce acasă, îi pune alături de teancul tot mai mare din servieta Louis Vuitton din piele neagră – un cadou pentru Todd, pe care el nu a folosit-o niciodată – încântată de suma strânsă.

Se aşteaptă ca Alison să ceară să-i depună într-un cont, dar sfârşeşte prin ai da toţi banii în mână. Aşa vrea Alison şi acum Alison e cea mai bună prietenă a ei. Şi oricum, banii nu înseamnă nimic. Ar putea la fel de bine să fie bancnote de jucărie, de la Monopoly. Iar la obiectele în schimbul cărora ia obţinut nu se gândeşte nicio clipă. Undeva pe drum şi-au pierdut atractivitatea pentru ea, au devenit lipsite de interes, importante doar din punctul de vedere al puterii de cumpărare. Şi-a pierdut chiar şi

aprecierea pentru servietă, cu excepţia faptului că e un recipient pentru fondurile strânse. După ce o plăteşte pe Alison, aruncă servieta fără să stea pe gânduri.

Acum, că ştie cum să facă rost de bani lichizi, e mai puţin îngrijorată pentru viitorul imediat – un lucru bun, după cum se dovedeşte, fiindcă la o zi după ce încheie afacerea cu Alison, o sună Stephanie şi-i spune:

— Am vrut să vă anunţ, doamnă Gilbert… mi-am zis că trebuie să

— Aflaţi… că vă anulează cardurile de credit.

— Înţeleg, răspunde Jodi. Aşa deci. Chiar le anulează?

— Da. Pe toate, confirmă Stephanie, vorbind pe un ton scăzut şi apăsat, aşa cum fac oamenii când împărtăşesc un secret. M-am gândit că e bine să vă avertizez, să nu fiţi luată pe nepregătite. Vă rog să nu-i spuneţi că v-am sunat.

Pe neaşteptate, toate astea încep să i se pară amuzante. Nu ia trecut încă prin minte lui Todd că şi ea poate intra în joc. În orice caz, are un card de credit al ei – ca o ironie, e cel pe care l-a folosit în general ca să-i cumpere lui cadouri. Servieta Louis Vuitton, spre exemplu, deşi n-a fost unul dintre darurile cu adevărat extravagante, într-un an, de ziua lui, ia cumpărat un cal şi lecţii de echitaţie. A fost aşa, o idee a ei. S-a gândit căi oferă astfel o pauză de la lucru, o ocazie de a ieşi la aer şi a face mişcare. La început, el a fost captivat, dar sigur că n-a ţinut.

Când închide telefonul, schiţează un mic dans al exaltării, dar entuziasmul îi piere la un moment dat şi în urma lui rămâne doar meschinăria anulării cardurilor, pe lângă magnitudinea planului pe care la pus în mişcare, indescriptibilul eveniment viitor pe care la antamat şi pentru care a plătit. Voci din ea însăşi îi spun să-şi reconsidere gestul cât mai are încă timp, dar e prinsă deja de un sentiment al destinului care-şi urmează drumul, o reticenţă în a-şi urma propriii paşi înapoi. Undeva într-un

ungher îndepărtat al minţii e ideea că a depăşit o limită, că ar trebui să caute ajutor, şi se gândeşte la Gerard... Ar putea să apeleze la el. Dar îşi alungă imediat gândul. Gerard să pensionat, fără îndoială, şi să mutat probabil în Florida sau Mexic, şi, în plus, ce ar mai putea face pentru ea acum? Ar fi trebuit să continue să-l vadă când a avut ocazia, ar fi trebuit să meargă mai departe cu terapia, se lase să ajungă la sfârşitul ei firesc.

Gerard era priceput în munca lui; de asta nu să îndoit niciodată. Gerard a fost cel care i-a deschis ochii cu privire la Ryan, a ajutato să recunoască realitatea, ia anihilat obiceiul de a contesta faptele. Doar datorită lui Gerard a acceptat ea într-un final că Ryan îşi va trăi viaţa aşa cum consideră de cuviinţă, că alegerile îi aparţin lui, că tot ceea ce voia ea pentru el – siguranţă materială, dezvoltare personală – erau ambiţii meritorii, dar nu ambiţiile lui, că presentimentele ei negative despre el aveau la bază judecăţi şi că ai judeca pe ceilalţi înseamnă să le faci un rău intenţionat. Respectarea diferenţelor, a înţeles ea, presupune mai mult decât simpla toleranţă; înseamnă să renunţi la perspectiva ta îngustă şi rigidă, la presupunerea implicită că tu ai dreptate şi ceilalţi greşesc, că lumea ar fi un loc mai bun dacă toţi ceilalţi ar gândi la fel ca tine.

A meritat elogii, şi Gerard nu s-a arătat zgârcit cu ele. Ia apreciat disponibilitatea şi perspicacitatea, a lăudato pentru că a avut voinţă şi a făcut schimbările necesare. A fost un progres neaşteptat, dat fiind că înainte de a începe lucrul cu Gerard nu considerase că are o problemă; în mintea ei, problema era Ryan.

Cu această reuşită în repertoriu, Jodi şi Gerard continuaseră cu o nouă energie. Vorbeau neîncetat despre copilăria ei, despre cum se simţise fiind fată între doi băieţi, despre faptul că părinţii aşteptaseră mai puţine de la ea şi despre felul în care le contrazisese această aşteptare excelând la şcoală şi demonstrându-şi valoarea atât în plan profesional, cât şi în familie. Nu puteau nega că avea în ea un filon competitiv. Discutaseră şi despre trăsăturile pe care le moştenise de la fiecare dintre părinţi:

de la mama ei, dragostea pentru viaţa casnică; de la tată, abordarea meticuloasă şi metodică. Era produsul familiei de origine într-o măsură mai mare decât îşi închipuise vreodată.

Şedinţele erau antrenante, chiar plăcute, dar începuse la un moment dat să creadă că revelaţiile privind relaţia cu Ryan constituiseră apoteoza activităţii ei cu Gerard şi că nu mai rămăsese de realizat nimic important. Şi devenise nerăbdătoare, ba chiar puţin plictisită, şi-i spusese lui Gerard că are impresia căi iroseşte timpul. În sinea ei, începuse să se teamă că este superficială, că-i lipseşte o profunzime reală, îi lipseşte substanţa. Ajunsese să-şi dorească aproape să fi avut o copilărie oribilă, un tată abuziv, o mamă alcoolică. Ce n-ar fi dat în unele zile pentru un trecut marcat de depresie sau anxietate, de o tulburare alimentară, de respect de sine scăzut, de fluctuaţii de dispoziţie şi de atacuri de panică. Dacă s-ar fi bâlbâit sau ar fi simţit nevoia compulsivă să se spele pe mâini întruna! Nici măcar nu era genul care tot amână lucrurile. Pe măsură ce săptămânile treceau, stagnarea ei devenise subiect de glume. Intra pe uşa cabinetului şi spunea: „Doctore, iubesc viaţa şi sunt fericită. Ce-ar trebui să fac?” Iar Gerard răspundea: „Nu-ţi face griji. Te vindec eu!”

Şi apoi a venit punctul de cotitură.

Nu părea o zi în mod deosebit favorabilă, una care să aducă cu sine vreo speranţă de progres. Dincolo de ferestrele cabinetului era primăvară, copacii înfloriseră, dar înăuntru Jodi purta un cardigan peste pulover, ca să se apere de aerul condiţionat, iar Gerard nu părea tocmai în apele lui, fiind oarecum nefocalizat. Săreau de la un subiect la altul, incapabili să ajungă la ceva semnificativ şi, pe măsură ce şedinţa se apropia de sfârşit, lucrurile lâncezeau. Ea îşi închipuise că ajunseseră la final. Că era timpul să plece acasă. Dar apoi, într-un brav efort de ultim moment, Gerard o întrebase despre vise.

Jodi: Doar obişnuitul zgomot alb.

Gerard: Defineşte „zgomot alb”.

Jodi: Ştii la ce mă refer. (Enervată că îi punea o asemenea întrebare, când ea folosea de atâta vreme sintagma respectivă.)

Gerard: Mai explicămi. Dă-mi un exemplu.

Jodi: Păi, uite, sunt la o petrecere şi vorbesc cu persoane pe care nu le cunosc. Îmi zăresc imaginea într-o oglindă şi observ că sunt pe jumătate dezbrăcată, dar nu simt nicio emoţie în privinţa asta. Pe urmă sunt acasă la părinţii mei şi caut ceva, dar nu-mi amintesc ce. Nici în vis nu părea ceva important. Chestii de genul ăsta. Zgomot alb.

Gerard: (Tăcere.)

Jodi: Îmi pare rău. Chiar am făcut un efort.

Gerard: Ştiu.

Jodi: (Tăcere.)

Gerard: Atunci, asta e.

Jodi: Cred că da.

Gerard: (Tăcere.)

Jodi: Stai puţin. L-am visat pe Darrell.

Gerard: L-ai visat pe Darrell?

Jodi: Am uitat complet şi mi-am amintit abia în clipa asta.

Gerard: Povesteşte-mi.

Jodi: Darrell venise în vizită la mine. Şi când a ajuns, eu îmi notam un vis, visul lui Darrell. Era visul lui, dar eu îl visasem pentru el. Aveam un caiet plin cu visele lui Darrell, încă din copilăria lui; le visasem eu pentru el şi le notasem.

Gerard: Spune mai departe.

Jodi: Asta e. L-am întrebat dacă şi aminteşte vreunul dintre ele, dar el nu era interesat şi nu voia să vorbească despre ele şi pe urmă a plecat.

Gerard: Şi tu ce simţeai în tot timpul ăsta?

Jodi: Frică. Eram speriată.

Gerard: Ce anume te speriase?

Jodi: Toată situaţia aceea. Îmi dădea fiori.

Gerard: Dar pe urmă ai uitat visul. Când te-am

întrebat adineauri despre vise, ai spus că e doar zgomot alb. Jodi: Cred că mi l-am scos din minte.

Gerard: Ai mai simţit şi altceva? Altceva decât frică?

Jodi: Nu tocmai. Nu. Eram speriată. Cu adevărat înspăimântată.

Gerard: De ceva anume?

Jodi: Speriată pentru Darrell, cred. Era ca şi când laş fi ţinut eu în viaţă sau cam aşa ceva, dar el era secătuit, complet apatic. Era ceva înfricoşător în toate astea. Faptul că el nu participa la propriile vise. De parcă ar fi fost absent. De parcă n-ar fi existat.

Gerard: Şi tu făceai asta în numele lui.

Jodi: Da.

Gerard: Şi o facem fiindcă...?

Jodi: Fiindcă îl iubeam.

Gerard: În vis simţeai dragostea pentru el?

Jodi: Da, o simţeam.

Gerard: Deci, în vis erai speriată, dar simţeai şi dragostea pentru el.

Jodi: Da.

Rămăseseră tăcuţi o vreme, după care Gerard se uitase la ceas şi spusese:

— Vom reveni la asta săptămâna viitoare. Aş vrea să notezi visul cât mai detaliat posibil şi să-l aduci cu tine data următoare. Asta-i tema ta pentru acasă.

Se ridicase să plece, îşi scosese cardiganul şi îl pusese în sacoşă, îşi luase jacheta de pe umeraş şi-i mulţumise lui Gerard în drum spre uşă. Se dusese la lift şi apăsase butonul pentru coborâre. Aşteptând, se uitase la uşile liftului, la picioarele ei în botine Doc Martens, la modelul de pe covor – un desen geometric în portocaliu şi albastru la o scară atât de mică încât efectul general era o nuanţă aproape uniformă de bej. Şi simţise un vârtej caustic iscându-se în ea, nezăgăzuit, de parcă în interiorul ei n-ar fi fost altceva decât un pustiu dezolant. Se gândise să coboare pe scări, dar ceva îi dădea impresia că e

ţintuită locului, ca şi când covorul şi tălpile ghetelor ei fuzionaseră, ca o grefa de piele. Şi chiar în vreme ce stătea acolo ştia că nu mai era cale de întoarcere, că vremurile simple de până în urmă cu doar câteva momente erau duse de acum. Nu aveau să mai existe clipe în care va sta alături de Gerard, întrebându-se despre ce să vorbească. Nu vor mai fi glume despre copilăria ei perfectă. Visul fusese recuperat şi amintirea odată cu el, inevitabil, ca un şir de cutii de conserve legate în spatele unei maşini nupţiale, iar acum nu mai putea inversa procesul, nu-şi mai putea închide mintea în faţa imaginilor, să le reabsoarbă în ţesătura uitării.

Amintirea îşi suportase bine anii în care zăcuse îngropată şi se întorsese intactă, neafectată, în toată amploarea ei dimensională, parte a istoriei ei de viaţă, însoţită de analogii ei viscerali – gusturi, mirosuri, senzaţii – voltajul real. Era o amintire nevizuală însă, învăluită în întuneric, ceea ce o îndeamnă să creadă că faptele rememorate sau petrecut noaptea. Ori asta, ori fetiţa care fusese ea atunci îşi ţinuse ferm ochii închişi, decisese de la început să blocheze chinuitorul aflux senzorial. Iniţial, explozia din interiorul ei fusese toată numai durere şi spaimă, dar mai târziu învăţase trucul cedării, înţelesese că abandonul şi capitularea erau modalităţile ei de retragere, biletul ei de ieşire. Unica speranţă pe care o nutrea acum era că fusese poate complice, că jucase un rol în ceea ce se întâmplase, fiindcă dacă aşa ar sta lucrurile, poate că încă ar fi posibil să-l iubească şi nimic n-ar trebui să se schimbe. Dar ea avusese doar şase ani pe când Darrell avusese doisprezece şi nu vedea cum ar fi putut fi greşeala ei.

26

EL

Natasha sa întors acasă, dar nu la iertat. Din multe puncte de vedere, lucrurile au revenit la normal – stau împreună la masă, ea învaţă, el face curat, oaspeţii vin şi pleacă – dar a început să se dezbrace în baie şi să adoarmă înainte să vină el în pat, şi ia impus o interdicţie strictă,

ceea ce i pune lui la încercare bunăvoinţa, şi continuă să abuzeze de răbdarea lui vorbind întruna despre decoraţiuni şi dispunerea invitaţilor, ca să nu mai pomenim de cărucioare şi scăunele de maşină, lucruri care nu au, niciunul, nicio legătură cu dragostea dintre ei sau cu iubirea pentru fiul lor – al cărui nume, apropo, a devenit subiect de intense dezbateri cu toate prietenele ei şi cu toţi vecinii. Şi nu se va opri până ce nu va ajunge la ultima pagină din jumătatea masculină a volumului enciclopedic intitulat *Un secol de prenume pentru copii în ţările de limbă engleză*. Refuză să accepte că nume precum Herschel sau Roscoe nu merită nici măcar luate în discuţie şi nu vrea să taie nici Clarence, nici Ambrose de pe lista provizorie tot mai lungă. Bileţele cu nume ca Chauncey şi Montgomery sunt lipite pe oglinda din baie şi reordonate pe măsură ce unul sau altul creşte sau scade în importanţă. „Nu poţi refuza un nume doar fiindcă ţie nu-ţi place", declară ea, absurd.

Şi vine un moment seara – când cina s-a încheiat şi apartamentul să transformat într-un fel de dulap supra-încălzit colcăind de oaspeţi nedoriţi şi mirosuri stătute – când singurul lucru la care se mai poate gândi e să se arunce pe fereastră. Ar fi bine dacă ar exista cineva cu care să poată vorbi, aşa cum vorbea cu Jodi. Dar ea nu mai acceptă să discute cu el acum, iar cu amicii lui e doar o fanfaronadă şi, oricum, timpul petrecut cu ei i-a fost scurtat. „Dacă vrei să te vezi cu ei, Todd, de ce nu-i inviţi la cină?"

Îi e dor să vină seara acasă şi să plimbe câinele pe malul lacului – un interludiu care îi alunga grijile zilei şi îl ajuta să se pregătească pentru somn. În toiul nopţii, când oraşul tace adormit, ar rătăci de-a lungul ţărmului şi s-ar simţi singur în sălbăticie, ar asculta răsuflarea apei, suspinele şi foşnetele ei, sar pleca sub cupola imensă a cerului, cu infinitele sale meandre coborând până la linia orizontului. În nopţile senine ar zări Ursa Mare şi Steaua Polară. Cândva recunoştea constelaţiile Orion, Cassiopeea, Pegas şi atâtea altele, iar când era foarte întunecat, fără

lună, ar căuta Calea Lactee. Când era copil visa la o mare de stele, iar el să fie în mijlocul lor, nu într-o navă spaţială, ci plutind liber, înotând printre ele, un miliard de trilioane de punctişoare luminoase care trosneau şi scânteiau pe pielea lui ca nişte flăcări reci.

Atâtea clipe de plăcută contemplare fuseseră năpădite de altele şi aproape uitate. Sunetul pe care-l aude când e linişte perfectă, un şuierat… lui i se pare că e presiunea atmosferică. În copilărie îşi închipuia că totul, dar absolut totul emite un zgomot… numai că el nul putea auzi. Toamna, când frunzele îşi schimbă culoarea, un sunet pentru cele care se îngălbenesc şi altul pentru cele care ruginesc. Iarna, zăpada care cade. Mugurii care răsar primăvara. Norii plutind pe cer. Păsările prinse în zborul lor şi umbra plutind pe sub ele, pe sol. Îi place să fie în acord cu lucrurile aşa cum sunt ele, să fiinţeze în lume în ritm cu muzica ei. Iar atunci când îi reuşeşte, are puterea să facă şi să devină orice. Unii oameni numesc asta noroc.

Nu mai are rost acum să-şi limiteze băutura la orele serii, şi a început să caute barurile în pauza de prânz. Noua lui descoperire este un local din Humboldt Park, un liman retras, cu clienţi fideli care beau bere ieftină şi joacă domino sau biliard la o masă veche într-un colţ din spate – un loc în care aerul n-a mai fost primenit de pe la 1980, dacă judeci după izul lui. Îi place în primul rând fiindcă nimeni dintre cei pe care-i ştie el n-ar călca vreodată acolo. Un spaniol bătrâior cu o pălărie boţită, proprietarul, îşi petrece zilele pe un scaun la casa de marcat, iar restul activităţii – turnat în pahare şi servit – îi revine unei singure chelneriţe. Când a intrat prima dată aici, săptămâna trecută, şi-a zis că ia una mică şi pleacă repede, dar a renunţat la idee în clipa în care a văzut-o. De atunci s-a întors în fiecare zi şi se aşezat la masa de lângă tonomat, cu spatele la zid şi faţa spre sală.

Azi se concentrează să-i urmărească mişcările – pe ascuns, dar cu precizie de GPS. Îi ştie în orice clipă poziţia, direcţia, viteza şi programul opririlor. În vreme ce străbate sala de colo colo, ai zice că e surdă şi oarbă după câtă

atenţie îi dă, dar semnalele pe care le emite răsună ca nişte clopote de biserică, chemându-l la adorare.

Felul în care arată – slabă, cu părul pleoştit şi obrajii supţi – îl trimite cu gândul la un copil subnutrit. Are trunchiul lung, cu pieptul plat, abdomenul tras înăuntru şi oasele şoldurilor reliefate. Picioarele îi sunt ca nişte beţe. Sprâncenele, nepensate. În orele pe care şi le-a petrecut aici, dacă au schimbat zece cuvinte. Are un aer mediteraneean, dar vorbeşte fără accent. Glasul îi e lipsit de inflexiuni şi cuvintele i se înşiră fără pauză, de parcă nu are suficientă energie pentru a le rosti. Şi niciodată nu se uită la el.

— Spune-mi cum te cheamă, îi cere el în vreme ce ea aşteaptă să-i ia comanda.

A tot vrut se întrebe şi a amânat, văzându-i indiferenţa. Dar acum nu mai e un străin aici. E deja un client vechi, iar ea să obişnuit cu el. Când vine vorba despre femei, are priceperea unui geambaş.

— Ilona, răspunde ea şi privirea i se opreşte pentru scurt timp pe chipul lui, poate pentru prima dată.

Ar vrea să-i spună că e senzaţională, extraordinară. Totul în ea arată că nu ştie asta. El simte povara timpului irosit, o presiune fără sens, dar care-l împinge de la spate. Ceea ce iar plăcea să facă e se atragă în closetul bărbaţilor şi să încuie uşa. Ceea ce poate să facă e se întrebe la ce oră iese din tură, se ducă la un restaurant bun şi se impresioneze aruncând nişte bani în stânga şi-n dreapta. Tuturor femeilor le plac banii. Orice femeie îţi cade în poală dacă cheltuieşti suficienţi bani cu ea. Indiferent ce sar scrie în cărţi, banul e cel care îi dă ghes femeii.

Fata îşi mută greutatea pe piciorul drept, scoţând un şold în faţă.

Privirea îi e fixată pe ceva în partea din faţă a sălii.

— O halbă şi o tărie, cere el.

Practic, e singurul lucru pe care i la spus vreodată. Chelneriţa dă să plece.

— Ilona!

Ea se întoarce.

L-au năpădit sudorile. O fierbinţeală înţepătoare i se răspândeşte în piept şi-i arde fruntea.

— Când aveam zece ani, începe el, l-am văzut pe tata rupându-i braţul mamei. I la tras la spate şi i l-a răsucit până când să frânt. Era braţul stâng. „Ca să mai poţi munci încă”, ia explicat el. Şi tot timpul să uitat drept la mine. N-o să uit niciodată expresia de pe faţa lui. De parcă îmi arăta ceva, de parcămi făcea o demonstraţie. Mă învăţa ceva.

O priveşte în timp cei vorbeşte şi-şi şterge fruntea cu mâneca.

— Mi-am jurat că nu voi fi niciodată ca el. Întotdeauna am respectat femeile din viaţa mea. Nu spun că sunt un sfânt, dar am iubit mult femeile. Când am crescut suficient, mi-am luat mama de acolo. Am avut grijă de ea până în ziua în care a murit.

Se detestă pentru discursul ăsta. Nu e altceva decât o tactică jalnică de ai cerşi simpatia, un truc ieftin. Nu e prima dată când îi serveşte unei femei povestea asta, sau o versiune a ei. Nu că ar fi în mod fundamental falsă; un adevăr emoţional există totuşi în ea. Şi chiar înainte ca el să termine, ea să mai apropiat cu un pas şi o lumină i-a apărut în priviri. E greu de spus dacă ia stârnit simpatie sau dispreţ. Dar încă nu i-a adus nici măcar prima băutură pe ziua respectivă, iar asta trebuie să fie în avantajul lui. Doar nu e cine ştie ce beţivan care-şi varsă maţele pe podea, vreun amărât cu gura mare plângându-şi singur de milă! Pe lângă că e treaz, e mult deasupra tuturor bărbaţilor pe care-i va întâlni ea vreodată în spelunca asta. Şi se bazează pe faptul că nu e beat – ca şi pe ghetele din piele de viţel, pe tunsoarea stilată şi pe Rolexul Milgauss care-i sclipeşte la încheietura mâinii stângi – că se facă să înţeleagă.

— Nu ştiu de ce-ţi spun ţie toate astea, declară el.
Din nou ea se întoarce să plece şi din nou el o strigă.

— Încerc cu disperare să-ţi atrag atenţia. Dar, îmi

pare rău. Sunt sigur că auzi poveşti lacrimogene cât e ziua de lungă, şi meriţi ceva mult mai bun – un bărbat capabil să uite de el însuşi şi să se concentreze asupra ta. Să te răsfeţe. Să-ţi aducă flori şi daruri. Să-ţi maseze picioarele când vii acasă de la slujbă. *Dovlăşelu meu, şăzi tătă ziulica pe chişerele şelea, iar acu ti dor şis umflăte*. De cineva care să aibă grijă de rataţii care încearcă să te agaţe când tu munceşti. *Stai blând şi-i zi lu' Boris că-l tăbârcim pă tipu' ăla de păr şi-l dăm afar, cum facem la noi, în Sovietki Saiuz*.

Pe neaşteptate, ea începe să râdă, obişnuita ei privire pierdută lăsând în loc o flatantă explozie de soare, iar odată cu acest moment, lucrurile între ei au căpătat o notă subtil diferită. Înainte să plece, a acceptat deja să iasă împreună la prânz în ziua ei liberă, ceea ce înseamnă cu două zile înainte să ia el rezultatele analizei şi cu cinci înainte de nuntă. Ar fi preferat se scoată la cină, dar deocamdată cel puţin, cu interdicţia care i-a fost impusă, cina iese din discuţie. Odată ce fiul său se va fi născut, va avea el grijă să facă nişte schimbări acasă. Va stabili câteva reguli de bază şi viaţa lui va reveni la normal. Furişatul ăsta nu e în stilul lui şi nu aşa vrea să trăiască. Trebuie să fie stăpân pe sine din nou, aşa cum era când locuia cu Jodi.

Sunt prea mulţi ani de când n-a mai fost el însuşi. Ca atunci când e asaltat de scene din copilărie. Mama lui făcând gogoşi într-o dimineaţă de sâmbătă, aplecată deasupra vasului cu ulei clocotind, prăjind o serie după alta, în timp ce el stă la masă şi le mănâncă pe cele care s-au răcit deja. Pentru a-i face pe plac mamei lui, înghite mai multe decât ar vrea, continuă să mănânce şi după ce să săturat şi chiar când simte că i se face rău. Amintirea asta îi stârneşte emoţii amestecate, la fel ca toate amintirile despre mama lui. Felul în care se întindea în pat lângă el seara, la culcare, şi-i mângâia fruntea până când adormea. Felul în care îşi umezea degetul în gură ca să-i şteargă ceva de pe obraz, chiar şi când crescuse suficient de mare. Atingerea ei iubitoare, marcată de mirosul de usturoi de pe

mâini. Felul îl care lui îi plăcea şi-i displăcea în acelaşi timp. Îl enervează faptul că asemenea scene au început în ultima vreme să-i cotropească mintea, de parcă s-ar fi deschis undeva o uşă anterior închisă. Nul interesează amintirile astea, care n-au niciun rost. Printre toate celelalte frici care i se strecoară în suflet e şi teama că devine moale, că îşi pierde duritatea.

27

EA

Oricând, în orice zi, cel puţin zece conferinţe pe teme de psihologie se desfăşoară undeva în lume. Asta îi vine imediat în minte când Alison îi sugerează să plece din oraş. În anii ei de carieră profesională a participat la un singur astfel de eveniment, o conferinţă despre comunicare, organizată cu câţiva ani în urmă la Geneva. Îşi aminteşte cât de încântată a fost, cât de uşor i s-a părut să discute cu oamenii, ce sentiment de camaraderie a avut – vorbitori interesanţi, veniţi din toate colţurile lumii, plăcerea de a ieşi la masă cu oameni necunoscuţi, într-o ţară străină. Se întorsese cu o nouă energie de abordare a clienţilor şi îşi ajustase modul în care interacţiona cu ei, observându-le mai bine limbajul corporal şi cuvintele folosite şi reflectându-le înapoi, ca o modalitate de a crea o conexiune cu ei.

Intenţionase mult timp să repete experienţa, dar până acum nu reuşise. Loialitatea faţă de Todd fusese o parte a motivului – cine avea să aibă grijă de el cât era ea plecată? Dar asta fusese doar o preocupare de suprafaţă; bazele reale fuseseră, fără îndoială, mai seci. Posesivitate. Paranoia. O reticenţă în ai lăsa lesa mai lungă decât era deja. Toate erau sentimente familiare, şi cu toate că în cea mai mare parte rămăseseră sub nivelul conştienţei de zi cu zi, jucaseră fără îndoială un rol în ezitările ei de a pleca de acasă.

Acum avusese de ales între o conferinţă cu tema „Gestionarea furiei” în oraşul istoric Winchester din sudul Angliei şi una intitulată „Emoţii, stres şi vârsta a treia” în

însoritul Jacksonville din Florida. Era mai interesată în gestionarea furiei, fiindcă nu avusese niciodată ocazia să o studieze. Cu o conferinţă la activ şi nişte lecturi suplimentare, putea lucra cu clienţi care aveau nevoie de ajutor în domeniul respectiv. Dar după ce verificase buletinul meteo şi discutase cu agentul de turism despre problemele de preţ, optase pentru „Emoţii, stres şi vârsta a treia”, atrasă de perspectiva palmierilor şi a brizei tropicale.

Aşa se face că se află acum într-o cameră de hotel din Jacksonville şi se trezeşte în bâzâitul insistent al telefonului de pe noptieră. În cameră e întuneric, nicio rază de lumină nu se vede nicăieri, nici măcar în jurul draperiilor sau pe sub uşă. Se răsuceşte pe o „parte ca să se uite la ceasul digital, cu cifrele lui de un verde toxic. Încă nu e ora şase. Mai e cel puţin o oră până la răsărit.

De când a ajuns, alaltăieri, nu s-a gândit nicio clipă la motivul pentru care e aici sau la ce s-ar putea întâmpla acasă. E uşor să uiţi în lumea asta a conferinţei, deloc complicată şi nesolicitantă, o lume în care viaţa reală se retrage lăsând loc unor nenumărate diversiuni şi atracţii. Sălile de lectură sunt scăldate în lumină naturală, uşile către curtea interioară dau spre grădini înflorite, iar când iese din clădire îşi poate ridica faţa spre soare, trăgând în piept aerul oceanului. Tot ce are de făcut este să stea comod într-un scaun capitonat şi să asculte prezentări interesante, să se alăture mulţimii în restaurant la prânz şi să se îmbrace pentru cina în oraş. Nu are un trecut comun cu nimeni de aici. Situaţia şi starea ei nu au nicio relevanţă. Pentru toţi cei din jur, e ca şi când ea tocmai ar fi aterizat de pe o altă planetă sau s-ar fi materializat brusc la conferinţă.

Sunetul telefonului nu-şi are locul în imaginea asta. Închide ochii şi aşteaptă să înceteze. Când în cameră se aşterne din nou liniştea, răsuflă lung, încet, ca un oftat, şi încearcă să adoarmă la loc, dar somnul nu se mai apropie de ea acum, atât de agitată îi e mintea absorbită de vis, atât de plină de scene stranii, tulburătoare – oameni mulţi,

lumini strălucitoare, cineva care aleargă. Nu se poate să fi trecut mai mult de câteva minute până când telefonul începe să sune iar. În visul ei, bâzâitul lui jos şi imperios e hohotul de plâns al cuiva – până ce o trezeşte pe deplin. Clipind inutil în întuneric, se ridică din pat şi bâjbâie încercând să ajungă la baie.

Mai târziu, când îşi mănâncă micul dejun în restaurantul hotelului cu un grup de colegi, cineva se apropie din spate şi o atinge pe umăr. Este unul dintre organizatorii conferinţei, o femeie prietenoasă care a avut grijă să se prezinte tuturor, uneori chiar în mod repetat.

— Vă caută cineva la telefon, îi spune ea. Puteţi vorbi din hol.

28

EL

În ultimele trei zile şi jumătate, mintea lui a măcinat gânduri în forma Ilonei, iar gândurile în forma Ilonei au conturat tipare de forma Ilonei, ca pilitura de fier într-un câmp magnetic. Cele trei zile şi jumătate au fost vineri, sâmbătă, duminică şi dimineaţa de luni – zile în care a neglijat să-i spună Natashei că o iubeşte, a luat-o la cumpărături într-o stare de spirit neplăcută, a refuzat se ajute la treburile din casă, a dat gata un bax de douăsprezece doze de bere şi să masturbat de fiecare dată când a făcut duş. În aceste câteva zile scurte, candida Ilona a atins o culme a atractivităţii erotice în imaginaţia lui nesăţioasă. Ţinta unor proiecţii mentale atroce, femeia a dobândit un statut de alter ego al său feminin, perechea lui din toate punctele de vedere, elementul pozitiv al negativului său şi negativul pozitivului lui, piesa din mozaic care îi întregeşte viaţa. Chiar şi el recunoaşte validitatea jalnică a viselor sale, dar numai în clipele de luciditate, pe care le alungă cu hotărâre.

Restaurantul de pe South Dearborn, unde Ilona a acceptat să-l întâlnească, este intim şi elegant. Îşi imaginează cum li se vor înnoda privirile când ea va ridica paharul la buze, o vede mestecând bucăţelele mici de

carne scumpă. Ea n-a gustat niciodată o stridie proaspătă, nu are idee ce poate face o sticlă de vin cu adevărat bun, Todd nu se îndoieşte de asta, la fel cum ştie că, odată instruită, va deveni insaţiabilă, dependentă de tot ce are el de oferit. Când iese din birou şi se apropie de parcare, îşi umflă pieptul, încrezător. Nu-i trece prin minte că iar putea trage clapa, că e foarte posibil să aibă deja pe cineva în viaţa ei, că la mirosit bine, şi-a dat seama ce face, să răzgândit. Dimpotrivă, i se pare că se îndreaptă spre un punct de cotitură în viaţa lui, spre o întâlnire care va schimba totul din temelii. Deşi ea nu ştie încă, Ilona e aleasa, cea care îl va salva din nebunia în care a avut ghinionul să ajungă. Ilona – slabă, nedescoperită, credulă ca un copil, timidă ca o pisică, fără să-şi bănuiască frumuseţea şi forţa – Ilona e răspunsul la toate problemele lui. Îşi zornăie cheile de la maşină şi râde tare, suflând un nor de abur în aerul rece. Numără deja minutele, făcând din propriile gesturi o coregrafie deliberată. Urcă în maşină şi porneşte motorul, dă drumul ştergătoarelor de parbriz şi aşteaptă să înlăture pojghiţa de gheaţă, înaintează spre stradă şi înjură traficul. Îşi verifică dinţii în retrovizor. Pune semnalizarea de dreapta. Înghite o tabletă.

Se simte remarcabil de bine, aşa cum nu să mai simţit de săptămâni. Leziunea aproape că ia dispărut, accesele de mâncărime sau diminuat, iar el îşi face mai puţine griji pentru rezultatul analizei. La început a fost chiar speriat, parcă ieşit din minţi o zi sau două, dar acum şi-a regăsit stăpânirea de sine. Ambalând motorul, dă drumul radioului şi prinde primele acorduri din *Unchained Melody*. N-are cum să reziste valului de nostalgie pe care îl stârneşte muzica tânguioasă şi vocea de tenor a lui Bobby Hatfield. Se gândeşte la o fată pe care a cunoscut-o în şcoală, îşi aminteşte mirosul părului ei, aroma de lămâiţă a gelului ei ieftin care îl înnebunea. Poate că de ea îi e dor; cine poate şti? îşi dă seama că limitele se estompează şi dispar, limitele care despart trecutul de prezent, cele care o deosebesc pe Ilona de Natasha şi de Jodi şi de fata din

şcoală. Şi apoi cântecul se sfârşeşte, iar el e din nou în maşină, rulând spre Roosevelt, în nord.

Rămâne pe banda de lângă trotuar şi frânează la un semafor. Maşina din faţă e un Ferrari, aerodinamic şi foarte jos, captivant şi seducător. E copleşit de dorinţa fierbinte să aibă el automobilul acela, un jind pătimaş să fie transferat ca prin magie la volanul lui, în scaunul şoferului. Porscheul său, pe care la iubit întotdeauna, i se pare o maşină conservatoare, ternă, chiar pedantă, alegerea unui om care şi-a pierdut pasiunea. Cum se poate aşa ceva? Când s-a schimbat el atât de mult?

Momentul aproape că a sosit. Au mai rămas doar câteva secunde. Dacă ar şti, nu le-ar irosi pe hotărâri pe care nu le va împlini niciodată – ideea de aşi schimba maşina, de a renunţa la hârb, de a se elibera.

Credea că Natasha ia redat tinereţea, dar acum înţelege. Femeile care încep să creadă că eşti proprietatea lor şi obligaţiile care pot strivi un om. În viaţă trebuie să te mişti mereu. Trebuie să te mişti repede, pentru ca ele să nu te intuiască.

Când vine primul impact, i se pare că e o piatră. Cineva a aruncat cu o piatră prin geamul lateral. Sunetul îi explodează în urechea stângă şi fragmente de sticlă îi împroaşcă obrazul.

— Ce mama dracului? exclamă cu glas tare.

Îşi atinge faţa în timp ce întoarce capul ca să se uite. Vede gaura mică şi rotundă, cu haloul ei de sticlă spartă, şi-şi spune că probabil a fost împuşcat, deşi nu simte nicio durere. Privirea i se de focalizează, iar maşina care aşteaptă alături de a lui la semafor îi năvăleşte în câmpul vizual. Înregistrează geamul coborât, capul cu şapcă din lână, privirea pătrunzătoare, explozia armei. Nul cunoaşte pe tip, dar nicio întrebare nu i se conturează în minte.

Nu e adevărat ce vor spune – că n-a văzut-o venind, că n-a ştiu ce la lovit. Dar se petrece foarte repede. Imagini fugitive îi invadează ecranul mintal: doar pentru atâta moarte mai are el timp. Paradoxal, în acest moment

augmentat, în care fiul lui nenăscut ar fi trebuit să fie cel mai important, copilul pe care nu-l cunoaşte şi pe care nu-l va întâlni niciodată contează pentru el mai puţin decât toţi ceilalţi. Mama lui iubitoare şi chiar tatăl lui anormal. Cliff şi Harry, cei mai buni amici ai lui. Natasha, care-i apare ca un copil, ţinându-l de mână pe tatăl ei; Natasha şi Dean, supravieţuitori amândoi. Chiar mai fascinantă e imaginea Ilonei aşteptând la restaurant, dezamăgirea ei crescând cu fiece minut, fără nimeni în jur care să i-o atenueze. Şi Jodi, aşa cum era în ziua în care s-a întors el de la ţară, tolănită sub cerul liber. Dar acum pentru el nu mai există alegeri. Timpul atârnă suspendat… şi totuşi e pe punctul de a se sfârşi. Moartea ar trebui să fie o seducere, nu un viol. Încă un minut dacă i-ar fi dat şi ar putea face atât de multe! Chiar şi celor vinovaţi li se permite să dea un telefon, să trimită un mesaj. Cât de viu se simte, cât de tare străluceşte, ca un fitil aprins, ca o petardă gata să explodeze. Ce n-ar da pentru încă un minut, un singur minut banal lipit într-o doară la finalul vieţii lui.

Partea a doua EA

— Jodi Brett la telefon, spune ea, ţinând receptorul de parcă ar fi un şobolan mort.

Vocea unui despot i se adresează, clară şi ameninţătoare de parcă ar bubui dintr-un difuzor, în hol. Sună de la poliţie, o înştiinţează el. Şi se teme că are veşti proaste. O întreabă dacă stă jos.

De fapt, stă cât se poate de vertical, cu spatele drept, picioarele lipite, şoldurile într-un precis unghi drept faţă de biroul de la recepţie, privind fără să vadă lumina care pătrunde prin uşile de sticlă ale hotelului. Nu înţelege ce contează dacă stă jos sau nu şi nu are răbdare cu precauţiile lui afişate. Dacă i-ar fi păsat de binele ei, aşa cum pretinde, n-ar fi sunat-o în toiul nopţii, ca să-i strice somnul.

Încearcă să-i scurteze preambulul.

— Eram la masă. Ce doriţi să-mi spuneţi? El tot nu vorbeşte clar.

— Înţeleg că participaţi la o conferinţă.

Are vocea groasă, cultivată. Jodi aproape că poate vedea cuvintele rostogolinduise de pe limbă, fiecare o lipitoare grasă, care i se târăşte în ureche.

— Da, răspunde ea. E vreo problemă?

— Doamnă Brett, este neapărată nevoie să vă întoarceţi acasă imediat.

Acum vine sunetul numelui lui Todd, mare şi moale când îi iese de pe buzele unsuroase, iar acum o imagine vertiginoasă de lapte scurs dintr-o găleată, o imagine care nu transmite nimic, dar e densă, plină de greaţă şi de o senzaţie de rotire. Când pleoapele i se deschid, are capul sprijinit pe o pernă şi o sumedenie de chipuri plutesc deasupra ei. Se simte pierdută şi năucă în vreme ce atâtea guri cloncănesc şi murmură îngrijorate. Dar când e luată de braţe şi ridicată în picioare, îşi vine rapid în fire şi încă o dată priveşte în faţă realitatea zdrobitoare. Realitatea numărul unu: Todd e mort. Pe care se străduieşte se asimileze chiar în timp ce îşi dă seama de realitatea numărul doi: vinovăţia ei este atât de evidentă, încât poliţia din Chicago a pornit deja pe urmele ei. Nu se îndoieşte nicio clipă că, în secunda în care va coborî din avion pe aeroportul O’Hare, autorităţile vor fi acolo, aşteptând-o. Va fi arestată, poate încătuşată, dusă şi închisă în cine ştie ce parte abjectă a oraşului, acolo unde o fi închisoarea.

Date fiind aceste certitudini, i se pare surprinzător că nu simte impulsul să fugă. Să închirieze o maşină, să plece în goană, să găsească o frontieră pe care se traverseze, să se piardă în anonimat. Are instincte de porumbel călător, care se întoarce mereu acasă. Deşi no aşteaptă nimic altceva decât pericole, nu poate renunţa la tot ce ştie şi iubeşte. Cel mult ar vrea să mai aştepte câteva zile, să savureze încă un pahar de vin la restaurantul de pe plajă, să se bucure încă puţin de căldura tropicală şi de aerul înmiresmat. E o perspectivă care o încântă, dar care nu va deveni realitate. O vor înnebuni cu telefoanele sau, şi mai

rău, vor trimite pe cineva se escorteze acasă.

După ce îl linişteşte pe detectivul care aştepta la telefon, după ce o caută pe organizatoarea conferinţei ca să-i spună că are un deces în familie şi după ce femeia îşi exprimă condoleanţele şi promite că va căuta o modalitate de ai rambursa parţial cheltuielile, Jodi urcă în camera ei să reprogrameze zborul, s-o avertizeze pe bona câinelui şi să-şi facă bagajele.

Când avionul aterizează, fulgi de zăpadă plutesc în luminile de pe pistă şi însufleţesc cerul nocturn. Poartă încă rochia fără mâneci şi sandalele cu talpă ortopedică pe care şi le-a pus cândva demult, dimineaţă, dar a avut prevederea să-şi ia şi un pardesiu, în cursul zborului şi-a înghiţit doza de tonic cu votcă, iar starea de spirit ia variat ciclic şi în tăcere de la tristeţe la disperare şi la sfidare. Acum, păşind în tunelul de debarcare, trăgându-şi valiza după ea, se agaţă de un fragil aer de cutezanţă. N-a fost reţinută când au coborât ceilalţi pasageri; până acum nu se vede în jur niciun om în uniformă. Înţelege că e doar o chestiune de timp, dar deocamdată totul decurge mai bine decât s-ar fi aşteptat, şi după ce-şi ia bagajele fără nicio problemă, o adiere de speranţă se simte vag în pâcla nenorocirii.

Cu pardesiul pe umeri, dar picioarele goale, iese din aeroport în noaptea îngheţată şi se aşază la rând să ia un taxi. Drumul până acasă e lipsit de evenimente deosebite. Intră în clădire şi traversează holul, urcă în lift şi aşteaptă să ajungă la etajul ei, scoate cheia din geantă. Se aude un singur lătrat sonor de dincolo de uşă, şi o clipă mai târziu e asaltată de patruzeci de kilograme de bucurie nestăpânită. Bona câinelui, pe de altă parte, îi aruncă o privire şi izbucneşte în lacrimi, copleşită de vestea tragediei. Jodi o plăteşte şi îşi ia la revedere de la ea. E bine să fie din nou acasă, în siguranţă, şi se simte încurajată de norocul pe care-l are.

Odată ce starea de spirit i s-a îmbunătăţit, mintea i se mai limpezeşte un pic. Începe să înţeleagă că dacă poliţia na reţinuto nu poate să însemne decât un singur lucru – că

situaţia nu este atât de sumbră cum crezuse ea, că solicitarea lor de a se întoarce acasă a fost doar o chestiune de rutină, de procedură. Şi sărbătoreşte asta cu un nou tonic cu votcă şi, de la micul dejun, are pentru prima dată poftă să mănânce ceva. Bona câinelui a lăsat nişte carne în frigider şi Jodi îşi face cu ea un sandviş, adăugând murături şi muştar iute. Cu hrană în organism, starea de spirit i se îmbunătăţeşte. Îşi pune o pereche de blugi şi îşi prepară un ibric de cafea. Constată că are o curiozitate intensă privind modul în care a murit Todd. Nici chiar în avion nu să putut împiedica să facă speculaţii în sensul ăsta, repetându-şi în minte discuţia de la telefon, încercând să-şi amintească exact cuvintele pe care le-a folosit poliţistul ca să-i dea vestea.

„Să produs un deces… un asasinat… a fost o crimă… Îmi pare rău să vă anunţ că a fost o crimă… Mă tem că nu există nicio îndoială… Probele nu lasă loc de îndoială”. N-a spus nimic clar, nimic care se ajute să oprească speculaţiile astea febrile. Dar în vreme ce păşeşte prin apartament aşezând lucrurile la locul lor, observă ediţia de dimineaţă a ziarului *Tribune* pe măsuţa de cafea.

Articolul e mai mare decât ar fi bănuit ea, începând pe prima pagină şi continuând pe următoarele două. Nu-şi închipuise că asasinarea unui mărunt dezvoltator imobiliar ar putea fi un subiect de interes pentru publicul larg, dar reporterii o folosesc pentru aşi expune părerile, scriind de zor despre traficul de droguri şi despre criza armelor de foc. Sunt o sumedenie de speculaţii aiurite – de pildă, că a fost doar un atac la întâmplare, al unor adolescenţi sub influenţa amfetaminelor. O altă teorie se referă la mafie. Lăsând la o parte supoziţiile, cazul este descris în detaliu.

Un bărbat a fost împuşcat în maşina sa, ieri după-amiază, în vreme ce aştepta la un semafor pe South Loop, în Chicago. Victima a fost identificată ca Todd Jeremy Gilbert, un om de afaceri în vârstă de patruzeci şi şase de ani, care a fost împuşcat în cap în jurul orei 12.45, în intersecţia dintre Michigan şi Roosevelt. În conformitate cu spusele martorilor oculari, un vehicul a oprit pe banda

de alături şi una sau mai multe persoane înarmate au deschis focul. Poliţia încearcă să obţină o descriere a vehiculului în cauză. În urma focurilor de armă, automobilul victimei a rulat în intersecţie, să lovit de o bordură şi s-a oprit. Şoferul a fost găsit prăbuşit peste volan. Niciun trecător nu a fost rănit.

Se gândeşte la traficul de la ora amiezii, la izolarea permisă de cele două maşini, la factorii care rămân neelucidaţi. „Una sau mai multe persoane înarmate", scrie în articol. Nici măcar numărul lor nu este cert. Dar trebuie să fi fost doi oameni, unul care să conducă maşina şi altul care să tragă – nu mai mulţi, fiindcă un al treilea ar fi fost inutil, iar banii nu erau prea mulţi. N-are de unde să ştie dacă unul dintre ei a fost sau nu Renny. Are impresia totuşi că omul preferă să rămână cu mâinile curate, iar Alison pomenea ceva despre angajaţi. În orice caz, imaginea ei mentală este una vagă. Nu la întâlnit niciodată pe Renny, nu la văzut nici măcar într-o fotografie.

Ceea ce o frapează este potrivirea temporală. O maşină stă la semafor, şi de la geamul ei sunt trase focuri de armă. În ciuda locului cât se poate de public – o intersecţie mare, la ora pauzei de prânz – maşina dispare înainte ca trecătorii să-şi dea seama ce s-a întâmplat. Asta e clar, fiindcă altfel poliţia ar avea descrierea ei. Jodi se gândeşte la asta. Dispariţia atât de promptă a fost posibilă doar dacă lumina semaforului s-a schimbat în verde exact în momentul împuşcăturilor. Probabil că asta au aşteptat. Cu arma pregătită, cu secundele scurgându-se, au aşteptat exact momentul în care culoarea sa schimbat, ca să poată demara, traversând intersecţia.

Trebuie să parcurgă totul pas cu pas, să reconstruiască în imaginaţie evenimentul cutremurător, fenomenal, pe care încă nul poate accepta. Şi l imaginează plecând de la birou, mergând spre parcare, urcându-se în Porsche şi pornind spre nord, pe Michigan. E pe banda din dreapta când se opreşte la semafor. Trebuie să fie pe banda din dreapta, fiindcă atacatorul nu poate să stea decât pe locul pasagerului, în maşina de lângă el. Aproape

de ţintă şi cu un unghi bun de tragere. Fără aşi asuma vreun risc inutil.

Să spunem că Todd şi atacatorii, stând alături, sunt primii la semafor. Todd habar n-are de nimic. Nu bănuieşte că a devenit o ţintă, nu ştie că e n pericol. Cei doi bărbaţi, pe de altă parte, nu au un plan bătut în cuie; improvizează, aşteaptă momentul potrivit, ocazia perfectă. Dacă e necesar, vor coborî din maşină şi îşi vor urmări prada pe jos, dar dacă totul decurge bine, nu se va ajunge la asta. Cu cât vor rezolva treaba mai repede, cu atât mai curând se vor putea duce acasă, să-şi primească banii. Doar printr-un joc pur al şansei, o şansă determinată exclusiv de trafic, poate fi prins la semafor, şi tot printr-un joc al şansei locul de lângă el, pe cealaltă bandă, e liber. Odată ajunşi în dreptul lui, atacatorii nu ratează prilejul. Se uită în jur şi ştiu că trebuie să aibă o cale liberă de fugă. Îndată ce-şi vor îndeplini misiunea, vor trebui să se mişte repede, aşa că privesc şi aşteaptă. Urmăresc maşinile şi pietonii care traversează prin faţa lor şi aşteaptă ca traficul să se rărească. Stau cu ochii pe lumina verde a semaforului şi aşteaptă să se schimbe în portocaliu. Privesc maşinile care cotesc la stânga intrând în intersecţie şi aşteaptă mai departe, ca nişte mercenari nesăbuiţi, pe jumătate smintiţi, ce sunt. În cele din urmă, cel care nu conduce maşina, trăgătorul, ocheşte cu arma întinsă pe geamul deschis al portierei.

Câte focuri a tras? În articol nu se precizează, dar felul în care e formulat textul, fraza aceea cu „una sau mai multe persoane înarmate au deschis focul” sugerează o rafală. Primul glonţ şi-a atins oare ţinta? Sau a avut Todd o clipă în care a realizat pericolul, în care să întrebat ce se întâmplă şi de ce? constată acum că îşi doreşte foarte mult ca el să fi apucat să-şi dea seama. Asta e dorinţa ei. Ca el să fi perceput adevărul, să fi înţeles că ea a pus totul la cale, să fi priceput că el e de vină pentru ce i se petrece. Dar se îndoieşte că Todd se gândise la ea, fiindcă, din câte ştia el, nu-i stătea ei în fire să i se opună. Jodi a lui nu era în stare să facă una ca asta.

Aşa cum nu-i stă în fire, se duce la culcare fără să aranjeze mai întâi lucrurile prin casă. Vasele sunt în chiuvetă nespălate, iar valiza ei a rămas în hol, nedeschisă. Somnul e reacţia implicită determinată de suprasolicitare, dar odată ce primul strat al extenuării s-a dus, Jodi revine la suprafaţă, cu ochii deschişi. Lumina din jur dezvăluie formele întunecate ale mobilierului şi localizarea uşilor şi a ferestrelor, dar imaginilelor nu izbutesc să se coaguleze în ceva recognoscibil. Ziua, locul, circumstanţele vieţii ei au pierit undeva, de parcă mintea ei ar fi un pahar golit de apă. Aşteaptă şi, când îşi revine, bănuieşte că momentul de pierdere este o complicaţie cauzată de schimbarea fusului orar, agravată de dorinţa ei de a se întoarce în timp şi aşi reconsidera alegerile.

Sentimentul de siguranţă şi optimism pe care l-a avut după ce a citit articolul din ziar – faptul că nici maşina şi nici făptaşii nu au fost identificaţi – e înlocuit acum de conştientizarea târzie a faptului că, fiind fosta soţie a victimei, este în mod automat suspectul principal, iar situaţia va fi şi mai rea dacă numele ei apare în testamentul lui Todd. I se pare uluitor că nu se gândise la asta înainte – în timp ce punea totul la cale împreună cu Alison, în timp ce-şi golea casa de bunuri şi fugea la tropice. Parcă ar fi fost într-un fel de transă, o stare hipnotică autoindusă, o stupoare cauzată de propria dorinţă. Să panicat când a primit apelul telefonic în Florida, dar aia n-a fost nimic. De *aia* poţi să scapi dormind şi înecându-te în băutură. Dar *asta*, ceea ce simte acum, e ceva dur şi înţepător, ca atunci când îţi revine sângele în picioarele amorţite, de parcă cineva ar fi scuturato şi i-ar fi acidulat sângele.

Todd era un copil din multe puncte de vedere, un caz de dezvoltare psihosexuală întreruptă, în termeni freudieni, un ţânc de cinci ani cu o fixaţie falică, preocupat de dominaţia sexuală, îndrăgostit încă de propria mamă, transpunându-şi dorinţele asupra tuturor femeilor – o veritabilă întruchipare a complexului oedipian. Freud na însufleţito niciodată, dar el chiar ştia cum să mortifice un

om. Să zicem doar că Todd nu era înclinat spre autoanaliză şi că în general nu-şi conştientiza propriile defecte. Deşi adevărul e că nu le punea la inimă nici pe ale celorlalţi. Era un tip iertător. Dar asta nul absolvă în niciun caz de greşeală. Iar plăcea să creadă că, mort fiind, va fi obligat să privească lucrurile în faţă, că reflectă chiar în aceste momente la relele comise, în purgatoriu sau în altă parte. Dar nu-şi poate alunga senzaţia că, într-un fel sau altul, el a izbutit să se eschiveze, că a manipulat lucrurile astfel încât să scape cu faţa curată, la fel ca întotdeauna.

Când aude ciocănitul în uşă, dimineaţă, îşi bea cafeaua şi citeşte ziarul. Articolul de azi, redus la o singură coloană, nu oferă informaţii noi. Încă udă după duş, îmbrăcată cu un halat din prosop şi cu şosete albe din bumbac în picioare, îşi spune că după ce termină cafeaua – care, speră ea, îi va alunga durerea de cap – se va întoarce în pat şi va recupera somnul pierdut noaptea trecută, când a stat trează cu mintea funcţionându-i frenetic. Nu are clienţi programaţi şi nicio obligaţie, dat fiind că ar trebui să se afle încă în Florida, la conferinţă. Nu ştie cine bate la uşă, dar probabil că e portarul sau unul dintre vecini. Oricine altcineva ar trebui s-o sune la interfon. Sau aşa presupune ea, uitând că poliţia se bucură de privilegii speciale şi poate intra oriunde pofteşte.

Detectivul, care are spre patruzeci de ani, e un tip solid, cu faţa pătrată şi ochii de culoarea pământului, străjuiţi de sprâncene drepte şi groase, ca trasate cu creionul. Pe sub palton, pe care-l ţine descheiat, are un costum maro, o cămaşă bleu şi o cravată cu o dungă diagonală simplă şi bine reliefată. Încă înainte de ai remarca verigheta, la catalogat ca pe un familist – un bărbat cu trei sau patru copii sub doisprezece ani şi cu o soţie încântată de securitatea pe care, fără îndoială, io oferă el.

— Domnişoara Jodi Brett? întreabă nou-venitul. Ea încuviinţează.

Omul îşi scoate portofelul, îl deschide şi îl pune în faţa ochilor, ca să-i poată vedea legitimaţia.

— Detectiv sergent John Skinner. Vă deranjează dacă intru? Ea face un pas în lateral, iar el trece pragul în hol şi închide uşa în urma lui.

— Regret să vă deranjez la o oră atât de matinală, spune el, văzându-i halatul de baie. Dacă mi permiteţi, aş vrea să-mi exprim condoleanţele. Ştiu cât de afectată aţi fost când aţi primit vestea. Este neplăcut faptul că a trebuit să se întâmple aşa… la telefon. Noi am luat legătura cu colegii din Jacksonville, dar au existat unele încurcături.

— Cu dumneavoastră am vorbit atunci?

— Nu, doamnă. Aţi vorbit cu sergentul Davey. Dar el mi-a spus despre extrema dumneavoastră tulburare.

Îi trece prin minte fugar gândul că leşinul acela ia atras o anume doză de simpatie şi că ar putea fi chiar explicaţia pentru excesiva lui politeţe de acum. Îl invită în casă şi păşeşte înaintea lui în camera de zi, luminată spectaculos de soarele dimineţii. Apropiindu-se de fereastră, detectivul constată:

— Cred că priveliştea vă bucură mult.

— Ne bucură. Sau ne bucura, adaugă ea şi glasul îi tremură, dar se adună şi continuă: Îmi place perspectiva pe care o avem şi îi plăcea şi lui Todd. E unul dintre motivele principale pentru care am ales apartamentul, care nu e la fel de mare ca unele dintre cele pe care le-am… Îşi lasă fraza în aer, brusc stânjenită de privilegiul de care se bucură ea şi gândindu-se la chiţimia pe care şi-o permite el probabil din salariul lui de poliţist, mai ales dacă are trei sau patru copii.

— Vă pot oferi o cafea? îl întreabă.

— Ei, dacă nu vă deranjează prea tare.

— Deloc. Este deja preparată.

— Neagră e perfect.

Când se întoarce, îi întinde lui cafetiera şi se scuză:

— Dacă mi acordaţi câteva minute, pun ceva pe mine.

Refugierea în dormitor îi oferă un respiro scurt, dar mult dorit. Palmele îi sunt umede, părul îi atârnă şi se

simte murdară, cu toate că abia a făcut duş. Dacă ar fi stat să-şi imagineze vizita unui poliţist, în niciun caz n-ar fi arătat aşa. În primul rând, ar fi fost doi – nu patrulează ei în mod obişnuit în perechi? Şi ar fi luat-o din scurt, exploatând faptul că e neîmbrăcată pentru a o împiedica să-şi adune gândurile şi folosind schimbul de replici ca pe o armă. Asta, cel puţin, i-ar fi dat curaj şi ar fi determinato să ridice garda. Dar aşa… un poliţist singur, cu o atitudine exagerat de rezervată… ce-ar putea să însemne?

Revine în camera de zi îmbrăcată cu pantaloni călcaţi la dungă şi o bluză curată. Şi-a pus puţină culoare în obraji şi şi-a pieptănat părul pe spate. Detectivul, care stă la fereastră şi priveşte afară, se întoarce când intră ea. Deşi n-a făcut niciun zgomot, a zărit-o cu coada ochiului. Se aşază amândoi, ea pe canapea, el pe un scaun în faţa ei.

— Ştiu că vestea a venit ca o bombă, începe el. Într-o lume perfectă, v-am acorda suficient timp pentru a vă reveni înainte de a da buzna peste dumneavoastră, dar trebuie să începem cercetările fără nicio întârziere. Dispunem de foarte puţine date şi, cu fiecare oră care trece, pista se răceşte şi mai mult. Sunt convins că înţelegeţi cu ce ne confruntăm.

Şi ridică mâinile, cu palmele în sus, într-o implorare mută.

— Chiar dacă nu vă daţi seama, reia detectivul, este posibil să deţineţi informaţii care ne-ar putea ajuta în anchetă. Detalii despre viaţa victimei, date despre activităţile sale în zilele şi săptămânile anterioare crimei… toate acestea pot fi esenţiale pentru a elucida cele întâmplate. Un lucru pe care la spus sau la făcut, şi pe care laţi ignorat la momentul respectiv, s-ar putea dovedi o piesă importantă a mozaicului. Nu pot să subliniez suficient cât de preţios ar fi ajutorul dumneavoastră în soluţionarea cazului. Sunteţi extrem de importantă pentru noi şi aşa aş vrea să vă consideraţi la rândul dumneavoastră.

Spre dezamăgirea ei, constată că nu poate să-l

privească în ochi. Vinovăţia ei trebuie să fie perfect vizibilă pentru un om ca el, un bărbat puternic, cu o bogată experienţă la activ. Altfel, de ce ar tot pisao cu toate aiurelile astea despre valoarea şi importanţa ei?

— Îmi pare rău, dar v-am uitat numele, spune ea.

El repetă – detectiv sergent Skinner –, însă chiar în clipa în care el vorbeşte, Jodi uită din nou, gândindu-se la el ca fiind un familist.

— Cât despre problema asta cu amestecul în treburile dumneavoastră... Continuă el. Credeţi-mă, aş vrea să existe o altă posibilitate. Cineva moare, abia ai timp să te dezmeticeşti şi iată că venim noi şi vă cerem să dezgropaţi amintiri care nu pot fi decât dureroase după un timp atât de scurt.

Glasul lui are o notă silenţioasă, cadenţată, care o calcă pe nervi. E afabil, echilibrat, sigur pe el, ca o pisică mângâindu-şi prada. Se uită la degetele lui pătrăţoase cu unghiile manichiurate, la dunga aceea virtuoasă de pe cravată, la lobii urechilor care se arcuiesc armonios pe lateralele capului, fără nicio cută în plus.

— Asta e cea mai dificilă parte a meseriei noastre, pentru oricine, spune el. Ne place la fel de puţin ca şi dumneavoastră, încercăm să fim cât mai delicaţi posibil, dar oamenii se simt deseori jigniţi, şi cinei poate învinovăţi?

Simte căi e frig şi cald în acelaşi timp: capul îi frige, extremităţile îi sunt îngheţate. În orice clipă ar putea izbucni în râs. Se ridică de pe canapea şi caută în dulăpior după un pachet de Marlboro despre care ştie căi acolo. Ea nu fumează, dar acum i se pare o idee bună.

— Vă pot oferi una? îl întreabă pe bărbatul familist, întinzând pachetul spre el.

El refuză. Ea găseşte un chibrit şi îşi aprinde o ţigară. Ultima dată a fumat cu vreo douăzeci de ani în urmă, sau mai mult, când era în şcoală încă, dar trage adânc în piept acum. Şi, fireşte, camera începe să se învârtească. Aşteaptă să-i treacă şi se întoarce pe canapea,

cu ţigara într-o mână şi ţinând în cealaltă scrumiera suvenir de la Mont Saint Michel, pe care a păstrat-o fiindcă are un aer vesel.

— Despre relaţia dumneavoastră cu decedatul, începe el, vorbind prin norul de fum. Dacă vreţi să-mi daţi câteva lămuriri.

Ar vrea să-i spună adevărul, că decedatul era o persoană pe care abia dacă o cunoştea – sau că nu era omul pe care credea ea că-l ştie. Dar în loc de asta îi spune că au trăit împreună douăzeci de ani. El se concentrează pe afirmaţia ei şi extrage din ea fiece strop de posibilă semnificaţie, întrebând-o de ce nu sau căsătorit, dacă asta a contat sau nu pentru ea, cum s-a simţit când el a plecat de acasă, dacă şi-a dat seama dinainte că o va părăsi. E grotesc de curios cu privire la faptul că n-au avut niciun copil; în lumea lui, asta trebuie să însemne ceva. Vrea să ştie dacă o cunoaşte pe logodnica lui Todd, femeia împreună cu care trăia când a murit. Când ea crede că, în sfârşit, a terminat, el revine şi o ia de la capăt din nou. Care sunt circumstanţele care au dus la plecarea lui? Să mai întâlnit sau a mai vorbit cu el de atunci? A luat legătura cu un avocat?

Ştie că Todd urma să devină tată?

Şi continuă tot aşa, cu întrebări mereu mai indiscrete, aplecându-se în scaun acum, grav şi cu un aer intens. Află astfel despre munca ei, că lucrează part time de acasă, că s-a dus în Florida ca să participe la o conferinţă.

— E păcat, doamnă, că aţi fost nevoită să vă întoarceţi tocmai din Florida, spune el. Aţi reuşit să scăpaţi de frigul de aici şi pe urmă s-a întâmplat una ca asta! Ce fel de conferinţă era… dacă nu vă deranjează întrebarea?

Ea mai trage un fum din chiştoc şi strânge pleoapele din cauza fumului, cu lacrimi în ochi. Ameţeala dată de primul aflux de nicotină şi dioxid de carbon a fost înlocuită acum de o tensiune în piept.

— Era o conferinţă despre stres şi vârsta a treia,

răspunde ea. Pentru profesioniştii din domeniul sănătăţii mintale.

— Aţi avut un motiv special pentru a participa? Aţi fost invitată să susţineţi o prelegere, de exemplu?

— Nu eram printre vorbitori.

— Luaţi parte în mod regulat la astfel de evenimente?

— Nu în mod *regulat*.

— Dar cât de des?

— Nu ştiu. Când apare ceva important pentru activitatea mea.

— Când aţi participat ultima dată la o conferinţă, înainte de aceasta din Florida?

— Trebuie să mă gândesc puţin.

— Nu vă grăbiţi.

— A fost o conferinţă în Geneva, poate acum doi sau trei ani. Cred că a trecut ceva timp de atunci.

Deşi nu vrea, râde ca o scuză.

— În ce fel a fost acea conferinţă de la Geneva importantă pentru munca dumneavoastră?

— Tema ei era comunicarea. Este un domeniu esenţial pentru orice

— Psiholog.

— Deci, ultima conferinţă înaintea celei din Florida a avut ca temă comunicarea şi să desfăşurat la Geneva cu doi sau trei ani în urmă. Am înţeles corect?

— Poate că a fost cu patru ani în urmă.

— Aşa deci. Să spunem patru ani, atunci?

Ştie unde vrea el să ajungă. Faptul că a fost plecată din oraş exact în perioada asta e puţin cam prea convenabil, prea la momentul oportun. În ciuda articolului din ziar cu adolescenţii drogaţi şi crima organizată, detectivul ăsta ştie exact cu ce are de-a face, şi marele semn de exclamare e alibiul ei perfect, impenetrabil, care lucrează acum împotriva ei şi de care în orice caz nici n-ar fi avut nevoie, fiindcă nimeni n-avea se bănuiască de implicare într-un atac armat pe drumurile publice. Faptul

că a fost un ucigaş plătit ar fi evident chiar şi pentru un copil de zece ani.

— Oh, la naiba, de unde să ştiu eu?! Poate că a fost cu *cinci* ani în urmă. Cum credeţi că-mi pot aminti aşa ceva într-un moment ca ăsta?

— Haideţi, doamnă, încercaţi să vă liniştiţi, intervine el cu un calm imperturbabil. Ştiu cât de greu trebuie să vă fie, dar aşa cum am spus şi mai înainte, uneori se întâmplă ca o informaţie aparent nesemnificativă să fie de fapt un indiciu important. Nu putem trece cu vederea nimic. Îmi pare rău că trebuie să treceţi prin aşa ceva, sincer îmi pare rău, dar rezolvarea cazului este şi în interesul dumneavoastră.

Aerul din cameră i se pare atât de rarefiat, de sufocant, încât se teme că va leşina. Se gândeşte să se ridice să deschidă o fereastră, dar în loc de asta ia un număr din *Architectural Digest* din teancul de reviste de pe măsuţa de cafea şi-l foloseşte pentru a-şi face vânt cu el. Între timp, detectivul lansează alte întrebări directe. „Ce venit aveţi? Ce venit avea decedatul? Va mai dat ceva bani după ce a plecat? Care e valoarea totală a proprietăţii lui? Cunoaşteţi prevederile testamentului său?” Şi tot na terminat. Se mai interesează de părinţii şi de prietenii ei şi le notează numele. Dar nu şi pe al lui Alison. Despre ea nu a pomenit.

Când se ridică în sfârşit în picioare, se întoarce încă o dată spre fereastră şi observă norii adunaţi deasupra lacului.

— Cirostratus, constată el. Se pregăteşte o ninsoare.

Priveşte şi ea pâcla alburie. Acum omul vrea să mai stea şi să discute despre vreme. Pe urmă o să se invite singur la masa de prânz. Jodi păşeşte intenţionat spre hol, astfel că el nu are de ales decât se urmeze. În drum spre uşă îi întinde cartea lui de vizită şi o sfătuieşte:

— Sunaţimă dacă vă mai amintiţi ceva, orice. Aşa cum spuneam, contăm pe ajutorul dumneavoastră. Putem soluţiona crimele doar dacă oamenii vorbesc cu noi.

Sunaţimă chiar dacă vi se pare că nu e ceva important. Lăsaţi mă pe mine să decid. Aveţi numărul meu aici.

Citeşte paginile cu decese din *Tribune* şi la un moment dat găseşte anunţul. E scurt, numai câteva rânduri, şi se încheie cu detaliile despre ceremonia funebră. Nu spune nimic despre felul în care a murit, iar ea, Jodi, nu e menţionată. Natasha, cea care a scris, fără îndoială, anunţul, să afişat pe sine şi fătul ei ca principali îndoliaţi. „Todd Jeremy Gilbert, antreprenor în vârstă de 46 de ani, e plâns de iubitoarea sa viitoare soţie şi de fiul lor încă nenăscut”. Cei douăzeci de ani pe care Jodi ia petrecut cu el, grija şi atenţia ei, devotamentul şi îngăduinţa ei n-au fost considerate demne de expunere publică, în vreme ce el însuşi e expediat rapid, în propriul necrolog, ca un simplu „antreprenor”. Natasha trebuie să-i fi ştiut povestea – că a pornit de jos, că s-a ridicat prin propriile puteri şi prin muncă îndârjită. Todd a fost prin excelenţă omul autorealizat. Dacă exista un moment şi un loc în care să-i acorde această recunoaştere, fără îndoială necrologul era.

Încă nu s-a hotărât dacă va participa sau nu la ceremonia funerară. Îşi ţine clienţii la distanţă, doarme mult şi stă mai mult în casă. Poate că în perioada ei de izolare să obişnuit să nu mai iasă, şi poate că are de asemenea nevoie de o perioadă în care să se regăsească. Are pierderi de memorie, uitând pentru clipe îndelungi că el o părăsise. Nici chiar moartea lui nu e o realitate bine stabilită în mintea ei. Părţi din ea însăşi nu par conştiente de pieirea lui – sau poate că doar refuză să creadă. O dată, în vreme ce pluteşte prin ceţurile dintre somn şi trezie, hotărăşte să-l sune şi să-l întrebe de-a dreptul dacă e mort sau trăieşte. „Spune-mi adevărul”, are de gând să-i ceară. „Trebuie să ştiu!”

Nu o singură dată visează că el a revenit la viaţă. În general, totul e foarte prozaic. Stau amândoi la masă, iar ea spune: „Credeam că eşti mort”, iar el răspunde: „Am fost mort, dar nu mai sunt”. Sau e în lift împreună cu un necunoscut şi necunoscutul se dovedeşte a fi el. Şi

întotdeauna are un sentiment de uşurare. Ceva fusese oribil, cumplit de rău, dar acum totul e bine şi viaţa poate reveni la normal. Derivele astea intermitente sunt cele care o determină să se hotărască în cele din urmă pentru înmormântare. Deşi no încântă să apară în public ca soţia părăsită şi oricât ar vrea să-şi poată păstra mândria intactă, are nevoie de o încheiere. Are nevoie să înveţe că Todd e mort.

Moartea lui ar putea fi mai uşor de acceptat dacă n-ar fi fost atât de cruntă. Felul în care s-a întâmplat a afectato profund. Când o sună prietenele ei, vorbeşte obsesiv despre asta – despre execuţia publică grotescă – şi pe măsură ce trece timpul, fascinaţia ei pentru detalii devine tot mai puternică, în loc să scadă. Simte nevoia să dezgroape fiece amănunt sordid, nu oboseşte niciodată să tot împungă şi să scormonească leşul lui şi aşa hărtănit. Are senzaţia că rezultatul ar trebui să fie unul mai cuprinzător decât e. Că ar trebui să devină ceva semnificativ, un fel de nesfânt graal sau o forţă inversă pe care se folosească pentru a se proteja, dar faptele scandaloase rămân inerte şi într-un fel neglijabile în comparaţie cu realitatea atotcopleşitoare a absenţei lui. Incapabilă să împărtăşească altora adevărul, e nevoită să recurgă la fraze convenţionale precum: „Nu pot să cred că s-a întâmplat” şi „Mi se pare imposibil”.

Detectivul familist a fost la părinţii ei, ia asaltat cu întrebări. O mângâie indignarea lor de clan, iritarea lor la ideea că onestitatea şi decenţa ei ar fi puse la îndoială, obiecţiile lor provocate de iscodirea vieţii ei personale. La fel ca întotdeauna, părinţii ei vorbesc cu ea în acelaşi timp, tatăl de sus, din dormitor, iar mama de la telefonul din bucătărie. Ştiu amândoi, desigur, ce avea Todd în minte înainte să moară şi cu toate că nu spun clar că a meritato, e evident că asta gândesc. I se pare înduioşător că ei au făcut aşa o voltăn vânt în favoarea ei, luând o poziţie fermă împotriva lui.

Familistul le-a vizitat şi pe prietenele ei care şi ele îi ţin partea.

Corinne i-a spus: „Majoritatea crimelor sunt comise de o persoană cunoscută victimei şi în nouăzeci la sută din cazuri vinovatul e soţul sau soţia supravieţuitoare, ori fostul, aşa că ei *trebuie* să te verifice. Nu-ţi face griji, e doar o chestiune de rutină”.

Ellen i-a spus: „Nu mă-ndoiesc că ai fi vrut să-l omori şi Dumnezeu ştie că *ar fi trebuit* s-o faci. Priveşte lucrurile aşa: altcineva la ucis pentru tine”.

June i-a spus: „I-am zis detectivului că nu tu ai făcut-o”.

Prietena cu care ar vrea cel mai mult să vorbească e Alison, dar ea nu răspunde şi nici no sună înapoi. Nu ştie ce poate să însemne asta. Nu-i vine în minte niciun motiv pentru care Alison ar putea fi supărată pe ea. Nu poate fi o problemă de bani; şi-a primit suma. Ea n-a fost sigură că e bine să plătească suma întreagă în avans, dar Alison a promis să i-o dea lui Renny în tranşe potrivite. „Nu-ţi face griji”, a liniştito ea, „o să-i dau jumătate, sau poate nici atât – suficient cât să-şi asigure oamenii – şi restul pe urmă, după ce face treaba”. Poate că Alison e doar precaută. Poate că vrea să evite orice contact până când se liniştesc lucrurile. Dar dacă asta e, putea să i-o fi spus de la început.

Cu o zi înainte de înmormântare, se duce pe Oak Street, unde sunt cele mai bune magazine şi ai la dispoziţie parcare cu valet, ca să-şi cumpere un taior, un mantou şi o pălărie, toate negre. Ştie că nu e obligatoriu să te îmbraci în negru la o înmormântare, dar vrea să facă asta, vrea să le arate tuturor ce fel de om e, să le arate că, în ciuda ultimei indiscreţii a lui

Todd, ea are suficientă clasă ca să-i acorde un ultim respect cuvenit. Când se întoarce acasă cu pachetele, primeşte un telefon de la Cliff York.

— Cum te descurci? întreabă el.

E un apel neaşteptat. Cliff era un element fix în viaţa lui Todd, dar rareori s-a întâmplat să-l întâlnească sau să stea de vorbă cu el. Acum se gândeşte că moartea lui Todd

trebuie să fi fost o lovitură pentru el.

— Sunt bine, spune ea. Cred că e greu şi pentru tine.

— Mi se pare incredibil. Mulţi dintre noi nu şi-au revenit încă.

Prin „mulţi dintre noi” ea înţelege că se referă la echipa de constructori, din care fac parte oameni care au un trecut comun cu Todd şi Cliff deopotrivă.

— Ştiu, replică ea. Nici nu pare posibil.

— Cred că suntem încă şocaţi cu toţii. Dar uite cei, am vrut să te întreb despre înmormântare. Sper că ai de gând să vii şi ştiu că unii dintre băieţi se gândesc la tine şi... ei bine, dacă aş putea spune ceva în favoarea lui Todd... a făcut unele greşeli şi unele lucruri idioate, să băgat singur într-o încurcătură urâtă şi nu vreau să-i găsesc eu scuze, dar ceea ce s-a întâmplat... lucrurile au scăpat pur şi simplu de sub control. Să pomenit amestecat până peste cap înainte să-şi dea seama ce la lovit. Sper că nu crezi că depăşesc o limită spunându-ţi asta, dar el a vorbit foarte frumos despre tine până la sfârşit. Sincer, să ştii. Cred că se simţea puţin rătăcit, avea impresia căi scapă lucrurile din mână. Cred că dacă ar fi avut o şansă să se întoarcă la tine şi să readucă lucrurile la normal, n-ar fi ratat o

În vreme ce el îi spune toate astea, ea se gândeşte la ordinul de evacuare. Cliff probabil că nu ştie despre el. De ce i-ar fi spus Todd ce se întâmplă cu adevărat, când jumătăţile de adevăr îi asigurau simpatia tuturor? Dar e frumos din partea lui să sune. Chiar vrea să-i arate că e de partea ei, Jodi înţelege asta şi-i e recunoscătoare pentru efortul pe care-l face.

— Mă bucur că ai sunat, Cliff. Chiar am de gând să vin la

— Înmormântare, aşa că ne vom vedea acolo.

Dar el are altceva în minte. Vrea să discute despre afaceri.

— Naş vrea să-ţi mai îngreunez şi eu povara, dar trebuie să-ţi spun că momentul nu putea fi mai prost.

Clădirea de apartamente… încă vreo două săptămâni şi era gata. Atât de aproape eram. Iar acum lucrările sau oprit şi nici nu vreau să mă gândesc cât timp vor rămâne aşa dacă nu facem ceva în privinţa asta. Deci mă gândeam că – poate după înmormântare – nu te-ar deranja să ne întâlnim. Putem să vorbim, să analizăm câteva detalii, să reglăm facturile neachitate şi, eventual, să găsim o modalitate de a continua.

Înţelege că ăsta e adevăratul motiv pentru care a sunat-o. Nu că n-ar fi vorbit serios înainte, dar principalul lucru care-l preocupă e faptul că Todd îi datorează bani şi că proiectul stagnează.

— Aş vrea să te pot ajuta, răspunde ea, dar şi eu sunt cam în aceeaşi situaţie cu tine. Poate că ar trebui să vorbeşti cu Natasha.

El rămâne tăcut vreo două secunde, dar pe urmă revine în forţă.

— Todd nu tea scos din testament, dacă asta credeai. Intenţiona să aibă grijă de Natasha şi de copil, desigur, dar avea de gând să aştepte până după nuntă. I se părea că aşa e mai bine, după cum funcţionează legile. Dar nu. Tu eşti în siguranţă. Din punctul de vedere al banilor, Natasha e scoasă din scenă.

Ceremonia funerară are loc la Cimitirul şi Crematoriul Montrose, în partea de nord-vest. June şi Corinne au venit să-i fie alături. Când o sună la interfon, ea stă în faţa oglinzii din hol, analizând efectul pălăriei micuţe, negre ca tăciunele. Decorată doar cu un pămătuf de voal negru, e o pălărie discretă – foarte funebră, foarte văduvă, foarte à la Jackie Kennedy.

Ea, June şi Corinne intră în capelă împreună şi toate capetele se întorc. Iau loc pe undeva pe la mijlocul sălii. Sicriul, aşezat pe un postament lângă altar, e închis – slavă Domnului!

Se străduieşte ea să accepte faptul că e mort, dar nu e deloc interesată să vadă şi dovada.

Protejată între prietenele ei, e mulţumită că a decis

să vină, e mulţumită că sala se umple, e mulţumită pentru Todd, că lumea se adună să-şi ia adio de la el. Mulţimea, decorul, recuzita, toate îi amintesc de celelalte înmormântări la care a participat, iar asemănarea are un efect liniştitor asupra ei: oameni care se strâng împreună cu un scop comun solemn, atmosfera meditativă şi totuşi teatrală, florile în aranjamentele lor rigide, mirosul nostalgic de lemn vechi, lumina zilei filtrată prin ferestrele cu vitralii, aerul umed şi rece, foşnetul plin de sine al mulţimii şi tăcerea care se aşterne când pastorul se apropie de amvon. Chiar şi predica i se pare familiară, câtuşi de puţin adaptată la identitatea decedatului. Odată morţi, toţi suntem la fel, marcaţi de un numitor comun omenesc guvernat de un cadru scriptural.

Căci moartea e capătul tuturor durerilor, al necazurilor, încercărilor, regretelor şi temerilor.

Ţărâna se întoarce în ţărâna din care a venit, iar duhul se ridică spre Domnul, care la creat.

Gol am venit din pântecele mamei mele şi gol mă voi întoarce. *Domnul a dat, Domnul a luat*. *Fie numele Domnului binecuvântat*.

Nu mai e chiar atât de mulţumită când predica aminteşte de situaţia lui Todd, ca viitor mire şi tată, inestimabilul cap de familie răpit în ajunul cununiei. Dar preotul nu-i poate oferi decât puţină alinare preaiubitei lui mirese.

În toate, tu să aduci mulţumiri. *Recunoştinţa priveşte dincolo de suprafaţa lucrurilor*. *Ea este o adâncă şi copleşitoare acceptare a faptului că binele există chiar şi în cele mai grele momente ale vieţii*.

Exodul, când serviciul funebru se încheie, decurge conform protocolului, persoanele din primele rânduri ieşind întâi, urmate de celelalte, într-o procesiune sobră şi demnă. Jodi nu să întâlnit niciodată până acum cu ediţia adultă a Natashei, dar fata maturizată nu e dificil de identificat când trece prin faţa ei cu bărbia ridicată şi ochii plecaţi. Lăsând la o parte faptul că e mai înaltă şi iau

dispărut codiţele, arată cam la fel; trăsăturile ei aveau acel aer senzual şi plin încă din copilărie. Este însoţită de un grup de prietene, fete de vârsta ei care o înconjoară protector. Dean nu se zăreşte pe nicăieri, iar Jodi oricum nu s-ar fi aşteptat să apară.

Cadavrul rămâne pe locul lui, urmând ca în scurt timp să fie luat şi incinerat. Afară, oamenii se întreţin, schimbând formule de politeţe. Toată lumea simte uşurarea pe care o aduce aerul rece, presiunea socială şi iminenta fugă spre parcare. Harry Legroot se opreşte în faţa ei şi, fără urmă de jenă, îşi exprimă condoleanţele. Alţii se aşază la rând în spatele lui. Agentul imobiliar al lui Todd, un omuleţ care vorbeşte prea repede. Cliff şi Heather York, el arătând spilcuit în costumul lui la două rânduri. Diverşi profesionişti care o cunosc ca soţia lui Todd. Toţi îi spun cât de cumplit e şi cât de rău le pare. Apare şi Stephanie, flancată de chiriaşi, şi întreabă ce se va întâmpla cu clădirea de birouri. Îi spune că sunt facturi de plătit, iar ea nu are drept de semnătură pe cecuri. Se întreabă dacă ar trebui să stea în continuare şi să încerce să se ocupe de lucruri. Îşi face griji pentru salariul ei.

Toate acestea îi fac bine. A fost o decizie bună să vină aici şi să-şi arate chipul. Are senzaţia că se întâmplă ceva cuvenit şi adecvat. Prin moartea lui Todd, a fost repusă în postura ei de drept, ca soţie şi moştenitoare a lui. Asumându-şi noua autoritate – autoritate pe care i-o conferă mulţimea şi ocazia – îi spune lui Stephanie că va analiza situaţia şi o va căuta ea. Îi este recunoscătoare secretarei pentru pontul privind anularea cardurilor de credit şi pentru că o scutise astfel de ruşinea de a se pomeni într-un magazin că nu are cu ce-şi plăti cumpărăturile. Nu era nevoie ca Stephanie să-şi pună pielea pe băţ aşa cum a făcut-o.

Elogiile funebre sunt rostite pe drumul spre casă, în maşină. Corinne e cea care le începe, spunând că Todd ar fi fost mulţumit de felul în care au ieşit lucrurile.

— A fost foarte multă lume. Erau persoane care stăteau chiar şi în spate.

— Mulţi oameni pe care nu i-am recunoscut, constată Jodi. Probabil tipi cu care a lucrat el. Poate şi câţiva valeţi de parcare băgăcioşi, care au citit anunţul din ziar.

— Unii dintre cei de acolo trebuie să fi fost rude, e de părere June.

— Todd nu avea nicio rudă.

— Niciuna?

— Poate un văr sau doi pe undeva. Dar eu nu-i ştiu.

— Dar rudele *tale*?

— Le-am convins să nu vină. N-a fost chiar atât de greu.

— Crezi că Natasha a făcut aranjamentele? întreabă Corinne.

— Aşa îmi închipui. Totul a fost cam strident, după părerea mea. Mi-a fost oarecum jenă pentru Todd.

— Dar ce nu ţi s-a părut în regulă?

— A fost făcut, evident, cu economie. Ştii cum e. A avut un sicriu închis, ca să nu plătească pentru îmbălsămare. A optat pentru incinerare ca să nu cumpere un sicriu. Todd nu voia să fie incinerat; voia să fie îngropat. Şi cred că i-ar fi plăcut şi o slujbă catolică.

— Nu ştiam că Todd era catolic, spune June.

— Nu era catolic *practicant*. Dar a fost *crescut* în credinţa catolică.

— Bănuiesc că sicriul a fost închiriat, intervine Corinne. Cred că aşa se procedează la incinerări.

— În mod cert a fost închiriat, subliniază Jodi.

— Mă întreb dacă era şi el acolo, o întrerupe June. Ştii cum se zice, că morţii asistă la propriile înmormântări. Că plutesc prin încăpere, se uită la cei care participă şi ascultă ce se spune despre ei.

— Todd şi ar fi dorit cu disperare ceva mai bun.

— Cred că Natasha îi va primi cenuşa, presupune Corinne.

— „E binevenită se ia, răspunde Jodi.

— Ai vorbit cu ea cât de cât?

— Nu, din fericire. A păstrat distanţa.

— Ştia ea că trebuie să stea departe de tine.

— Ce ar fi putut să vrea să-mi spună acum, că nu mai are cu ce să se împăuneze?

— E grozav că lucrurile se aranjează în favoarea ta, continuă Corinne. În privinţa testamentului, vreau să zic. Mă bucur mult pentru tine, Jodi. După atâtea prin câte ai trecut, chiar meriţi asta.

— Necunoscute sunt căile Domnului, intervine June.

După înmormântare, viaţa îşi reia ritmul normal. A revenit la plimbările de dimineaţă cu câinele, la exerciţiile fizice, la clienţi şi la cinele cu prietenele. Dar echilibrul şi siguranţa ei de sine obişnuite sau dus. Nu mai trăieşte liniştită în lumea ei şi odată cu trecerea zilelor, începe să se simtă îngrozită de ceea ce a făcut, incapabilă să înţeleagă cum s-a putut întâmpla aşa ceva. În fiecare dimineaţă când se trezeşte, are o scurtă perioadă de absenţă înainte să-şi amintească, două sau trei secunde de calm înainte să o lovească, şi întotdeauna lovitura vine la fel: ca o ştirebombă de ultimă oră. Timpul trece, dar faptele refuză să pălească.

Simte că, ucigându-l pe el, a ucis şi părţi din ea însăşi. Dar undeva în adâncul inimii ştie că acele părţi au murit cu multă vreme în urmă – părţile naive şi credule, sincere şi entuziaste. Locuri prin care odinioară viaţa curgea în forţă şi-au pierdut afluxul de sânge şi au devenit pete moarte în ţesutul ei sufletesc, doborâte de o formă de necroză care a invadat spaţiul acela care nu era nici ea, nici el, ci terenul dintre ei, relaţia în sine. Ai crede că ea, psiholog fiind, ar fi putut opri totul, ar fi găsit o cale de a se salva pe sine, de ai salva pe amândoi, dar procesul a fost unul subtil, insidios, abia perceptibil. Să petrecut aşa cum se întâmplă cu faţa când îmbătrâneşti: în fiecare zi te uiţi în oglindă şi în fiecare zi treci mai departe fără să remarci diferenţa.

Niciodată nu a înţeles ce rost ar fi avut să se certe cu un om care oricum nu s-ar fi schimbat. Acceptarea este

considerată un lucru bun –*Dă-mi înţelepciunea să accept lucrurile pe care nu le pot schimba*. Compromisul, la fel, aşa cum ar spune fiecare terapeut specializat în probleme de cuplu. Dar costul era unul mare – atenuarea aşteptărilor, slăbirea spiritului, resemnarea care ajunge să înlocuiască entuziasmul, cinismul care sugrumă speranţa. Dezintegrarea care se produce nevăzută şi neînfrânată.

Şi apoi, mai sunt problemele de ordin practic. În primul rând, acum trebuie să se descurce financiar de una singură. Consultaţiile îi aduc suficienţi bani cât să acopere costurile casei, iar pentru celelalte poate continua să vândă diverse nimicuri, dar la un moment dat va rămâne şi fără ele, iar facturile o vor copleşi. O fi ea moştenitoarea de drept a lui Todd, însă e departe de a fi în siguranţă. Oricât sar strădui, nu-şi poate alunga sentimentul că zidurile se strâng în jurul ei. Familistul caută cu conştiinciozitate dovezile care o vor distruge, discutând cu toţi cunoscuţii ei, urmărind-o ca un copoi bine dresat. Prietenele au sunat-o să-i spună asta. La fel ca ei, omul li se pare exasperant de metodic şi pervers de politicos. June, Corinne şi Ellen sunt de aceeaşi părere în privinţa asta. Încă na primit nicio veste de la Alison, ceea ce nu înseamnă însă că ea a fost trecută cu vederea. Familistul are el modalităţile lui de a scoate lucrurile la iveală. A venit chiar şi la înmormântare, şi a stat de unul singur într-o margine. A zâmbit când ia prins privirea, doar aşa, ca să-i dea de ştire că n-a uitato, că e cu ochii pe ea, că se va întoarce cu alte întrebări sau cu aceleaşi. În caz că-şi închipuia cumva că a scăpat cu faţa curată.

Amintindu-şi de promisiunea făcută lui Stephanie, îi telefonează lui Harry Legroot şi-i cere detalii despre averea lui Todd. El îi propune să se întâlnească la prânz. Ea nu e tocmai dornică, dar odată ce se aşază amândoi la masă, la Blackie’s, Harry iniţiază procesul de a o atrage de partea lui. Îi pare rău pentru înştiinţarea de evacuare; n-a avut de ales decât să urmeze instrucţiunile clientului său. Înţelege că Todd nu era un tip comod, cu care era uşor să convieţuieşti. El unul îl îndemna mereu să se stabilească

odată şi să petreacă mai mult timp acasă. Aventurile sunt pentru bărbaţii cu soţii urâte sau relaţii anoste, pe când Jodi e frumoasă şi realizată. Nu trebuia ca Todd să se poarte aşa cum a făcut-o; avea el o latură nestăpânită, pe care nu şi-o putea controla. Todd era un rebel, un nonconformist, mereu în căutarea unui ideal iluzoriu şi nedefinit. Oricât ar fi obţinut şi orice ar fi realizat, tot nu avea să-i fie de ajuns.

Aşa vorbeşte Harry, iar Jodi se înmoaie treptat. Harry e fermecător, convingător şi priceput. Specializările lui sunt dreptul familiei şi cel imobiliar, două domenii în care ea are mare nevoie de ajutor. Harry nu numai că e de partea ei, dar se arată şi optimist în privinţa perspectivelor pe care le are. Dar Jodi trebuie să se pregătească de bătălie. Deşi este numită în testament ca executor şi unic beneficiar, şi cu toate că testamentul e legal şi bine întocmit, Natasha Kovacs va pretinde, fără îndoială, ceva pentru ea şi pentru copilul ei nenăscut. Va susţine că decedatul intenţiona să-şi schimbe testamentul după ce se vor fi căsătorit. Iar pretenţia ei nu va fi chiar iluzorie. Dar Harry mai văzuse el lucruri din astea şi nu are încredere într-o femeie care se încurcă cu un bărbat mai vârstnic. Dumnezeu ştie că e cinic aici – a fost perpelit la foc mic de cam multe soţii tinerele – dar nu l-ar mira să afle că Natasha mai avea şi alţi iubiţi pe lângă răposat.

— Vom vedea, spune el în cele din urmă.

Nu are de ce să-şi facă griji nici în eventualitatea că paternitatea lui Todd se confirmă. Îşi poate permite să fie generoasă. Un acord pentru susţinerea materială a copilului nu va înghiţi mult din averea ei.

Harry e nerăbdător să acţioneze în numele ei. Va înainta o solicitare de autentificare a testamentului. Se va ocupa de o procură. Va începe să pregătească dosarul. Şi, în conformitate cu dorinţele lui Jodi, va lua legătura cu Stephanie şi va aranja să i se păstreze postul.

În fiecare zi aşteaptă ca familistul să revină, se pomeneşte aşteptând, în ciuda hotărârii ferme de a şi-l

scoate din minte. Dar următoarea lui mişcare este una neaşteptată. Când se aude ciocănitul în uşă – după amiaza devreme, când Jodi îşi scrie lista de cumpărături – iar ea cedează inevitabilului şi deschide, bărbatul care stă în prag nu e el, ci un coleg pe care la trimis în locul lui, un coleg slab ca o joardă, care nu poate avea mai multe de treizeci de ani, dar care îi arată legitimaţia şi-i spune că e detectiv Cinevanumaiştiucum. Omul are ochi de psihopat, un albastru decolorat cu pupilele ca nişte gămălii şi două semiluni sub irisuri. Trece pe lângă ea şi intră în camera de zi neinvitat. La fel ca toată lumea, se duce la fereastră să admire priveliştea, fapt care-i oferă ei posibilitatea momentană de ai vedea spatele în jacheta de nailon şi blugii negri. Picioare fusiforme, fund fusiform, umeri căzuţi, cap mare. Dar nu rămâne mult la fereastră.

— Mizz Brett, începe el. Jodi.

E agitat, cu mici spasme. Dă ocol încăperii, luând obiecte şi punându-le la loc. Scrumiera de la Mont Saint Michel, un presse-papier millefiori, un teanc de DVD – un Îi răsfoieşte exemplarul din American *Psychologist*. Fără a ridica privirea, spune:

— Despre crima aceea a fostului. Soţ. Avem câteva lucruri. De discutat.

Vorbeşte întrerupt, de parcă nu se poate concentra pe ceea ce vrea să spună. Are o voce de contralto răguşit, care i se îneacă parcă în gât. Ochii i se mişcă neîncetat pe suprafeţele plate ale feţei – faruri de avertizare pentru cei încrezători.

Îl invită să ia loc, făcând semn spre fotoliul pe care stătuse familistul. El se aşază pentru o clipă pe braţul fotoliului, după care se ridică şi începe din nou să se plimbe. Agitaţia asta a lui e deconcertantă. Dar poate că acesta i e rostul. Aşezându-se pe canapea, ea exclamă, cu un aer de protest:

— Un alt detectiv a fost aici săptămâna trecută. Şi am răspuns la *multe* întrebări.

— Naş vrea să vă deranjez fără. Un motiv bun, spune

el.

Şi o cercetează cu o insolenţă studiată, reflectată în mocasinii cu model de leopard, în unghiile manichiurate, în bărbiţa lui ascuţită. Când ochii lui îi întâlnesc din nou pe ai ei, omul continuă:

— Avem o nouă informaţie peste care am dat. Nu cred că i-aţi menţionat-o colegului meu. Detectiv Skinner. Şi noi. Ne întrebam. Ştiţi cum.

Se duce la fereastră şi se întoarce cu spatele spre ea şi cu faţa spre încăpere.

— Puteţi confirma că decedatul. Domnul Todd Jeremy Gilbert. Fostul dumneavoastră. La data morţii iniţiase proceduri de evacuare împotriva dumneavoastră? Că era în curs de a vă da afară cu acte în regulă? De pe această proprietate. Acest apartament. Al cărui unic şi de drept proprietar. Era. Puteţi confirma acest lucru, mizz Brett? Jodi?

Vorbeşte atât de repede, încât se înţelege cu greu ce spune, dar se opreşte după fiecare cocoloş de cuvinte şi umple pauzele mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul, privind în jur, pipăind suprafeţele pe care le are la îndemână. Profilat pe fundalul cerului, stă într-o explozie de lumină care aproape că o orbeşte. Nu-i poate distinge trăsăturile, nu-i vede ochii. Cum a reuşit să facă asta? Se pună în dezavantaj pe propriul ei teren. Ar trebui să se ridice şi să tragă draperiile sau să se mute pe un alt scaun. Una dintre ţigările acelea iar prinde bine acum.

— Da, răspunde ea. Încerca să mă evacueze.

— Dar tu nu aveai de gând să pleci. Nu voiai să pleci şi ştiai că nu eşti nevoită să pleci fiindcă aveai. Alte idei. Îţi făcusei tu. Propriile planuri. Dacă el nu mai era prin zonă ca să scoată un ordin. Judecătoresc, să zicem. Atunci n-ar mai fi fost nicio evacuare. Aşa e, mizz Brett? Jodi? Şi uite că eşti aici. Încă eşti aici. Ceea ce demonstrează ideea ta.

— Este ideea dumneavoastră, precizează ea.

— Şi nu doar că n-ar mai fi fost. Nicio evacuare. Dar l-ai fi şi moştenit. Atâta vreme cât era scos din joc înainte

de căsătoria cu mizz Kovacs. Înainte să apuce. Să-şi schimbe testamentul. Momentul era esenţial. Înainte să te poată evacua. Înainte să se poată însura cu cealaltă. Femeie.

Vinovăţia se lipeşte de ea ca rochia aceea Dior mulată pe care o cumpărase anul trecut la licitaţie. Poate o crede o javră răsfăţată gata mai degrabă să ucidă decât să renunţe la micile ei plăceri, dar adevărul e că are un dezvoltat simţ al economiei. Contrar impresiei pe care cu siguranţă şi-a format-o despre ea, nu s-a născut într-o familie bogată şi n-a crescut în lux. În primii ei ani cu Todd, când el nu avea bani, ea era cea care ştia să se descurce, găsind locuri de unde să mai taie câte puţin. Chiar se străduise să înveţe să gătească. Poliţaiul psihopat sar mira să afle asta despre ea. Ar trebui să încerce porcul ei sotat cu mirodenii şi varză acră. Sau gnocchi cu sos de trufe.

El aşteaptă un răspuns din partea ei, dar Jodi nu spune nimic. Reacţia ei obişnuită când e încolţită sau terorizată e tăcerea. În clipa în care deschizi gura să te aperi, al lor eşti. Ţi-au pus frâul. Ştie asta în mod intuitiv, întotdeauna a ştiuto.

O crede vinovată, Jodi îşi dă seama, şi iar plăcea să-şi concretizeze convingerea arestând-o. Dar dacă ar avea de gând se aresteze, n-ar mai pierde vremea cu toată intimidarea asta. Ce nu pricepe el este că ea nu intenţionează să cedeze; dacă o crede o ţintă uşoară, ar face bine să se mai gândească puţin. Nu e deloc genul care mărturiseşte. În loc se istovească sau se frângă, interogatoriul o amorţeşte. Cu cât el vorbeşte mai mult, cu atât mai amorţită devine ea.

— Să-ţi zic eu ceva, reia detectivul. Nu poţi să-l moşteneşti pe tipul pe care. L-ai ucis. Poate că nu ştiai asta. Mizz Brett. Jodi.

Are senzaţia că el e undeva departe, de cealaltă parte a unui abis, un ţânc răutăcios care aruncă cu beţe şi pietre. Are o ţintă bună, dar proiectilele lui îşi pierd forţa

până când ajung la ea şi-i cad la picioare. Poate că el simte asta. S-a pus din nou în mişcare, venind de la fereastră şi oprindu-se în faţa ei. Acum îi vede clar chipul – ochii plutind în orbite, buzele răsfrânte uşor dispreţuitor.

— Orice ai face, stai locului, spune el. Vei mai auzi de noi în viitorul foarte. Apropiat.

Cu această împunsătură finală, se târâie până la uşă şi iese singur. Ea aşteaptă o clipă, după care se ridică şi încearcă să respire. Din câte i se pare ei, niciun gram de oxigen nu-i ajunge în plămâni.

În zilele care urmează, se simte prizonieră în tirania aşteptării. Timpul e presurizat, o forţă cu un impact greu de suportat; i se pare că e prinsă şi stoarsă de fiece secundă nemiloasă. Mâncarea nu mai are gust, şi la un moment dat renunţă să mai mănânce. Ora zilnică de fitness îi secătuieşte şi puţina energie rămasă, aşa că no mai face nici pe ea. Chiar şi alcoolul şi-a pierdut atractivitatea, dar continuă să-l folosească în scop medicinal, recunoscătoare pentru efectele lui sedative. Incapabilă să aibă grijă de ea însăşi, îşi îndreaptă atenţia spre câine, pregătindu-i meniuri speciale şi luându-l la plimbări lungi. Ca pentru a-i compensa apatia, poftele îi sunt mai intense decât oricând.

O impresionează faptul că viaţa curge în jurul ei neschimbată, că oamenii au posibilitatea de a da tot ce pot în fiecare zi, îşi pot umple existenţa cu entuziasm. Şi îi respectă pentru asta.

Au şi ei problemele lor la fel ca toată lumea, ştie bine, dar într-un fel sau altul izbutesc să se menţină la suprafaţă. În comparaţie cu ea, chiar şi clienţii ei sunt mai bine. Cel puţin ei şi-au lăsat câte o portiţă deschisă pentru a merge mai departe şi pentru alternativele de mai târziu. Chiar dacă Miss Piggy îşi savurează existenţa secretă, dacă judecătorul îşi împarte loialităţile, dacă fiul risipitor şi Mary Mary refuză să intre în joc, dacă Cenuşăreasa cerşeşte atenţie, dacă Tristul Sack nu-şi poate accepta limitările, dacă Bergman nu renunţă la visul ei şi nici Jane

Doe la căsnicie

— Fiecare dintre ei se descurcă totuşi mai bine decât ea.

Tot ce ştie şi tot ce-şi imaginează despre viaţa în închisoare îi gravitează în minte, un caleidoscop de perspective vulgare şi ameninţări evidente. Izolată, fără nimeni în care să se încreadă, s-a dat bătută, a căzut pradă unei mentalităţi apocaliptice distructive. Procesul se va transforma într-un spectacol public; fiecare detaliu al vieţii ei împreună cu Todd va fi pus pe tavă pentru toţi. Iar pe urmă, când agitaţia se va fi sfârşit, iar atenţia oamenilor se va fi îndreptat spre alte subiecte, de fapt la mult timp după asta, ea va fi tot închisă, dându-şi la schimb piureul de cartofi pentru o aspirină sau un ruj de buze şi făcând lucruri de nedescris pentru a supravieţui.

Când familistul îi bate la uşă, îl întâmpină cu un pahar în mână şi cu un început de reacţie. Îşi simte stomacul în gură, de parcă ar fi într-un lift în cădere bruscă. Se lasă pradă unui soi degradant de servilism laş, care este însă temperat de o vagă iritare. E surprinsă că o parte din ea încă mai luptă.

— Iertaţimi deranjul, spune el păşind în hol.

Amurgul coboară şi camera ei de zi e un puţ al umbrelor. Aprinde o veioză şi măreşte flacăra în şemineu. Se aşază pe locurile lor dinainte – ea pe canapea, el pe fotoliu – de parcă prima lui vizită a fost o repetiţie, iar acum au ajuns la momentul real.

— Vă pot oferi ceva de băut, domnule detectiv? Regret, dar nu-mi pot aminti numele dumneavoastră.

A început cu o votcă cu gheaţă la masa de prânz şi, cu toate că mintea îi e cât se poate de limpede, cuvintele i se ciocnesc când i se rostogolesc de pe buze.

— Skinner. Vă mulţumesc, dar va trebui să refuz băutura, oricât mi-ar plăcea să vă ţin companie.

Uitase de curtoazia asta a lui ineptă. A venit se aresteze, dar o va face politicos.

— Îmi închipui că nu v-a fost deloc uşor în ultima

vreme, reia el. Vă rog să mă credeţi când spun că naş vrea să vă sporesc şi eu durerea. Ştiu că şi colegul meu a fost aici şi îmi pare rău că am fost nevoiţi să vă

— Supunem la toate aceste interviuri repetate. Dar, aşa cum ştiţi, principala noastră prioritate este să-i găsim pe cei vinovaţi şi să-i arestăm.

Se apropie acum de momentul în care îi va pune cătuşele şi o va lua cu el. De asta a venit, deşi ţinând seama de aparenta lui simpatie, poate că o va scuti de cătuşe şi îi va lipsi pe vecini de un veritabil spectacol. E bine că are câteva pahare la bord. Intestinele i se revoltă, dar ar fi mult mai rău dacă ar fi complet trează. Să-şi umple deci din nou paharul cât mai are timp.

— Ideea e că neam conturat cazul şi e unul destul de solid, spune el. La început neam lovit de câteva obstacole. Ni s-a părut greu de crezut că aşa ceva se poate întâmpla fără să existe cineva care să poată identifica maşina. Dar până la urmă neam dat seama.

Nu-i explică şi cum anume şi-au dat seama, iar ea nu întreabă. Când se ridică şi se împleticeşte spre bucătărie, el ridică glasul ca să acopere în primul rând distanţa dintre ei şi apoi zgomotul cuburilor de gheaţă în frapieră. Până la urmă, ajunge practic să strige.

— În mod normal, desigur, rudele şi prietenii victimei se simt uşuraţi când operăm o arestare. Dar uneori vestea e rău primită, chiar deranjantă. Totul depinde de identitatea suspectului. Iar în acest caz se întâmplă ca suspectul să fie cineva foarte apropiat de victimă.

Nici nu-i vine să creadă cât bate apan piuă. Cum poţi să fii poliţist dacă nu eşti în stare nici măcar să arestezi pe cineva?!

Stând în faţa barului, aruncă în chiuvetă ce a mai rămas în pahar înainte să-l umple iar şi se întreabă cum va fi să se trezească mahmură în închisoare.

— Problema e că naş vrea să citiţi în ziar despre asta înainte să vă spunem noi, continuă el şi coboară brusc vocea când ea vine şi se aşază din nou pe canapea, cu o

băutură proaspătă în mână. Înţeleg că-l cunoaşteţi de ceva vreme pe Dean Kovacs.

— Pe cine?

El îşi drege glasul şi ridică o sprânceană.

— Dean Kovacs. Nu vă este vechi prieten?

— Dar ce legătură are Dean?

— Asta încerc să vă explic. L-am reţinut.

— Doar nu vreţi să spuneţi că laţi arestat pe Dean Kovacs!

— Îmi pare rău. Ştiam că va fi un şoc. Dacă mi permiteţi, doamnă, sunteţi foarte palidă.

— Nu Dean la ucis pe Todd!

— Aveţi dreptate, desigur, în sensul că nu el a apăsat pe trăgaci. Dar i-a angajat pe cei care au făcut-o. Var fi de ajutor dacă aţi bea puţină cafea. Sau ce ziceţi de un pahar cu apă?

— Dean, spune ea. Bănuiţi că Dean la ucis pe Todd.

— Dacă nu vă supăraţi, Miss Brett, vă aduc un pahar cu apă. Vă rog, nu încercaţi să vă ridicaţi.

Se simte de parcă ar fi privit direct în soare. Să privit pe sine însăşi ca fiind deosebită de toţi ceilalţi care comit crime, să considerat aparte, supusă unei justiţii superioare, dar adevărul e că n-a făcut decât să-şi distrugă ochii într-o uluitoare paradă de vanitate şi orgoliu. Gândurile iau fost simpliste şi egocentrice, aiurelile unui copil într-o fază de dezvoltare narcisistă, preempatică.

A făcut supoziţii, mult prea multe. A presupus, de exemplu, că ea s-a aflat mereu în centru, şi că posibilităţile şi probabilităţile sau rotit mereu numai şi numai în jurul ei. A presupus că jocul în care să implicat are reguli stricte, că opera pe un teren cunoscut, unde permise sunt doar anumite rezultate.

Se întâmplă că ea, Jodi, îl place pe Dean Kovacs. E un tip relativ drăguţ, chiar dacă puţin derutat. În mod cert, nu are nimic împotriva lui. Poate că este ea puţin dezorientată zilele astea, nu tocmai în cea mai bună formă, dar are

principiile ei, nu e o depravată. Nu asta a vrut, să vadă distrus un om nevinovat din cauza faptelor ei, şi nu va putea trăi mai departe cu o asemenea povară.

Naiba să-l ia! La naiba cu Dean! Ce a zis sau ce a făcut ca să-şi atragă aşa ceva, ce fanion a fluturat ca să stârnească atenţia poliţiei în acest fel? Familistul nu vrea să-i spună nimic.

— Mă tem că nu vă pot da niciun detaliu deocamdată, Miss Brett. Îmi pare foarte rău, dar nu pot dezvălui această informaţie. Nu acum.

Situaţia e oribilă. Întorsătura asta absurdă, care strică totul! Cea căutat Dean să se amestece aşa în treburile ei personale?! N-a avut el niciodată prea multă minte. E un băgăcios şi un gurămare. Aproape căi vine să-l lase să putrezească în închisoare. Aproape. Aproape.

Îşi pune o jachetă şi ia câinele la o plimbare pe malul lacului, pe o fâşie de plajă în crepusculul iminent. Cerul e o îngrămădire grea şi turbulentă de nori întunecaţi ridicându-se la orizont. Un vânt tăios frământă apa şi şuieră pe ţărm. Starea care coboară asupra ei este una familiară, sentimentul că pluteşte în derivă într-o existenţă pustie. Acesta e nucleul ei gol, nefericitul loc al adevărului ei fundamental, un domeniu pe care-l ascunde sub perdeaua optimismului şi-l îngroapă în etapele vieţii de zi cu zi. Aici trăieşte Jodi, acea Jodi care ştie că înflorim şi progresăm doar în măsura în care ne putem manipula propriile circumstanţe. Acea Jodi e rareori văzută. Dar Alison a văzut-o şi ia exploatat prezenţa. Deci, puţine lucruri sunt aşa cum par.

Casa ei, când se întoarce, i se pare deodată bârlogul unui animal respingător. Klara a fost chiar alaltăieri şi a făcut curăţenia obişnuită, dar ceea ce a rămas nedereticat este amplificat în imaginaţia ei fecundă. Duhoarea este cea care o izbeşte de cum intră, de cafea măcinată şi fructe prea coapte, iar apoi, oriunde se uită e murdărie – mizerie la scurgerea chiuvetelor, mucegai între plăcile de gresie. Trece la treabă cu o găleată şi cârpe, cu buretele de sârmă

şi o periuţă de dinţi. Foloseşte dezinfectant pentru a freca gresia, scurgerile şi coşurile de gunoi. Trece dintr-o cameră în alta adunând obiecte – fotografii, veioze, sfeşnice, figurine, opritoare de uşi şi semne de carte – pe care le aşază în mijloc, pe foi de ziar, pentru a le curăţa. Îşi dă seama chiar în timp ce roboteşte că de fapt casa e curatălună, că acest sentiment al unei misiuni de îndeplinit e născocit de mintea ei, pentru a-i da iluzia că deţine controlul şi că îndreaptă cumva lucrurile.

Până când e gata să se culce, s-a hotărât deja. Dimineaţă se va preda. Va fi uşor. Tot ce trebuie să facă e să-i dea familistului un telefon – încă mai are cartea lui de vizită – şi să-i spună despre înţelegerea ei cu Alison. Ce se va întâmpla pe urmă va depinde doar de poliţie, de avocaţi, de judecător şi de juraţi. Vor proceda cu ea aşa cum vor crede ei de cuviinţă. Justiţia va fi în mâinile lor, iar ea va scăpa de povară, nu va mai fi ea cea responsabilă. Îşi formulează planul într-un acces de conştientizare a inevitabilului.

La asta s-a ajuns şi se simte aproape bucuroasă acum, aproape uşurată.

Cel puţin se va elibera de dubii şi de frică.

Iar până atunci se va putea gândi la reacţia familistului. Fie şi numai pentru asta şi tot merită, să-l lovească în vanitatea aceea a lui cu lustru.

Dar doarme prost, trezindu-se des, iar în timpul nopţii agitaţia îi sporeşte şi se răspândeşte. Dimineaţă, un foc îi arde în piept şi gât, capul îi e prins într-o menghină, iar muşchii îi sunt ferfeniţă. În ciuda transpiraţiei care-i curge prin toţi porii, un vânt îngheţat îi răscoleşte sângele. Ba îşi trage păturile pe ea, ba le azvârle într-o parte, până când e silită să coboare din pat de răsuflarea câinelui pe obrazul ei şi de icnetele pe care le scoate atunci când vrea să i se dea atenţie. Cu mâna umedă şi lipicioasă, ia telefonul şi îşi anulează toate programările din cursul dimineţii. O sună şi pe bona câinelui, care acceptă să vină şi să-l ia de pe capul ei, iar pe urmă îi telefonează şi fetei

care îl plimbă şi-i spune că Freud va sta toată ziua cu bona. Cele două apeluri o storc de puteri. Când se trezeşte din nou, e întuneric afară, iar câinele a plecat. E leoarcă de transpiraţie, încurcată în aşternuturile umede. Trebuie să facă un efort ca să se ridice în picioare. Se duce la baie, ia o gură de apă, se apleacă deasupra closetului şi vomită puţină bilă. Se întoarce în pat şi se culcă în partea cealaltă.

Timpul trece. Observă că e lumină afară şi apoi întuneric iar. Îşi aminteşte că a auzit telefonul ţârâind şi pe cineva sunând la interfon. Se întreabă dacă e weekend, dar poate că sfârşitul de săptămână a venit şi s-a dus deja. Revine pe jumătatea ei de pat, care acum să uscat, şi îşi doreşte să-i aducă cineva un pahar cu bere de ghimber sau o îngheţată de portocale. Asta îi dădea mama ei când era bolnavă, în copilărie, deşi niciodată na zăcut în pat prea mult. Fetiţa care a fost ea era rezistentă. Pe atunci credea că numai lucruri bune i se vor întâmpla în viaţă. Asta fusese făgăduiala, iar când apăruse Todd, avusese şi dovada. Todd era un om care avea visuri şi voinţa de a şi le împlini. La început fuseseră atât de îndrăgostiţi unul de celălalt, atât de încrezători în locul lor în marea schemă a lucrurilor. Nu ştia pe vremea aceea că viaţa se pricepe să te încolţească. Îţi faci alegerile când eşti prea tânăr ca să le înţelegi implicaţiile, şi cu fiecare nouă alegere, domeniul posibilităţilor se îngustează. Te hotărăşti pentru o carieră şi toate celelalte sunt pierdute pentru tine. Te decizi pentru un partener de viaţă şi te angajezi să nu iubeşti niciun altul.

Când aţipeşte, visează necunoscuţi, bărbaţi şi femei pe care nu-i ştie şi care-i spun lucruri pe care nu le aude sau nu le înţelege. Se scoală, prăjeşte o felie de pâine, o unge cu unt, îi dă drumul în coşul de gunoi şi se întoarce în pat. Acum e în Florida şi susţine o prelegere despre tulburările alimentare. Cineva a murit din cauza unei supradoze de somnifere. Alison e însărcinată, iar ea, Jodi, e într-un fel responsabilă pentru asta. Se târâie prin beznă, înoată împotriva curentului, cade într-un abis şi se chinuieşte să iasă. Ea şi Todd locuiesc în vechiul lor cămin,

micul apartament în care au fost atât de fericiţi la început. Sortează acum tot felul de bunuri şi obiecte din casă, punându-le unul câte unul în cutii, dar sunt mult prea multe, iar firma de mutări îi bate la uşă. Scena se schimbă şi Todd spune că se însoară cu Miss Piggy. Şi speră că pe ea no deranjează. Când se trezeşte, se simte cumplit de singură. Gustul pe care-l are în gură îi aminteşte de şoareci.

Aşa cum a bănuit ea tot timpul, în mod cert are nişte insecte care-i vieţuiesc în păr. Scutură din cap, dar gângăniile se ţin bine, fericite în cuibuşorul splendid pe care şi l-au făcut din buclele ei umede şi în scalpul unsuros. Probabil că le place asta, grăsimea şi sudoarea, mirosul ei rânced. Un loc perfect în care să-şi depună ouăle greţoase şi să-şi crească puii scârboşi.

În a cincea zi de boală, Klara o găseşte zăcând pe pat ca o frunză suflată de vânt, încovrigată şi imponderabilă. E culcată pe partea dreaptă, cu umerii şi capul răsucite spre stânga – lipite de pătura făcută ghem – îmbrăcată cu un tricou mult prea mare, tras într-o parte la piept.

Klara rămâne în prag, şovăind între îngrijorare şi ideea că doamna sa culcat pur şi simplu ceva mai târziu aseară. E tentată să închisă uşa şi să treacă la treabă. Femeia a fost întotdeauna palidă şi slabă, un specimen jalnic, după părerea ei. Însă chiar şi în penumbra din dormitor, Klara poate vedea că e totuşi ceva în neregulă. Pielea doamnei Gilbert are o nuanţă albăstruie, iar ochii duşi în fundul capului nu pot fi puşi nici pe seama celei mai rele mahmureli.

— Doamnă Gilbert? Vă simţiţi bine?

Păşeşte în cameră şi se opreşte la picioarele patului. S-a întâmplat ceva cu părul doamnei Gilbert. Frumosul ei păr lung a dispărut, ciopârţit cu securea, parcă. Ceea ce a mai rămas, o încâlceală jalnică, e lipit de cap în smocuri umede. Asta, mai mult decât orice, i se pare teribil. Se apleacă şi pune o mână pe încheietura ei.

— Doamnă Gilbert! Vă rog, treziţi-vă!

Îi scutură braţul energic. Ochii se deschid şi un fior cutremură trupul cu aer spectral. Klara îi dă drumul şi îşi face cruce. Iese în grabă din dormitor şi se duce la telefon.

Mai târziu, după ce ambulanţa a venit şi a plecat, Klara intră în baie şi găseşte părul dispărut – o masă moale şi întunecată îngrămădită pe pardoseală. Azvârlită într-un colţ e foarfeca de croitorie vinovată pentru distrugere.

Stă în pat în capul oaselor, rezemată de câteva perne. Lumina palidă a zilei se revarsă prin fereastră, subliniind fiecare detaliu al salonului puţin încăpător: ştampila de la spălătorie ca o pată neagră pe cearşaful ei întors, ţesătura moale a păturii albastre, pereţii în culoarea mentei cu petice decolorate, ghiveciul cu poinsettia de pe noptieră, crinii punctaţi de pe pervazul ferestrei, al căror parfum dulce, de putregai, ia invadat visele.

Plosca a dispărut, la fel ca tuburile de perfuzie. Ieri, înainte de micul dejun, a făcut prima ei călătorie solo la baie. Şi-a găsit acolo periuţa de dinţi, peria de păr şi diverse alte obiecte de toaletă într-un săculeţ cu fermoar lângă chiuvetă. Nu ştie cine i le-a adus şi nici cine i-a oferit ghiveciul şi florile. Oameni au venit şi au plecat tot timpul. La început abia dacă era conştientă de prezenţa lor. Se trezea şi vedea pe cineva stând lângă pat sau aşezat pe scaunul din colţ, după care adormea iar şi nu mai ştia nimic.

Una dintre asistente, cea cu strungăreaţă, abia ce a venit să-i ia temperatura şi se certe.

— Ştiţi dumneavoastră, Miss Brett, că atunci când aţi fost adusă am crezut că vă vom pierde? De ce aţi stat până ce aţi ajuns într-o asemenea stare de deshidratare? Ar trebui să ştiţi că, dacă aveţi gripă, trebuie să beţi multe lichide. Ar fi trebuit să spuneţi cuiva că sunteţi bolnavă. Prietenii dumneavoastră au fost foarte îngrijoraţi, cu toţii. Oricare dintre ei ar fi fost gata să aibă grija de dumneavoastră, să vă aducă nişte suc, să vă ajute să vă spălaţi părul.

Are încă un şoc de câte ori se uită în oglindă. Nu-şi

aduce aminte când a mânuit foarfeca şi nu-şi dă seama ce gânduri trebuie să-i fi trecut atunci prin cap. Ce-şi aminteşte e satisfacţia pe care o simţise când îşi văzuse părul pe podea, ştiind că era separat acum, că nu mai era parte din ea, nu mai era prins de fiinţa ei. Toate amintirile ei din perioada bolii sunt dezlânate, ca asta. Dar ştie că mulţi oameni au tot încercat să ia legătura cu ea. Îşi aduce aminte de telefoane sunând, interfonul bâzâind, bătăi în uşă, mesaje şi conversaţii – mai ales cea cu doctorul Ruben, care îi spunea cât de râu îi pare pentru Todd, cum n-ar vrea se tulbure într-un asemenea moment, dar că are ceva să-i spună, ceva cei va da linişte măcar într-o privinţă.

În ce privinţă nu trebuie să-şi mai facă ea griji? Încearcă să-şi amintească. Ideea îi pluteşte undeva la o margine a minţit, ca un fragment de melodie. Şi apoi îl vede parcă pe doctorul Ruben în halatul lui alb, uşor adus de spate, rostind cuvintele. „Rezultatele analizei”. De asta îi telefonase. Rezultatele analizei lui Todd ieşiseră negative. Un mesaj de dincolo de mormânt. Todd murise sănătos, lăsându-şi femeile neinfectate. O grijă în minus.

Din fericire, asistenta plecase şi o lăsase în pace.

Simte nevoia să închidă ochii şi să se gândească la Harry Legroot, care a venit după prânz să-i aducă unele veşti.

— Aşa deci, te-ai întors printre noi, i-a spus el aşezându-se pe marginea patului şi mirosind a lumea de afară – tutun, aer proaspăt, stofă umedă – cu faţa roşcovană, cu părul ca o cască argintie. I-a povestit despre telefonul primit de la Stephanie, care fusese anunţată de Klara, care încercase să ia legătura cu Todd.

— Din câte ştia Klara, Todd era bine şi sănătos. Cred că n-a citit articolele din ziar, iar tu nu i-ai spus şi ei.

Harry găsise asta cam ciudat, judecând după felul în care o privise, dar nu mai insistase. Şi nici no întrebase ceva despre păr. Principalul motiv al vizitei sale, după cum îi spusese, era se înştiinţeze că fuseseră găsiţi atacatorii.

— Atacatorii, repetase el, văzându-i privirea

perplexă. Făptaşii. Doi au fost. Au fost reţinuţi preventiv.

Nu-i plăcea felul în care îi vorbea – răbdător, precaut, dându-i vestea în cel mai delicat mod posibil. Asta nu putea însemna decât că cei doi vorbiseră şi că poliţia pusese totul cap la cap.

— Cei doi au confirmat ceea ce noi ştiam deja, continuase Harry. Că Dean Kovacs ia angajat şi ia plătit pentru asta.

Ce tot spunea acolo? Şi de ce zâmbea? Părea că deruta ei îl distrează. Poate că voia se păcălească, se determine să mărturisească. Fireşte. De asta a venit la spital, când mai putea aştepta o zi sau două şi se primească la birou. Dar venise se prindă cât era dezorientată, sub influenţa medicamentelor. Ea însă plănuise oricum să recunoască – asta fusese intenţia ei tot timpul – şi deja ar fi făcut-o dacă n-ar fi fost boala asta. Nu era nevoie se amăgească pentru a scoate adevărul de la ea.

Dar Harry îşi dăduse drumul deja, intrase bine în subiect şi vorbea cu elan, povestindu-i că făptaşii erau doi infractori din oraş, cu caziere lungi cât braţul ei, care îl identificaseră pe Dean ca fiind cel care îi angajase, însă nimeni nu era nevoit să-i creadă pe cuvânt, fiindcă existau o sumedenie de dovezi care le susţineau afirmaţiile.

— Convorbiri telefonice. Tranzacţii bancare. Kovacs a fost un prost. A lăsat în urmă o pistă de hârtii lungă de un kilometru.

Şi continuase spunându-i că cei doi amărâţi îşi susţineau cu încăpăţânare nevinovăţia, insistând sus şi tare că nu făcuseră ce li se ceruse. Fuseseră angajaţi de Dean ca să facă treaba? Da. O făcuseră? Nu. Când îi povestise asta, râsese în hohote, plesnindu-se singur peste genunchi. Întotdeauna îl amuzase grozav, îi spusese el, ce minciuni pot scorni infractorii în disperarea de a scăpa cu faţa curată. Nici chiar atunci când erau prinşi asupra faptei, tot nu voiau să recunoască nimic, absolut nimic.

Pe măsură cei revin forţele fizice, îşi regăseşte şi

acuitatea mentală. La început nu ştie ce să creadă despre graţierea care i-a fost acordată, despre detaliul tehnic care i-a dat viaţa înapoi. Şi „detaliu tehnic" este expresia potrivită. Ea nu e genul care să atribuie asemenea lucruri unei puteri superioare care veghează asupra ei. N-ar putea zice că nu crede în Dumnezeu, dar n-are niciun motiv să-şi închipuie că Dumnezeu ar interveni în favoarea ei şi nu intra lui Dean. Dacă El ar fi judecătorul, ar trebui să-i găsească pe amândoi la fel de vinovaţi.

Îi revine în minte acum conversaţia telefonică pe care a avut-o cu Dean. Toată furia şi frustrarea aceea! În momentul respectiv nu i s-a părut nimic suspect. I s-a părut că omul voia pur şi simplu să se descarce. La urma urmei, e cel mai vechi prieten al lui Todd… cum ar fi putut să-l ia în serios? Dar după cum se vede, există în el profunzimi pe care nu le ar fi bănuit niciodată. Fără nicio îndoială, la subestimat. Dar pe de altă parte, ea neavând copii, e de înţeles oarecum că a trecut cu vederea imperativul părintesc, compulsia de aşi apăra vlăstarul cu orice preţ. Şi nefiind bărbat, nu poate înţelege pe deplin nici poziţia de macho pe care o adoptase Dean şi care, neîndoielnic, jucase un rol în devierea lui, împingându-l să ducă lucrurile prea departe.

Înclină să creadă că oamenii lui Dean sunt într-adevăr vinovaţii, că insistenţele lor de nevinovăţie sunt doar ceea ce a spus Harry – o încercare disperată de a se salva. Dar ce arată asta despre Alison? E posibil ca ea să nu fi fost de încredere, să nu fi intenţionat nicio clipă să-şi respecte angajamentul. Sau poate că a cedat pur şi simplu la vederea atâtor bani. La fel de posibil este ca Alison să-l şi plătit pe Renny, iar el să şi îl pus coada pe spinare. Pe de altă parte, se poate ca şi Alison şi Renny să-şi fi îndeplinit partea lor din înţelegere şi să fi făcut lucrul pentru care au fost plătiţi. Sau cel puţin au avut de gând să-l facă. Jodi preferă totuşi să aibă o părere bună despre ei. Nu tinde să se îndoiască nici de sinceritatea lui Alison, nici de zelul lui Renny pentru misiunea lui. Dar ea nu poate decât să facă presupuneri şi supoziţii, fiindcă adevărul nu va fi niciodată

cunoscut şi, în plus, într-un caz ca ăsta, adevărul e un concept relativ, complex şi neclar. Singurul lucru pe care îl ştie cu certitudine, unicul pe care se poate baza, e că nu-şi va primi banii înapoi. Dacă tot voia să ştie de ce o evită Alison, ei bine, poate că ăsta e răspunsul.

Odată ce a ieşit din spital, o zi sau două mai târziu, când izbuteşte să-şi adune forţa necesară pentru a se confrunta cu ledul clipind al telefonului, găseşte printre celelalte mesaje unul de la fratele ei, Ryan. Ca de obicei, n-a mai ţinut legătura cu ea şi nu ştie nimic din ce să petrecut în ultima vreme; vrea doar să vadă ce mai face, să tot gândit la ea şi va mai suna el. Asta-i Ryan! îi pare rău că n-a putut vorbi cu el, dar a învăţat de mult timp să păstreze proporţiile în privinţa lui şi să nu se dea de ceasul morţii pentru apariţiile şi dispariţiile lui. Mulţumită lui Gerard Hartmann, desigur.

E ciudat cum ştie viaţa să-ţi ofere darurile astea neaşteptate. S-a dus la Gerard în primul rând ca parte a pregătirii ei profesionale, dar nu poate nega faptul că în cursul şedinţelor cu el să privit cu adevărat pe sine însăşi şi a descoperit lucruri importante despre ea – de pildă, extraordinara ei abilitate de a închide ochii la ceea ce nu vrea să vadă, să uite ce nu vrea să ştie, să-şi scoată din minte un lucru şi să nu se mai gândească niciodată la el. Pe scurt, să-şi trăiască viaţa ca şi cum anumite evenimente nu s-ar fi întâmplat niciodată.

Fiecare psihiatru ştie că nu evenimentul în sine contează, ci felul în care reacţionezi la el. Ia zece persoane oarecare, expunele pe toate la acelaşi test al vieţii şi fiecare dintre ele îl va îmbrăca într-o abundenţă de semnificaţii şi detalii strict personale. Jodi e persoana care nu să mai gândit niciodată la evenimentul respectiv. Niciodată. Nici măcar o dată. Ceea ce i s-a întâmplat ei în locul acela îndepărtat al copilăriei poate fi considerat fără niciun dubiu pe deplin uitat, lăsat în urmă, defunct, ca şi dispărut. Sau aşa ar putea crede ea, dacă n-ar fi studiat psihologia. În cele din urmă trebuie să accepte un adevăr: chiar dacă ai uitat, nu înseamnă că nu s-a întâmplat.

Fila întoarsă nu e complet albă: nu mai poţi pretinde să fii persoana care erai înainte; inocenţa ta nu mai există, pentru a fi recuperată. Experienţa pe care ai trăit-o poate fi nedorită, poate să nu fie altceva decât vătămare şi irosire, dar experienţa aceea are substanţă, e concretă, dictatorială, trăieşte în trecutul tău şi îţi afectează prezentul, orice ai încerca tu să faci în privinţa ei. Borcanul acela de murături pe care l-ai aruncat cu ani în urmă a ajuns poate la groapa de gunoi, dar încă există acolo, undeva. Poate că s-a spart, poate că e mici fărâme, însă nu a dispărut. Poate că l-ai uitat, dar uitarea nu e decât o obişnuinţă.

În această analogie, groapa de gunoi e inconştientul. Nu inconştientul colectiv, ci inconştientul personal – inconştientul acela propriu, particular, idiosincrazic, în care fiece articol e inscripţionat cu numele tău şi ştampilat cu numărul tău, inconştientul din care articolele pot năvăli asupra ta pe neaşteptate – ca acela care s-a repezit la ea în ziua în care aştepta liftul după ce i-a povestit lui Gerard visul cu Darrell. Spre lauda ei, iar asta spune multe despre prezenţa ei de spirit, nu a subestimat valoarea evenimentului ca studiu de caz în psihologie. De fapt, a înţeles totul într-o fracţiune de secundă: inconştientul nu este doar un termen teoretic dintr-o carte, nu e doar o paradigmă inventată sau un capriciu supraevaluat, ci e la fel de real ca nasul din mijlocul feţei, la fel de real ca un borcan de murături. În conformitate cu Jung, tot ce rezidă în inconştient îşi caută o exprimare exterioară; o situaţie interioară care nu este conştientizată se va manifesta prin evenimente externe, sub chipul destinului. Filosoful grec Heraclit a lansat o idee similară când a spus că, în plan uman, caracterul este destinul.

Cât de mulţumit ar fi Gerard să afle că visul ei ia reaprins această importantă amintire din anii copilăriei. Aici, cel puţin, există ceva substanţă pentru el, iar Gerard se apropiase de asta, simţise că ceva anume aşteaptă în culise, înaintase cu răbdare şi fermitate, de parcă ar fi anticipat exact acest moment, exact căderea acestei

securi. Se miră ce indicii o fi prins el, şi iar plăcea să-l şi întrebat pe el, dar după cum s-a dovedit, nu i s-a destăinuit niciodată lui Gerard, a decis să n-o facă. A păstrat secretul pentru ea şi nu la pomenit niciodată, preferând să-l închidă într-o cutie ferecată şi să-l priveze aşa de oxigen. A fost o alegere pe care a considerato ca fiind prerogativa ei şi chiar ca servindu-i interesele. Educaţia ei profesională îi spunea că asemenea lucruri trebuie exprimate, dar în ansamblu ea rămăsese aceeaşi persoană, iar copilăria îi era încă o sursă de amintiri plăcute. În trusa de lucru a vieţii nu există procentaje de sută la sută, iar unul de nouăzeci şi nouă la sută e cu adevărat providenţial. Unicul lucru pe care îl avusese de făcut fusese să rezolve situaţia cu acel unu la sută oribil, să găsească o modalitate de al ţine sub control.

Brusc, încetase orice legătură cu fratele ei mai mare şi de atunci, în decursul deceniilor, îl evitase cu desăvârşire, se oţelise în faţa insistenţelor şi îmbierilor lui, îl dăduse la o parte fără milă. El ştie de ce; n-a fost niciodată nevoie de explicaţii. Ce i-a făcut el a fost de scurtă durată – o gafa juvenilă, un spasm adolescentin – dar unele lucruri nu trebuie iertate niciodată.

Şi nici *pe ea însăşi* nu se va ierta vreodată. Părinţii ei n-au ştiut nimic, de asta e sigură; n-ar fi acceptat un asemenea comportament la unul dintre copiii lor, iar Jodi nu-i va învinovăţi niciodată. Ea ar fi fost cea care ar fi trebuit să-l oprească înainte să treacă la Ryan – şi ştie fără nicio umbră de îndoială că a trecut. Coşmarurile lui Ryan au început efectiv peste noapte. Crizele lui erau spectaculoase şi fără precedent. Fusese un copil atât de cuminte! Poate că adolescentul Darrell îl considerase pe fratele cel mic un risc mai puţin important. Poate că n-a făcut altceva decât să-şi exploateze opţiunile. Sau poate că n-a fost nimic în capul lui şi totul a depins de glande. Oricare ar fi adevărul, faptul fusese consumat, iar Ryan cel de astăzi, adultul, retezase la fel ca Jodi orice legătură cu Darrell şi niciodată nu-i pomenea numele când vorbeau.

Pactul ei nerostit cu Ryan prevedea că niciunul din ei

nu se va mai întoarce vreodată acolo, nu va scoate la lumină relicvele, nu va dezgropa lucrurile urâte. Perspectiva ei asupra copilăriei lui Ryan şi asupra a ce-şi aminteşte el sau nu… ăsta e teritoriu interzis, nul şi neavenit, o istorie uitată, un trecut neasumat. Uitarea o fi ea doar o obişnuinţă, dar îţi aduce linişte sufletească, şi mai presus de toate, Ryan trebuie să aibă pace sufletească, trebuie să fie ţinut în siguranţă, trebuie să i se permită să aştearnă peste tăcere experienţe noi.

Cât despre ea, în fiecare dimineaţă când se trezeşte îi mulţumeşte unui Dumnezeu în care n-ar putea spune că nu crede. Deşi nu-i poate atribui salvarea ei, are nevoie de acest debuşeu al recunoştinţei. Libertatea de care se bucură este un dar inestimabil – faptul că se poate deştepta în fiece zi în splendida ei casă, poate să meargă desculţă pe covoarele groase şi moi, poate să tragă perdelele de mătase şi în pentru a privi orizontul, poate să bea un latte preparat cu cafea franţuzească, poate să iasă la plimbare cu câinele. Şi e perfect conştientă – nu uită niciodată, nici măcar pentru o clipă – că de fapt şi-a pierdut dreptul asupra lor. Recunoştinţa e o bomboană tare, care nu i se dizolvă în gură.

Îi este recunoscătoare şi lui Harry, care lucrează din greu în beneficiul ei. A stabilit deja o dată pentru dezbaterea moştenirii şi a pregătit hârtiile pe care trebuie ea să le semneze. I-a spus că Natasha contestă testamentul, dar el e sigur că vor rezolva situaţia înainte să ajungă la judecată. Cu bebeluşul care se va naşte în primăvară şi cu procesul până la care nu mai e mult, Natasha are destule pe cap. Şi în orice caz ea, Jodi, îşi permite să fie generoasă. Vor fi bani suficienţi odată ce clădirea de birouri şi blocul cu apartamente vor fi vândute. Stephanie o va ajuta în privinţa asta, iar când serviciile ei nu vor mai fi necesare, Jodi îi va putea oferi o compensaţie decentă pentru concediere. Din punct de vedere financiar, pentru Cliff va fi cel mai greu, fiindcă Todd era de departe cel mai bun client al lui. Dar Clifi se pricepe la ceea ce face, aşa că vor apărea noi clienţi.

Recunoaşte schimbările din ea însăşi. O mai mare maleabilitate, o coborâre cu picioarele pe pământ şi, pe fondul lor, un mai pregnant sentiment de înrudire cu clienţii ei. Odată ce a înţeles că şi ea a fost lacomă şi obstinată, oarbă şi inflexibilă, că a fost în aceeaşi barcă cu ei tot timpul, nu poate decât să le fie recunoscătoare pentru loialitatea şi amabilitatea lor. Iau acceptat absenţele, întrebând-o de sănătate. Judecătorul i-a adus flori, iar Bergman i-a făcut o plăcintă. Chiar aşa.

Dar cu adevărat surprinzător e faptul că toţi, chiar şi rebela Mary

Mary, opun mai puţină rezistenţă şi fac eforturi mai mari ca să lucreze cu ea. Un anume curent ia molipsit şi pe ei, o lejeritate şi o disponibilitate. Un asentiment de aşi asuma responsabilitatea şi de merge mai departe este vizibil în atitudinea lor colectivă, şi totul începe de la atitudine – adică de la perspectiva, de la convingerile, de la povestea pe care ţi-o spui ţie însuţi, aşa cum preciza Adler. Este evident că schimbările petrecute în ea însăşi îi afectează şi pe clienţii ei, aşa că acum nu poate să nu ia în calcul posibilitatea ca natura umană să fie, de fapt, mai maleabilă decât crezuse ea anterior. Faptul că monstruosul ei delict are darul de ai atenua scepticismul e un paradox pe care nu poate să nu-l remarce.

I se pare ciudat când se gândeşte că, dispărut fiind Todd, un copil al lui va trăi pe această lume în anii care vor urma. Îl va recunoaşte oare dacă va trece pe stradă pe lângă el? Vor fi trăsăturile lui Todd suprapuse pe înfăţişarea fiului lui sau va exista măcar un semn – un gest, ceva în postura lui? Se întreabă dacă Natasha îi va spune băiatului adevărul despre familia lui, dacă îl va duce să-şi viziteze bunicul în închisoare. În locul ei, Jodi ar fi tentată probabil să îngroape toată afacerea asta urâtă, să nu pomenească un cuvânt despre ea, să inventeze ceva pentru a explica absenţa lui Dean, sau mai bine să uite complet de el, ca şi când ar fi murit la rândul lui, dat fiind că al ierta i-ar fi imposibil.

În orice caz, povestea are de fapt în centru doi

bărbaţi, prieteni din copilărie, unul mort şi altul ca şi mort. O femeie tânără ca Natasha n-are de ce să tragă după ea indecisul lor conflict, n-are de ce să se împovăreze ea cu karma lor negativă. Dacă are un dram de minte, îşi va găsi un alt soţ, pe cineva care să-i dea fiului lui Todd un nume nou. Oricum, oamenii fac prea mare caz de legăturile de sânge. Dar Natasha e probabil una dintre acele persoane care ţin morţiş la adevăr, aşa cum sunt mulţi astăzi. Spune-i copilului de unde provine – doar are dreptul să ştie! Pentru Jodi însă, estomparea adevărului nu pune probleme deosebite. Are şi asta avantajele ei şi, în orice caz, e mai bine ca unele lucruri să rămână neexaminate. Nu e nevoie să priveşti realitatea în faţă, dacă există o alternativă mai comodă, mai îngăduitoare. Nu e nevoie de toată încrâncenarea asta înverşunată.